
கல்கி
KALKI மே 8, 1955
4 அணா

கல்கி

மலர் 14
இதழ் 41

மன்மத ஸ்ரீ
சித்திரை 25

பொருளடக்கம்

"கல்கி"யில் வெளியாகும் கதைகளில் உள்ள பெயர்கள் எல்லாம் கற்பனைப் பெயர்கள்: சம்பவங்களும் கற்பனையே.

மலர் 14

இதழ் 41

தமிழ்த் திருநாடு தன்னைப் — பெற்ற தாயென்று கும்பிடடி பாப்பா. - பாரதியார்

நமது சக்தியை அறிவோமாக!

அணுகுண்டுப் பிசாசின் பலத்தைப் பரீட்சை செய்து பார்க்கும் ஆபத்தான காரியத்தில் முனைந்து நிற்கிற நாடுகளுக்கு, உலகத்தின் பெரும்பாலோரான சமுதாயப் பிரதிநிதிகள் பாண்டுங் மகாநாட்டில் ஏகோபித்துக் கூறிய யோசனை ஏற்கனவே பத்திரிகைகளில் வெளி வந்திருக்கிறது.

இந்த பலப் பரீட்சையினால் உலகத்துக்கும் எதிர்கால மக்கள் சந்ததிக்கும் என்னென்ன பெருங் கேடுகள் விளையும் என்பது குறித்துத் திறமை மிக்க விஞ்ஞானிகள்—நோபல் பரிசு பெற்ற அறிஞர் திலகங்கள்—ஒருவர் பின் ஒருவராகத் தங்கள் பயத்தை மிகத் தெளிவாக வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

இந்தப் பிசாசோடு விளையாடுவது பேராபத்திலே முடியும் என்ற விஷயத்தை எத்தனையோ ஆதாரங்களோடு தெள்ளத் தெளிவான முறையில் சென்ற மாதம் ஒய். எம். ஸி. ஏ. யில் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவில் ராஜாஜி விளக்கினார். என்றாலும் இந்தப் பேய்க்கூத்துச் சோதனையை விடுவதற்கு அமெரிக்க சர்க்காருக்கு இன்னும் தைரியமில்லை.

ருஷ்யா இந்த யத்தனத்தைக் கைவிடுவதற்குத் தயார் என்று திட்டமாகக் கூறிய பின்னுங்கூட, அமெரிக்கா இந்தப் பேயை விடாமல் கட்டிக் கொண்டு நடுங்குவானேன்?

இதைப் பற்றி ராஜாஜி பல பிரசங்கங்களில் மேலும் விளக்கம் கூறி, பாரத மக்களுக்கு மகத்தானதோர் யோசனையும் எடுத்துச் சொல்லி யிருக்கிறார்.

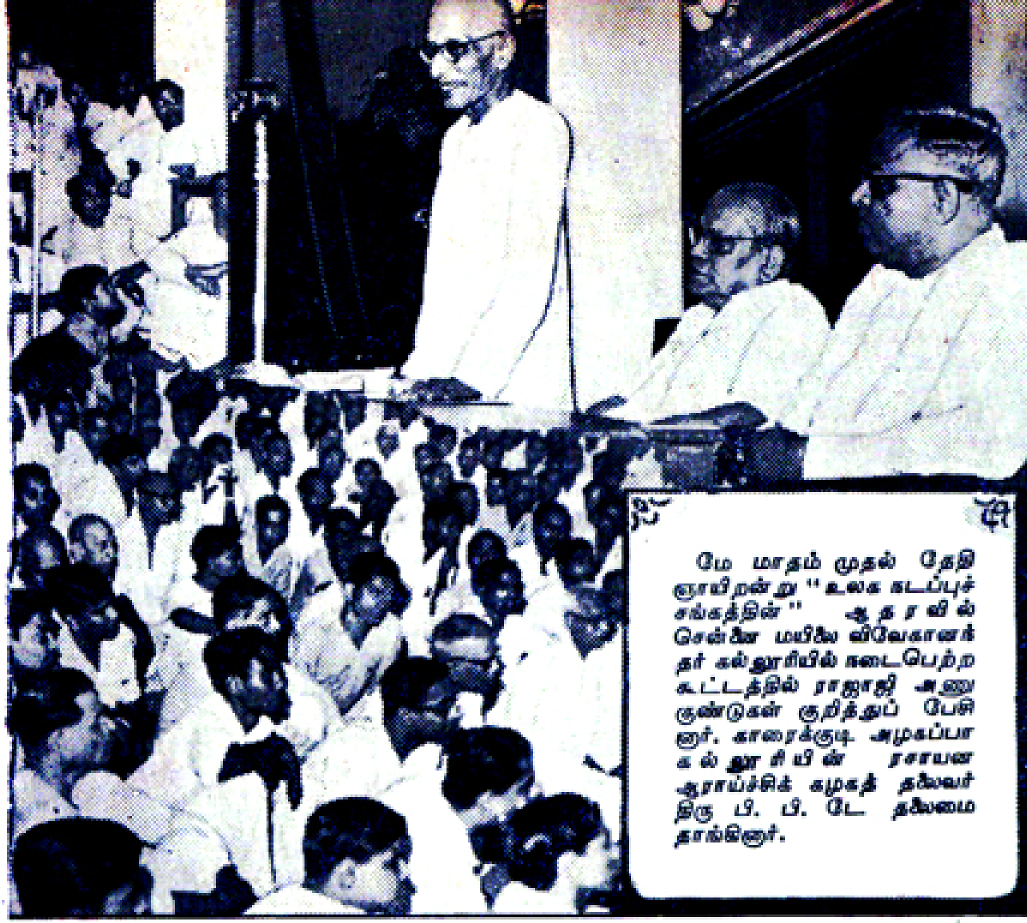
ஹிரோஷிமாவில் அமெரிக்கா முதன் முதலாக அணுகுண்டைப் பிரயோகித்தது சம்பந்தமாகச் சென்ற மாதம் பேசியபோது ராஜாஜி ஒரு விஷயத்தை யூகித்துக் கூறியிருந்தார். அதாவது விஞ்ஞானிகளுக்குள்ள ஆராய்ச்சித் தினவு இருக்கிறதே. இந்தத் தினவு காரணமாகத்தான் அமெரிக்கா அத்தகைய ஒரு கொடுமையைச் செய்திருக்கக் கூடும் என்று ராஜாஜி யூகமாகக் குறிப்பிட்டார். இப்பொழுது இந்த யூகத்துக்கு ஒரு ஆணித்தரமான ஆதாரம் கிடைத்திருப்பதைச் சென்றவாரச் சொற்பொழிவில் மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டினார் ராஜாஜி.

ஹிரோஷிமாவில் அணுகுண்டை எறியும்போது, அமெரிக்காவின் ராணுவத் தலைமைத் தளபதிகளில் ஒருவராக இருந்த லெஹி என்பவர் தாம் எழுதியுள்ள புஸ்தகத்தில் இதைப் பற்றிச் சொல்லுகிறார். "ஏற்கனவே படுதோல்வி அடைந்து போய், சரணாகதி என்ற நிலையில் ஜப்பானியர் இருந்தபோது, ஹிரோஷிமாவில் அமெரிக்கா அணுகுண்டைப் போட்டதற்குக் காரணம், ஏராளமான பணச் செலவில் உருவாகியிருந்த இந்த அணுகுண்டைப் பிரயோகித்துப் பார்த்து விடவேண்டும் என்கிற விஞ்ஞானிகளின் ஆசையை அடக்க முடியாமற் போனதுதான்." இவ்வாறு லெஹி பட்டவர்த்தனமாக எழுதியிருக்கிறார். அதோடு நிற்கவில்லை அவர்.

இந்த அநாகரிகமான கொடுஞ் செயல் அமெரிக்கரால்தான் உலகில் முதன் முதல் ஏற்பட்டது என்கிற பழியை நினைக்கும்போது, இந்தக் காரியத்தில் காட்டுமிராண்டித்தனத்தையே அமெரிக்கர் கையாண்டார்கள் என்பது சரித்திரத்தில் ஸ்திரமாகும் என்று வருத்தத்தோடு கூறியிருக்கிறார் லெஹி. புஸ்தகத்துக்கு அமெரிக்கத் தலைவர் ட்ரூமன் முகவுரை எழுதியிருக்கிறார்.

எனவே, அணுகுண்டுப் பிசாசின் அக்கிரமத்தை உணர்ந்து வருந்துபவர்கள் அமெரிக்காவிலும் இருக்கிறார்கள், முக்கியமான வட்டாரங்களிலேயே இருக்கிறார்கள். இந்த உண்மையை உணர்ந்துதான் ராஜாஜி மேலும் மேலும் தமது ஆட்சேபணையை அமெரிக்காவுக்கு எடுத்துக் கூறுகிறார்.

பரிசோதனை வெடிகள் உலகம் முழுவதையும் ஆரோக்கியம் இழக்கச் செய்து வருகின்றன. வருங்கால சந்ததிகளின் உடல் அமைப்பையே பாதிக்கும் என்று பௌதிக விஞ்ஞானிகள் உறுதியாகச் சொல்லுகிறார்கள். இரண்டு நாடுகள்

மே மாதம் முதல் தேதி ஞாயிறன்று "உலக கடப்புச் சங்கத்தின்" ஆதரவில் சென்னை மயிலை விவேகானந்தர் கல்லூரியில் நடைபெற்ற கூட்டத்தில் ராஜாஜி அணுகுண்டுகள் குறித்துப் பேசினார். காரைக்குடி அழகப்பா கல்லூரியின் ரசாயன ஆராய்ச்சிக் கழகத் தலைவர் திரு பி. பி. டே தலைமை தாங்கினார்.

தங்களுடைய பரஸ்பர விரோதத்தினாலும், துவேஷத்தினால் உண்டான பயத்தினாலும், நிரபராதிகளான உலக மக்களுக்கு ஆபத்து விளைவிக்கும் செயலில் புகுந்திருக்கிறார்கள். இதைத் தடுக்கும் உரிமையை உலக மக்கள் இழந்து விடவில்லை. உலக மக்களுக்கு, விரோதங்களில் சம்பந்தப்படாத நிரபராதிகளான நாட்டு மக்களுக்கு, விசேஷமாக உரிமை உண்டு. இந்த வகையில் இந்தியாவின் உரிமையும் கடமையும் மகத்தானவை.

இந்தியா சாத்விக அடிப்படையில் அமைந்த ஒரு முக்கியமான குடியாட்சி. நாம் உபதேசம் பெற்ற வழி அஹிம்ஸா மார்க்கமாகும். உலகத்தின் ஆட்சேபணைக்கு அமெரிக்கா செவி சாய்க்க வில்லையென்றால், செவி சாய்க்கும்படி செய்வதற்கு நாம் அன்பு முறையையே கையாண்டு அதில் வெற்றி கொள்ள வேண்டும். காந்திஜி இம்மாதிரி சந்தர்ப்பங்களில் நாம் கையாளுவதற்குக் கற்பித்த முறை ஒத்துழையாமையாகும். இந்த ஒத்துழையாமை முறையை, அமெரிக்காவின் பிடிவாதத்தை மாற்றுவதற்காக நாம் இப்பொழுது உபயோகிக்க வேண்டும். இதைத் தான் ராஜாஜி தமது சொற்பொழிவில் வற்புறுத்தி யிருக்கிறார். அதில் வெறுப்பு எம்மட்டிலும் சேரவில்லை. நாம் அடையக் கூடிய லாபத்தைத் தியாகம் செய்வதே முறை.

அமெரிக்காவிடம் பண உதவியைப் பெற்றுக் கொண்டு, அவர்கள் செயலை நாம் கண்டிப்பதில் வேகம் இராது; பயனும் இராது. வெறும் பேச்சாக முடியும்.

பாண்டுங் மகாநாட்டில் பாகிஸ்தான், இலங்கை, இராக், ஜெபோனான் ஆகிய நாட்டுப் பிரதிநிதிகளின் நடவடிக்கையை நுட்பமாக ஆராய்ந்து பார்த்தால் இந்த உண்மை புலனாகும். பணம் பெற்றோமானால் தாக்ஷண்யம் என்பது கட்டாயமாக ஏற்படும். சண்டை பிடிக்க முடியாது. ஆட்சேபணை யெல்லாம் பேச்சோடு முடியும்.

எனவேதான், அமெரிக்கா தரும் பண உதவியை நாம் நிராகரிக்க வேண்டும் என்கிறார் ராஜாஜி.

தியாகம் இன்றி, ஒத்துழையாமை முயற்சி பயன்படாது என்பது ராஜாஜியின் மொழி.

அமெரிக்கா தரும் பண உதவியை நிராகரிப்பதால், நாம் நமக்கு ஏற்படக்கூடிய சில வசதிகளை இப்போதைக்குத் தியாகம் செய்யவே வேண்டி யிருக்கும். விசேஷமான கஷ்டம் நேராத போதிலும், தியாகம் பெருந் தியாகமே. ஆனால் அந்தத் தியாகத்தின் இலட்சியத்தையும், அது காரணமாக உலகுக்கும் எதிர்கால மக்களுக்கும் ஏற்படக் கூடிய நன்மைகளையும் எண்ணிப் பார்த்தால், அந்தத் தியாகத்தின் அவசியமும், சிறப்பும் தெளிவாகத் துலங்கும்.

உலகைப் பயமுறுத்தும் விஷச் சூழ்நிலையிலிருந்து மக்களைக் காத்து நிற்பதற்காகப் புண்ணிய பாரத பூமி இந்தத் தியாகத்தைச்

செய்து, ராஜாஜி காட்டும் அறப் பாதையிலே நடந்து உலக அமைதியை நிலைநாட்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறோம். அதற்கு வேண்டிய திடசித்தத்தையும், பிடிப்பான ஆற்றலையும் நமது மதிப்புக்குரிய தில்லி நிதி அமைச்சரிடம் ஆர்வத்தோடு எதிர்நோக்குகிறோம்.

அர்ஜுனனுக்குக் கண்ணன் செய்த உபதேசத்தில் இதைக் காணலாம் :—யக்ஞம் செய்யாதவன் அதாவது தியாகம் செய்யாதவனுக்கு மேலுலகமில்லை என்பது மட்டுமல்ல. இந்த உலகத்திலுங்கூட தியாகம் செய்யாதவனுக்குத் தன் நோக்கங்கள் பூர்த்தியாவதில்லை.

தியாகமின்றி எந்த இயக்கமும் வெற்றி பெறாது. வேண்டாமென்பதே பெரிய லௌகீக சாமர்த்தியம். "வேண்டின் உண்டாகத் துறக்க" என்றார், அனைத்தும் நன்றாகக் கண்ட திருவள்ளுவர். "துறந்தபின் ஈண்டு இயற்பால பல" என்றார். 'ஈண்டு' என்றால் இந்த உலகத்தில்.

இந்தப் பிசாசாயுதப் பிரயோகங்களினின்று மக்களை உய்விக்க வேண்டுமானால், இந்தப் பேரபாயத்தினின்று உலகத்தை மீட்கவேண்டுமானால், இந்தப் புகழைப் பாரத நாடு அடைய வேண்டுமானால், அமெரிக்கப் பணத்தை வேள்வித் தீயில் அவியாக அர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும். வேள்வியைத் தடுக்க வரும் நம்முடைய ஆசையும் மோகமும் ஒழிந்து வேள்வி முடிவு பெறுவதாக!

மந்திரத் தமிழ்

வழிபாட்டுக் கிரமத்தைப் பற்றி பக்தர்கள் கூடிச் சமீபத்தில் ஆலோசித்தது நினைவில் இருக்கலாம்.

இறைவனுக்கு வழிபாடு செய்யும் புனித காரியத்தில் அவசியமில்லாத பாஷைச் சண்டையைப் புகுத்துவது தவறாகும். கோவில் அரங்கங்களையும் விவாதக் களமாகச் செய்து விட்டால் பெரும் கஷ்டம் விளையும். நாஸ்திகம் லாபம் அடைந்து விடும்.

* * *

மந்திரம் என்பது எது? மந்திரசக்தி என்பது எதில் அடங்கியிருக்கிறது?—என்ற விஷயத்தைச் சற்று ஆராய்வது அவசியம்.

ஸம்ஸ்க்ருதம், தமிழ் ஆகிய இரண்டு பெரும் பாஷைகளையும் பூரணமாகக் கற்று, தொல்காப்பியம் என்ற இணையற்ற இலக்கண நூலை ஆக்கிய தொல்காப்பியர், அகஸ்திய முனிவரின் பிரசித்தமான மாணவர், மந்திரம் என்பது எது என்று சூத்திரம் வகுத்திருக்கிறார் :—

"நிறைமொழி மாந்தர்
ஆணையிற் கிளக்கும்
மறைமொழி தானே
மந்திரம் என்ப"

என்பது சூத்திரம். இந்தச் சூத்திரத்துக்குப் பொருள் கூறும் பேராசிரியருடைய உரைக் குறிப்பில் "தமிழ் மந்திரம்" என்ற சொல் ஆளப்படுகிறது. இந்தச் சூத்திரத்துக்கு உரை கூறும் இளம் பூரணர் "நிறைந்த மொழியையுடைய மாந்தர் தமது ஆணையாற் சொல்லப்பட்ட மறைந்த சொல் மந்திரம் ஆவது என்றவாறு. அது வல்லார் வாய்க் கேட்டு உணர்க" என்கிறார். இதற்கு அடுத்த சூத்திரத்தில் 'குறிப்பு மொழி' என்பதற்கு உரை சொல்லும் போது "எழுத்தொடும் சொல்லொடும் புணராதாகிச் சொல்லினால் உணரப்படும் பொருளின் புறத்ததுவே" என்கிறார்.

தேவாரத்தில்,

'நாளும் இன்னிசையால்
தமிழ்பரப்பும் ஞானசம்பந்தனுக்கு
உலகவர்முன்
தாளம் ஈந்து அவன்
பாடலுக்கு இரங்கும்
தன்மையாளனை'

என்று சம்பந்தருடைய தமிழ் மறையின் சக்தியைப் பாடினார் சுந்தரர்.

இவற்றையெல்லாம் நிதானமாக ஆராய்ந்து பார்த்தால் ஒரு அடிப்படையான உண்மை புலனாகும். அதாவது, மந்திரத்தின் சக்தியானது குறிப்பிட்ட ஒரு பாஷையில்தான் இருக்கிறது என்று எண்ணுவது தவறு. எல்லா பாஷையைப் பேசும் மக்கள் மத்தியிலும் "நிறைமொழி மாந்தர்" உண்டு. சொல்லையும் பொருளையும் கடந்த ஒளி நுட்பத்தினால், அவர்கள் மந்திர சக்தியைத் தங்கள் மொழியிலே ஊட்டுகிறார்கள். இந்த உண்மையை உணர்ந்து விட்டால் வேண்டாத சண்டைகள் நீங்கும்.

ஸம்ஸ்க்ருதமோ தமிழோ கல்லாத மேனாட்டு மக்களிடையேயும் மந்திர சக்தியினால் பேரின்பத்தை ஸ்பரிசித்த ஞானிகள் தோன்றியிருக்கிறார்கள். பார்க்கப் போனால், இறைவன் பாஷையைக் கடந்து நிற்கிறான். எல்லா மொழி பேதங்களும் அவனுடைய லீலை. எல்லாப் பேச்சும் அவனுடைய சொரூபந்தான். 'மனவாக்கினில் தட்டாமல் நின்று' கொண்டு இறைவன் உலகத்தை ஆட்டிக் கொண்டு நிற்கிறான்!

பொதுவாக, கோவில்களிலே தெய்வ சந்நிதியில் கூடி நிற்கும் மக்கள்—ஓதுகிறவர்கள் கேட்பவர்கள் இருவருமே — தங்களுடைய மனம் ஒருமைப்பட்டு தியானத்தில் லயிப்பதற்காகக் கையாளுகிற ஒரு முறையே துதிப் பாடல்களும், அர்ச்சனை முதலியனவும். எல்லாருக்கும் புரிகிற பாஷையில் பாட்டைப் பாடினால் எல்லாரும் சங்கீத ரஸத்தை அனுபவிப்பார்கள் என்று சொல்வது போலவே, எல்லாருக்கும் தெரிகிற மொழியில் துதிக்கும் போது எல்லாருடைய மனமும் அந்தத் தோத்திரங்களிலே தியானிக்கப்படும் இறைவனுடைய கல்யாண குணங்களில் லயிக்கும் என்கிற உண்மையை உணர வேண்டும்.

அவரவர் பேசும் மொழியைத் தவிரப் பரம்பரையாகச் சொல்லியும் சொல்லக் கேட்டும் வந்த சில மொழிகள் உண்டு. அந்தச் சொற்களுக்கு உள்ளத்தைப் பக்குவப் படுத்தும் சக்தி உண்டு. நீண்ட காலப் பழக்கத்தினால் 'ஓம்", "நம", "வேல் வேல்", "அரோகரா" முதலிய பழஞ் சொற்களைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே மனத்தில் ஒரு பக்தி லயம் உண்டாகி

றது. இதற்கு சாக்ஷி எல்லா மக்களுடைய அனுபவமுமே. இதையும் மறந்துவிடக் கூடாது.

தமிழ் நாட்டுக் கோவில்களில் பூர்வ காலங்களில் எப்படிப் பூஜைக் கிரமத்தை நடத்தி வந்தார்கள், பிற்காலத்தில் என்ன மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன, இக்காலத்திலும் வைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்தில் பூஜை முறைகளை எப்படி நடத்தி வருகிறார்கள் என்பதை யெல்லாம் சரித்திர அறிவும் பக்தியும் நிரம்பிய உணர்வோடு வெறுப்பின்றி ஆராய்ந்து பார்த்து விட்டால், பயத்துக்கும் சந்தேகத்துக்கும் சண்டைக்கும் எல்லாம் இடமே இல்லை. 'அவரவர் தமதமது அறிவறி வகைவகை' என்று ஆழ்வார் சொல்லியபடி பலருக்குப் பல வழியில் பக்தி லயம் உண்டாகும்.

தமிழ்நாட்டுக் கோவில்களில், பொது மக்கள் கூடித் துதிக்கும் போது தமிழ் மொழியில் துதிப்பதால் ஏதோ கஷ்டம் நேர்ந்து விடும் என்று யாரும் அஞ்சுவதற்கு அவசியம் இல்லை. நமது ரசிகமணி டி. கே. சி. அவர்கள் அடிக்கடி சொல்லுகிற ஒரு பாடல் இது விஷயமாய் இங்கு நினைவுக்கு வருகிறது.

> வேதத்தின் முன்செல்க மெய்யுணர்ந்தோர் விரிஞ்சன் முதலோர்
> கோதற்ற ஞானக் கொழுந்தின்முன்செல்க குணங் கடந்த
> போதக் கடலெம் குருகூர்ப் புனிதன் கவியின் ஒரு
> பாதத்தின் முன்செல்லுமோ தொல்லைமூலப் பரஞ்சுடரே!

என்று நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழியின் சக்தியைச் சடகோபரந்தாதி மிக அழகாக எடுத்துக் காட்டுகிறது.

பொதுவாக, இம்மாதிரியான நுட்பமான யோசனைகளில் எல்லாம் பக்தி மனப்பான்மையில்லாதவர்கள் தயவுசெய்து கலக்காமல் இருப்பது நல்லது. பக்தியோடு துதிப்பவர்களுக்கு பாஷை என்பது ஒரு முட்டுக்கட்டையாக இருக்கவே செய்யாது. மந்திரங்கள் சொல்லப்பட்டுப் பெரும்பாலான மக்களுடைய மனம் உருக வேண்டும். வழிபாட்டுக் கிரமத்தில் குறைவு ஏற்படாமல் பெரும்பாலான மக்களுக்குப் புரியும்படியான சொற்களும் கலந்து பூஜை நடைபெற்றால் பக்தி வளர்ச்சிக்குச் சாதகமே ஏற்படும். தமிழ்ப் பிரபந்த கோஷ்டி முன் செல்வதினால், ஆண்டவனுக்கோ பின்னால் செல்லும் வேத கோஷ்டியினருக்கோ, எவ்விதமான குறைபாடும் இல்லையென்பது வைஷ்ணவர்களுடைய சித்தாந்தம்.

மொழியைக் கடந்து நிற்கும் இறைவனை அணுகும் பக்தி முயற்சியில், நம்முடைய சிறு வாதங்களைப் புகுத்திக் குழப்பங்களை உண்டாக்கிக் கொள்ளாமல் இருக்க வேண்டும். தெய்வ வழிபாடானது மந்திர ஜால வித்தையல்ல. ஜாலத்தால் நம் உள்ளத்தைப் பிடித்து அடக்க வேண்டுமே ஒழிய அதைக் கொண்டு ஆண்டவனைப் பிடிக்கிறோம் என்று எண்ணலாகாது. நம் உள்ளமாகிய விஷப் பாம்பைக் கட்டும் மந்திரமாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும், நாம் செய்யும் பூஜை மந்திரங்களை. எந்த மந்திரம் எந்தப் பாம்புக்கு உதவும் என்பதை உணர்ந்து நாம் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

பூமிதானத்தின் உட்பொருள்

இக் காலத்தின் குறைகளைத் தீர்க்க எது அத்தியாவசியம் என்பதைப் பற்றி பர்ட்ராண்ட் ரஸ்ஸல் தம்முடைய அபிப்பிராயத்தை எழுதியிருக்கிறார். இவர் மேல் நாட்டு விஞ்ஞான நிபுணர்களில் மிகப் பிரசித்தி பெற்ற மேதாவி என்பதை வாசகர்கள் அறிவார்கள். அவர் சொன்னதாவது :

"நம்முடைய காலத்து வியாதிகளுக்கு மருந்து ஒன்று உண்டு. அதைச் சொல்லுகிறேன். இவ்வளவுதானா என்று மேதாவிகள் சிரிக்கலாம். ஆதலால் கொஞ்சம் கூச்சப்பட்டே நான் கண்ட உண்மையைச் சொல்லுகிறேன். தற்போது உலகத்துக்கு இன்றியமையாதது என்னவென்றால் உள்ளத்தில் ஈரம். பிறருடைய துயரத்தைக் கண்டால் நம்முடைய உள்ளத்தில் துயரம் உண்டாக வேண்டும். பைபிளில் சொல்லப்பட்ட 'அன்பு' வேண்டும். இரக்கம், அனுதாபம் என்கிற பல சொல் கொண்ட ஒரு பொருள் இதுவே. இந்த குணம் வேண்டும். இது இருந்தால் எல்லாத் தொல்லைகளும் தீரும். உள்ளத்தில் இரக்கம் இருந்தால் வாழ்க்கையில் பயன் உண்டு என்கிற உறுதி தோன்றும். எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது விளக்கமாகும். நன்னெறியைக் காண்போம், நல் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய தைரியம் உண்டாகும். உள்ளத்தில் சத்தியம் நிலை நிற்கும். பிறர் துயரம் நம்முடைய துயரமாகும்படியான அனுதாபமே, தற்போது உலகத்தில் குறைந்து போன தர்மத்தை மறுபடி பூர்த்திசெய்து தரும்."

இதைச் சொன்னவர் மேல் நாட்டு மேதாவி. 'பௌதிக விஞ்ஞானமும் சமூக வாழ்க்கையும்' என்கிற நூலில் இதை எழுதியிருக்கிறார். இதைத்தான் நம்முடைய விநோபா அடிகள் பூதான இயக்கமாகப் பிரசாரம்செய்து வருகிறார். நாம் இருக்கும் கிராமம் நம்முடையது. அனைவரும் சேர்ந்து ஒரு குடும்பமாக வாழ்க்கை நடத்துவோம். அனைவரும் உழைப்போம். சக்திக்குத் தகுந்தவாறு எல்லாரும் உழைப்போம். யாரும் பசியோடிருக்கலாகாது. என் வசமிருக்கும் வயலை நான் சரியாகப் பண்படுத்திப் பயிர் எடுப்பேன். என்னால் முடியாவிட்டால் இன்னொரு ஏழை விவசாயிக்குத் தருவேன். இந்தக் கிராமத்தில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் ஒரு குடும்பம். ஒரு உயிர். இதுவே பூதான இயக்கத்தின் அடித்தளம். பூதான இயக்கம் ஒரு அரசியல் தந்திர முறையல்ல. காங்கிரஸ்காரர்களுடைய சம்பிரதாய மான்யமல்ல. ஒரு தேர்தல் சூழ்ச்சியல்ல. அனுதாபமே அதன் பொருள். ஒப்புரவே அதன் உள்ளடக்கம். ஊர்க் கோயிலுக்கு முன் பலிபீடத்தின்மேல் சமர்ப்பிக்க வேண்டிய நைவேத்தியமே பூதானம்.

என்ன சேதி?

உறுதிமொழி

ஆந்திர ராஜ்யத்துப் புதிய பிரதமர் ஸ்ரீ கோபால் ரெட்டி பதவிக்கு வந்ததும் ஒரு நல்ல காரியத்தைச் செய்துள்ளார். ஆந்திர ராஜ்யத்தில் சேர்த்து விடப்பட்ட பிரதேசங்களில் வாழும் தமிழர்களுக்கு மன ஆறுதல் ஏற்படும்படியாகச் சில விஷயங்களைப் பேசியுள்ளார். முந்திய ஆட்சியிலே திருத்தணியில் தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடங்கள் மூடப் பட்டதுடன், தமிழர் நடத்தும் கல்விச்சாலைகளுக்கு உதவித் தொகைகளும் மறுக்கப்பட்டன.

முந்திய சர்க்காரின் போக்கைக் கண்டு பயந்த அனந்தபூர் இஞ்ஜினீரிங் கல்லூரியில் வாசிக்கும் தமிழ் மாணவர்கள் யாவரும், தங்களுடைய கஷ்டங்கள் தீர, சென்னையை அடுத்துள்ள கிண்டி இஞ்ஜினீரிங் கல்லூரிக்குத் தங்களை மாற்றிவிட வேண்டும் என்று கோரினர்.

ஆந்திர சட்ட சபையில் சென்ற வாரம் ஸ்ரீ கோபால் ரெட்டி சொன்னதாவது :

"ஆந்திர ராஜ்யத்தில் உள்ள தமிழர்கள் தங்கள் தாய்மொழியில் கல்வி கற்பதற்கு ஆந்திர சர்க்கார் எவ்விதத்திலும் தடையாக இருக்க மாட்டார்கள். அவ்விஷயமாக இருக்கக் கூடிய கஷ்டங்களைப் பற்றி எனக்கு அறிவித்தால், அவற்றைத் தீர்க்க நான் உடனே தகுந்த நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் கொள்வேன். ஆந்திரர்களுக்கும் தமிழர்களுக்கும் அன்னியோன்னிய பாவம் வளரும்படி செய்ய வேண்டும் என்பதே ஆந்திர சர்க்காரின் நோக்கம்."

இவ்விதம் ஸ்ரீ கோபால் ரெட்டி ஆந்திர சட்டசபையில் தமிழர்களின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதாக உறுதிமொழி கூறியுள்ளதைப் பாராட்டுகிறோம். திருவாங்கூர் கொச்சி சர்க்கார் அந்த ராஜ்யத்தில் வாழும் தமிழர்கள் விஷயத்தில் சாமர்த்தியக் குறைவாக நடந்துகொண்டு நிலைமை முற்றும்படி விட்டு, தங்களுக்குத் தாங்களே வினை தேடிக் கொண்டதைப் பார்த்தோம். ஆந்திர ராஜ்யத்தில் உள்ள தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் அத்தகைய நெருக்கடி ஏற்படும் வரையில் காத்திராமல், ஸ்ரீ கோபால் ரெட்டி அங்குள்ள தமிழர்களின் நலன்களைப் பாதுகாப்பதாக உறுதிமொழி கூறியது, அரசியல் அறிந்தவரின் சாமர்த்தியமான காரியமாகும்.

விளையாட்டு விஷயம்

தேகப் பயிற்சியும் விளையாட்டும் கவனிக்கத் தக்க விஷயங்கள். நமது கிரிக்கெட்டு விளையாட்டுக்காரர்களையும் ஹாக்கி விளையாட்டுக்காரர்களையும் மனமாரப் போற்றுகிறோம். அகில இந்தியப் போட்டிகளில் சென்னை கிரிக்கெட் கோஷ்டியினரும் ஹாக்கி கோஷ்டியினரும் முதல் ஸ்தானம் அடைந்து பரிசு பெற்றுவிட்டனர். இவ்வாறு நமக்குப் பெருமையும் மகிழ்ச்சியையும் தேடித் தந்த மேற்படி கோஷ்டியினருக்கு ஒரு விருந்துபசாரம் நடத்தப்பட்டது என்பதை அறிந்து மகிழ்ச்சி அடைகிறோம்.

இன்னொரு விஷயம்

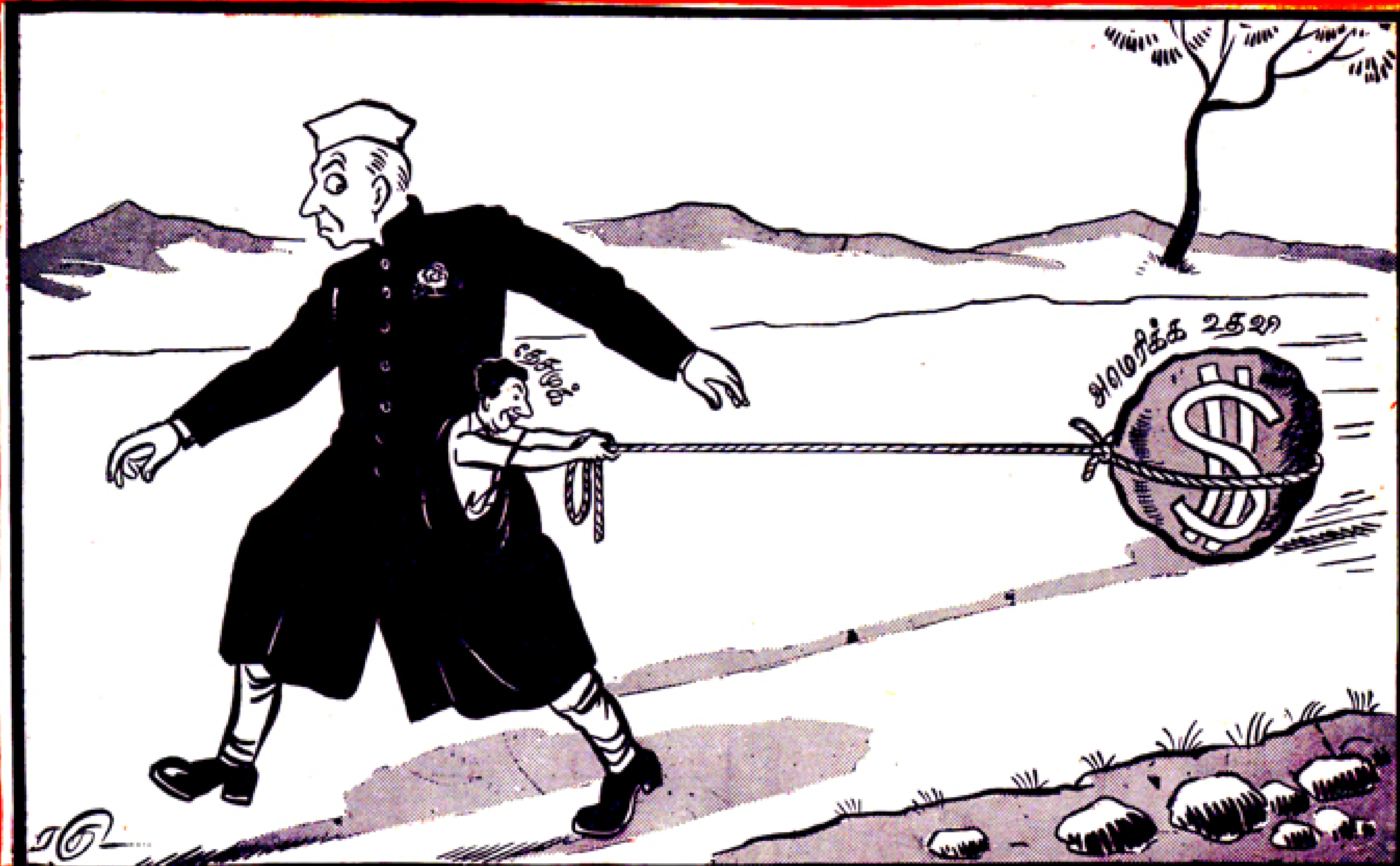
ஒவ்வொரு நாட்டுக்கு ஒவ்வொரு விளையாட்டு உண்டு. அதில் அந்நாட்டு மக்கள் அதிக ருசியும் ஆர்வமும் காண்பித்து வருவார்கள் என்பது பொதுவாக யாரும் புரிந்து கொள்ளும் பொருள். அவ்வாறு ஆஸ்திரேலியா நாட்டின் தேசிய விளையாட்டு கிரிக்கெட் என்று நெடுநாளாகக் கருதப்பட்டு வந்தது. அந்நாட்டிலிருந்து பெரும் கிரிக்கெட் கோஷ்டிகள் உலகம் சுற்றி வரும். நம் நாட்டிலிருந்து கிரிக்கெட் கோஷ்டிகள் அங்கு போவதுமுண்டு. இப்படி கிரிக்கெட்டில் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டி வந்த அந்நாட்டில், வரவர அதற்கு மவுசு குறைந்து வருவதாகச் செய்திகள் வந்திருக்கின்றன. டென்னிஸ், கோல்ப், கால்பந்து முதலியவற்றில் மக்கள் மிகுந்த சிரத்தை காட்டி வர ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள் என்று புள்ளி விவர ஆதாரங்களுடன் செய்திகள் வந்திருக்கின்றன. இதைப் பார்க்கும்போது வேவல் துரை இந்தக் கிரிக்கெட்டைப் பற்றிக் கண்டித்தது சரி என்று அப் பகுதி மக்கள் உணர ஆரம்பித்து விட்டார்களோ என்று எண்ண வேண்டியிருக்கிறது.

சைகான் குழப்பம்

சென்ற வருஷம் ஜினிவாவில் ஏற்பட்ட ஒப்பந்தம் காரணமாக இந்தோசீனாவில் ஏழு ஆண்டுகளாக நிகழ்ந்த கோர யுத்தம் நின்று அமைதி ஏற்பட்டது. எனினும் அந்த அமைதி நீடிக்கவில்லை. சென்ற வாரம் அங்கு பீறிட்டெழுந்த உள்நாட்டுப் போரில் நூற்றுக்கணக்கானவர் பலியாயினர். காயம் அடைந்தவர்களின் தொகை ஆயிரத்துக்கு மேல் ஓடிவிட்டது.

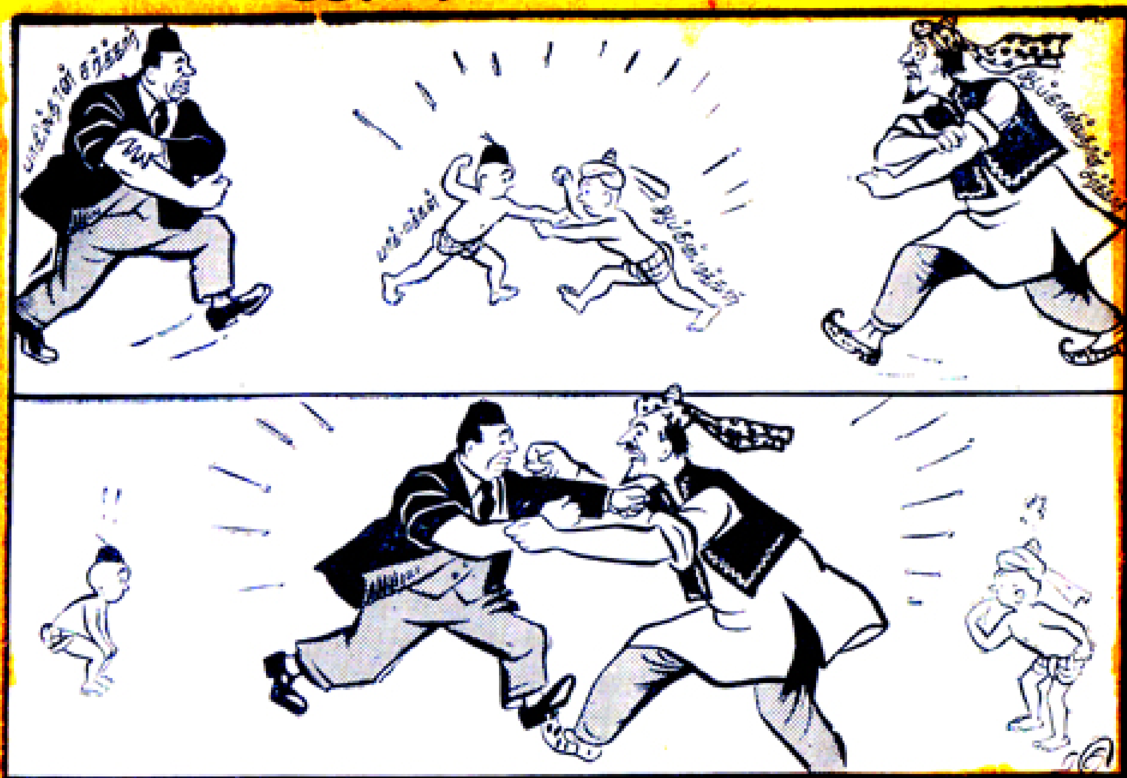
வல்லரசுகள் தலையிட்டுப் பிளந்த எந்த நாட்டின் கதியும் இவ்விதமேதான் இருந்து வருகிறது. கொரியாவை வடகொரியா தென் கொரியா என்று பிரித்தனர். அதன் விளைவாகக் கொரியாவைப் பிடித்த துரதிர்ஷ்டம் இன்னும் விட்டபாடில்லை.

கனம் வேண்டாம்!

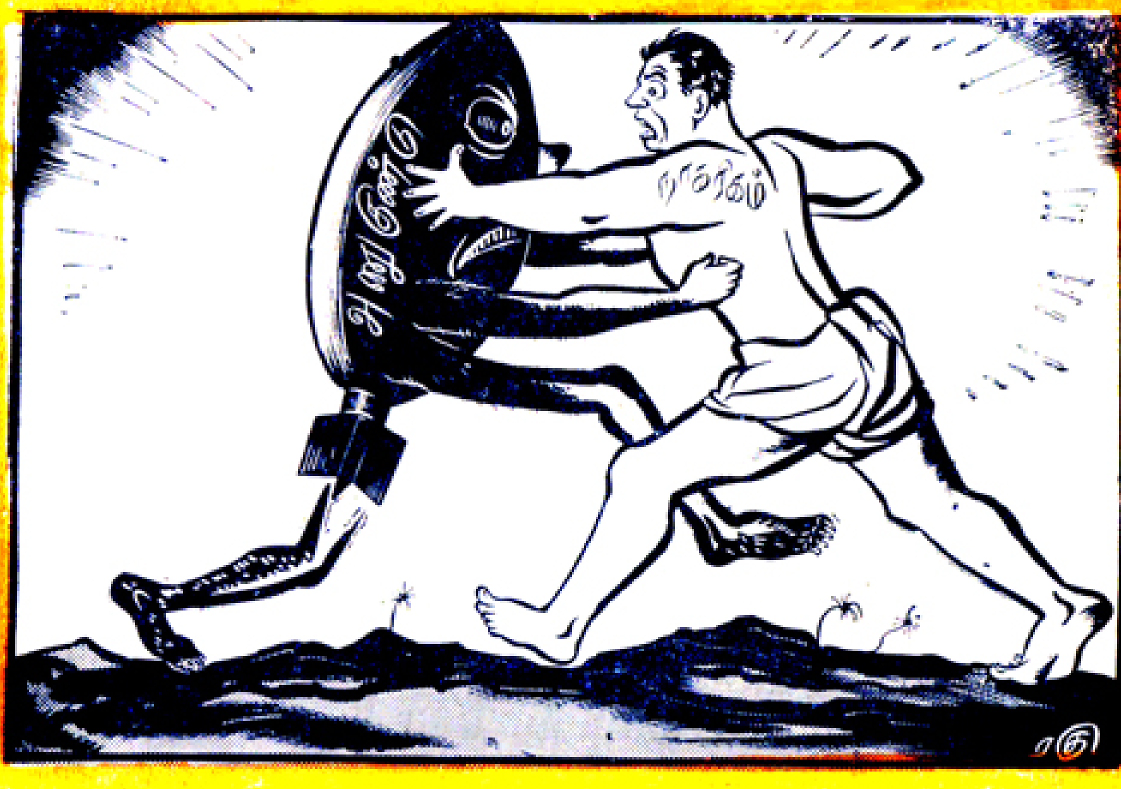
"இந்தியா அமெரிக்கப் பண உதவியை நிராகரிக்க வேண்டும்" என்று சொல்கிறார் ராஜாஜி.

குழந்தைகள் சண்டை....!

காபூலில் பாகிஸ்தான் கொடி அவமதிக்கப்பட்ட சம்பவம் சம்பந்தமாகப் பாகிஸ்தானுக்கும் ஆப்கானிஸ்தானுக்கும் தகராறு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

அறப் போர்!

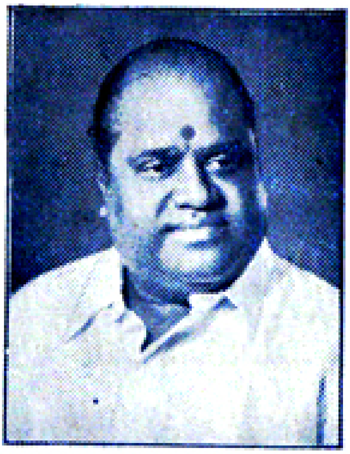

ஜினிவாவில் ஏற்பட்ட ஒப்பந்தத்தின்படி வியட்நாமில் அடுத்த வருஷம் தேர்தல் நடைபெற வேண்டும். வியட்நாம் முழுவதிலும் எந்த ஆட்சி ஏற்படுவது என்பதைத் தேர்தலின் மூலம் பொது மக்களின் தீர்ப்புக்கு விட்டு விடுவதென்று ஜினிவாவில் சம்பந்தப்பட்ட பிரதிநிதிகள் இசைந்தனர். ஆனால், துரதிர்ஷ்டவசமாக இப்போது அங்கு உள் நாட்டுக் கலகமும் நெருக்கடியும் மூண்டு விட்டன.

இதே நிலைமை நீடிக்குமாயின் அடுத்த வருஷம் நடைபெற வேண்டிய தேர்தல் ஒழுங்காக நடைபெறுவது சாத்தியமில்லை. ஜினிவாவில் வெகு கஷ்டப்பட்டுச் செய்து கொண்ட நல்ல ஒப்பந்தம் வியர்த்தமாகி விடும். கொரியாவைப்போல் இந்தோ சீன விஷயமும் உலகத்துக்குத் தீராத் தலைவலியாகி விடும்.

பாராட்டுகிறோம்

"தண்டபாணி தேசிகர் அதிர்ஷ்டசாலி" என்று அன்பர்கள் பலர் சேர்ந்து அவருக்கு நடத்திய பாராட்டுக் கூட்டத்தில் ஒரு ரஸிகர் கூறினார். அவர் கூறியது உண்மை யென்பதில் சிறிதும் சந்தேகம் இல்லை. இசையரசு திரு தண்டபாணி தேசிகர் அதிர்ஷ்ட சாலிதான். ஆனால் வெறும் அதிர்ஷ்டசாலி மட்டுமல்ல; அபாரமான திறமைசாலியும் கூட. உண்மையில் இறைவன் அருளால் அவர் பெற்றிருக்கும் இசை ஞானமும், திறமையும் தான் அவருடைய அதிர்ஷ்டம் என்று சொல்ல வேண்டும்.

திரு தண்டபாணி தேசிகர்

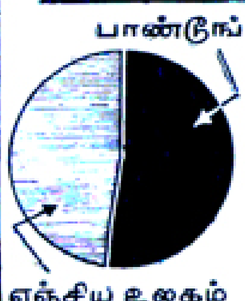
அப்படித் திறமை உள்ளவரை அதிர்ஷ்டம் தேடி வரும்பொழுது சந்தோஷப்படுகிறோம்; உற்சாகம் அடைகிறோம்; மனம் உவந்து பாராட்டுகிறோம்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக இசைப்பகுதித் தலைவராகவும், லலித கலைக் கல்வி 'டீன்' ஆகவும், ஸின்டிகேட் உறுப்பினராகவும் திரு எம். எம். தண்டபாணி தேசிகர் நியமனம் பெற்றுள்ள செய்தி கேட்டதும் தமிழ்இதயம் படைத்த மக்கள் எல்லாரும் பெருமிதம் அடைந்திருப்பார்கள். அவருடைய நியமனம் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்துக்கே சிறப்பளிக்கும் ஒரு பெருமையாகும்.

திரு தண்டபாணி தேசிகர் சாஸ்திர பூர்வமான சங்கீதத்தில் நிபுணர். நீண்ட காலமாகத் தமிழ் இசை வளர்ச்சிக்குத் தொண்டாற்றி வருபவர். குரல் வளமும் ஆழ்ந்த தமிழ் அறிவும் உயர்ந்த சங்கீதத் திறமையும் படைத்தவர். பண் ஆராய்ச்சி சம்பந்தமாக எவ்வளவு நுட்பமான சிக்கலான விஷயத்தையும் தெளிவாக எடுத்து விளக்கும் ஆற்றல் கொண்டவர். இவ்வளவோடு திரு தண்டபாணி தேசிகர் உண்மையான தெய்வ பக்தியும் நல்ல தமிழ் இதயமும் படைத்தவர் என்பது நமக்கு விசேஷ மகிழ்ச்சி தருவனவாகும்.

அவருடைய புதிய பணி சிறப்பாக நடைபெறும் வண்ணம் தமிழ்க் கடவுளாகிய முருகன் அவருக்குத் துணை நிற்பானாக!

பாண்டூங்கில் நடந்த கிழக்குலக சம்மேளனம்

உலகத்தின் ஜனத் தொகை	:-	250 கோடி
பாண்டூங்கில் கூடிய நாடுகளின் ஜனத் தொகை	:-	130 கோடி
எஞ்சிய உலகத்தின் ஜனத் தொகை	:-	120 கோடி

சக்கரவர்த்தித் திருமகன்

ராஜாஜி

67. ராவணன் பிரார்த்தனையும் சீதையின் பதிலும்

தருமம், புருஷனுடைய நினைவு இவை இரண்டையும் பற்றிக்கொண்டு துக்கப் பெருங் கடலில் மிதந்து கொண்டு உயிரை வைத்திருந்த சீதையைப் பார்த்து ராவணன் சொன்னான் :

"அழகியே! ஏன் கூச்சப்பட்டு தேகத்தை மறைத்துக் கொள்கிறாய்! உன்மேல் எனக்கு உண்டாகியிருக்கும் அன்பை நீ அறியாயோ? உன் அன்பை நான் பிச்சை கேட்கிறேன். நீ பயப்பட வேண்டியதில்லை. என்னிடத்தில் உனக்கு உள்ளூறப் பிரியம் உண்டாகும் வரையில் உன்னை நான் தொடமாட்டேன். நீ பயப்பட வேண்டாம். என் விருப்பத்துக்குச் சமமாக உனக்கும் என்பேரில் விருப்பம் உண்டாக வேண்டும் என்பது என்னுடைய ஆசை. உண்மையான அன்போடு நீ என்னை ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். வீணாகத் துக்கத்துக்கு ஏன் உன் உடலை இரையாக்கி வருகிறாய்? அழகியே, உனக்குச் சமமான சௌந்தரிய ஸ்திரீ உலகத்தில் இல்லை. நீ இப்படி ஆபரணமின்றி நல்ல வஸ்திரமின்றித் தரையில் படுப்பதும் தலை மயிரை வாரிப் பின்னாமல் விட்டு உபவாசம் இருப்பதும் வேண்டாம். பெண் ரத்தினமே! இப்படி உன் அழகையும் வயதையும் வீணாக்காதே. என்னிடம் வந்து சேர்ந்து விட்டாய். இனி நீ கஷ்டப்படலாகாது. சகல போகங்களையும் அனுபவிக்கலாம். பூரண சந்திரனைப் போன்ற உன் முகத்தைப் பார்த்தால் என் கண்கள் வேறு திக்கில் செலுத்த முடியவில்லை. உன் உடலில் எந்த அங்கத்தைப் பார்த்தாலும் என் திருஷ்டி அங்கேயே பற்றி நிற்கிறது. இந்த அழகைப் பெற்ற நீ இப்படி துக்கப்படுவது தகாது. என்னைப் புருஷனாக அடைந்து சகல போகங்களையும் அடைந்து அனுபவித்து மகிழ்ச்சி அடைவாய். பயப்படாதே! யோசிக்காதே! நீயே பட்டமகிஷியாக இருப்பாய். என் அந்தப்புரம் முழுதும் உனக்கு அடங்கி நீ ஆள்வாய். என் செல்வம், ராஜ்யம் அனைத்தும் பெற்றுக் கொண்டு அனுபவிப்பாய். இந்த லங்கையும் நானும் உன் சொத்தாவோம். இந்த பூமண்டலம் முழுதும் உனதாகும். என் பலம், வீரம், தைரியம் இவற்றை தேவாசுரர்கள் அறிவார்கள். அவர்கள் என்னால் அடிபட்டுத் தோற்றுத் தலை வணங்கி நிற்கிறார்கள்.

"உன் அழகுக்குத் தகுந்த ஆபரணங்களும் வஸ்திரங்களும் கொண்டு உன்னை அந்தப்புர ஸ்திரீகள் அலங்கரிப்பார்கள். . அலங்கரிக்கப்பட்ட உன்னைப் பார்த்து நான் மகிழ்வேன். உன் இஷ்டப்படி நீ தானதருமம் செய்யலாம். அனைவர்பேரிலும் அதிகாரம்செலுத்துவாய். என்பிரஜைகளும் பந்துக்களும் உன்னை அண்டி சந்தோஷமாக இருப்பார்கள். காட்டில் அலைந்து திரியும் ராமனை ஏன் நினைத்

துக்கொண்டிருக்கிறாய்? ஊரை விட்டு, பதவியை விட்டு மரவுரி தரித்து அலையும் ஒருவனையா நீ விரும்புவது? நம்புவது? அவனால் என்ன செய்ய முடியும்? ராஜ்ய லக்ஷ்மியும் ஜய லக்ஷ்மியும் அவனை விட்டு விலகினது உனக்குத் தெரியுமே. அவன் இப்போது பிழைத்திருப்பதே சந்தேகம். உன்னை ராமன் இனி கண்ணால் பார்க்கவுங் கூட முடியாது. கிட்ட நெருங்க முடியாது.

“கருடன் சர்ப்பத்தைப் பிடிப்பது போல் நீ என் உள்ளத்தை அபகரித்து விட்டாய். நான் தப்ப முடியாது அலைகிறேன். ஆபரணமும் நல்ல வஸ்திரமுமின்றி நீ இப்போது இருக்கும் நிலையிலுங்கூட உன்னைப் பார்த்த பிறகு, சுந்தரியே! என் மனைவிகளுடன் கலந்திருக்கவே எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. நான் என்ன செய்வேன்? அந்தப்புரத்தில் கணக்கில்லாத அழகிகள் இருக்கிறார்கள். உன்னைப் பார்த்த பின் அவர்கள் எனக்கு வேண்டியிருக்கவில்லை. அவர்களுக்கெல்லாம் நீயே அரசியாக இருந்து அவர்களுடைய சேவையைப் பெற்றுச் சுகமாக இருப்பாய். எந்த விதத்தில் ராமன் எனக்குச் சமம் ஆவான்? தவத்திலும் பலத்திலும் புகழிலும் செல்வத்திலும் எல்லாவற்றிலும் நான் அவனுக்கு மேம்பட்டவன் என்பது உனக்குத் தெரியவில்லையா? பயத்தை அகற்றுவாய். உலகம் முழுதும் நாம் இருவரும் சுகமாகத் திரிவோம். சகல ஐசுவரியமும் என்னுடன் அனுபவிப்பாய். ஆனந்தமாய்க் காலம் கழிப்பாய். சுந்தரியே! மனம் இரங்கு! கடற்கரை வனங்களில் சந்தோஷமாக விளையாடுவோம். ஒப்புக் கொள்.”

இவ்வாறு ராவணன் தன் அடங்கா ஆசையை வெளியிட்டுச் சீதையை இறைஞ்சினான்.

ராவணன் பேசி நிறுத்தினதும் ஒரு துரும்பைக் கிள்ளித் தனக்கும் அவனுக்கும் இடையில் வைத்து, களங்கமற்ற நகை நகைத்து மெதுவாகப் பேச ஆரம்பித்தாள்.

“என்னைப் பற்றிய எண்ணத்தை உடனே விலக்குவாய். என்னை நீ விரும்புவது தகாத காரியம். உன் மனைவிகளை விரும்பி அவர்கள் பால் மனத்தைச் செலுத்து. நீ சொல்லுவதை என்னால் ஒரு நாளும் செய்ய முடியாது. நான் பிறந்த குலத்தையும் நான் புகுந்த குலத்தையும் தெரிந்து கொள்வாய். இத்தகைய யோசனை என்னிடம் செல்லுமா? தகாத எண்ணத்தை வைத்து வளர்த்துக் கொண்டு துயரப்படாதே.”

இப்படி அவனைப் பார்த்துச் சொல்லி விட்டு, வேறு திசை முகத்தைத் திருப்பி மேலும் பேசலானாள்:

“வேறொருவன் மனைவியாகிய நான் உனக்கு மனைவியாக முடியாது. தருமத்தைப் புறக்கணிக்காதே. அயோக்கிய மார்க்கத்தில் செல்லாதே. நல்லவர்கள் போகும் வழியில் செல்வாய்.

மணியம்

நான் சொல்வதைக் கேள். உன் மனைவிகளை நீ எவ்வாறு காத்து வருகிறாய், யோசித்துப் பார். அப்படியேயல்லவா மற்றவர்களும் தங்கள் மனைவிகளைக் காக்கப் பார்ப்பார்கள்? மற்றவர்களும் உன்னைப் போலவே என்பதை நினைவில் வை. பிறத்தியாருடைய ஸ்திரீகளை விரும்பாதே. உன் மனைவிகளுடன் சுகம் பெற்று திருப்தி யடை. இது உனக்கு நன்மையாகும். உனக்கு உரிமையான ஸ்திரீகளுடன் திருப்தி யடையாமல் மற்றவர்கள் பேரில் மனதைச் செலுத்தினாயானால் அவமானமும் துக்கமும் அடைவாய், நிச்சயம்.

"உனக்கு நல்ல புத்தி சொல்லுகிறவர்கள் யாரும் இல்லையா? ஏன் இவ்வாறு கெட்டகாரியங்களில்புகுந்து நீயும் கெட்டுப் போகிறாய், உன் ஜனங்களுக்கும் நாசம் தருவித்துக் கொடுக்கிறாய்? அரசன் தன்மனதைக் கட்டுப் படுத்தி நிறுத்திக் கொள்ளாமற் போனால் அவனுடைய நாடும் நகரமும் செல்வமும் எல்லாம் அழிந்து போகும். இந்த லங்கையும் அதனுடைய பெருஞ் செல்வமும் உன் ஒருவனுடைய குற்றத்தால் முற்றிலும் நாசமாகப் போகிறது. அறிவாய். உன்னுடைய பொறுப்பைத் தெரிந்து கொண்டு உன் துஷ்ட எண்ணத்தை விட்டு விட்டு, உன்னுடைய நாட்டையும் ஜனங்களையும் ராஜதானியையும் காப்பாற்றுவாய். இல்லையேல் நீ அழிவாய். உன்னால் வருத்தப் பட்டவர்கள் 'கொடியவன் போனானே' என்று சந்தோஷமடைவார்கள். எனக்கு நீ சொல்லும் ஐசுவரியங்களும் போகங்களும் ஒன்றும் வேண்டிய இல்லை. அவற்றை வைத்து எனக்கு நீ ஆசை காட்ட வேண்டாம். பயனில்லை. ராகவனை மணந்த நான் அவனை விட்டு விலக மாட்டேன். அவன் கையைப் பிடித்த நான் வேறு ஒருவன் கையைத் தீண்ட மாட்டேன், முடியாது. சக்கரவர்த்தித் திருமகனுக்கு நான் உரியவள். வேதம் படித்து விரதம் தீர்த்த பிரம்மசாரிக்கு வேதம் எப்படி உரிமையோ அவ்விதம் நான் ராமனுக்கு உரியவள். என்னை வேறொருவன் கண் எடுத்துப் பார்த்தல் தகாது.

"உனக்கு நான் நல்லுபதேசம் சொல்லுகிறேன், கேள். ராமனிடம் மன்னிப்புக் கேட்டு அவன் கோபத்தினின்று தப்பித்துக் கொள். வீணாக உன் நாசத்தைத் தேடிக்கொள்ளாதே. ராமன் நிச்சயமாக மன்னிப்பான். சரணமடைந்தவர்களைக் கைவிட மாட்டான். அவனுடைய மன்னிப்பைச் சம்பாதித்துக் கொள். அதற்கு வழி தேடு, உன்னுடைய நாசத்துக்கு வழி தேட வேண்டாம். அதோ ராமனுடைய வில்லின் ஓசை கேட்கிறது. அதனின்று தப்ப மாட்டாய். யமன் பக்கத்தில் நிற்கிறான், உன்னைத் தூக்கிப் போக வந்து விட்டான். தெரிந்து கொள். ராம லக்ஷ்மணர்களுடைய பெயர் எழுதிய பாணங்கள் சீக்கிரமே வந்து இந்த லங்கையை எரித்து அழிக்கப் போகின்றன. ஜனஸ்தானத்தில் இருந்த ராக்ஷசர்களை அடையாளத்துக்கு ஒருவன் இல்லாமல் என் வீர ராமன் ஒழித்து விட்டதைக் கண்டு பயந்து நீ திருடனைப் போல் வந்து ராம லக்ஷ்மணர்கள் ஆசிரமத்தில் இல்லாத காலம் பார்த்துப் புகுந்து என்னைக் கொண்டு வந்தாயல்லவா? நீ அவர்கள் எதிரில் ஒரு கணம் நிற்க முடியுமா? புலி யிருக்குமிடம் சிறு நாய் போகமுடியுமா? அந்த வாசனையைக் கண்டே அஞ்சித் தூர விலகும். ஈரத் தரையிலிருந்து நீரைச் சூரியன் உறிஞ்சி விடுவது போல் உன் உயிரை ராமனும் லக்ஷ்மணனும் உறிஞ்சிவிடப் போகிறார்கள். ஓடி மலையில் ஒளிந்து கொள்வாயா, அல்லது கடலில் மறைந்து கொண்டு தப்பித்துக் கொள்ளப் பார்ப்பாயா? அதுவும் முடியாது. அழிய வேண்டிய முகூர்த்தத்தில் மரம் இடி விழுந்து

அழிவது போல் நீ அவர்களால் கொல்லப்படுவாய். தப்ப மாட்டாய்." இவ்வாறு சீதை கடினமான மொழிகளோடு முடித்தாள்.

ராவணன் தன் கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு சொன்னான்: "சீதையே, தாபச வேஷம் பூண்ட ஒரு பொய்யனைக் கட்டிக் கொண்டு நீ என்னென்னவோ பேசுகிறாய்! உன்பேரில் எனக்குள்ள பிரியத்தை நான் விட்டுவிட முடியவில்லை. உன் பேச்சுகளைக் கேட்டு எனக்கு வந்த கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டேன். உன்பேரில் எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் பிரியமே உன்னைக் காத்தது. இல்லையேல் நீ இப்போது மாண்டிருப்பாய். நான் உனக்கிட்ட தவணையில் இன்னும் இரண்டு மாத காலமே இருக்கிறது. அதற்குள் நீ உன் மனத்தைத் திருத்திக் கொள். என் மனைவியாகி என் படுக்கையறைக்கு வருவாய். அதற்கு இஷ்டமில்லாவிடில் என் சமையல் சாலைக்கு அனுப்பப் படுவாய். அங்கே என் வேலைக்காரர்கள் உன் உடலை வெட்டித் திருத்திப் பலகாரமாகச் செய்வார்கள். அறிவாய்!" என்றான்.

அரக்கர்கள் உணவில் மானிட மாமிசம் சேரும் என்பது பிரசித்தம். ஆனபடியால் ராவணனுடைய இந்த மிரட்டல் வெறும் முரட்டு பாஷையல்ல, நிசமாகவே நடக்கக் கூடிய நிகழ்ச்சியைப் பற்றி எச்சரிக்கை.

ஆயினும் சீதை மிக தைரியமாக அவனுக்குச் சொன்னாள்:

"ஐயோ! யாரும் இல்லையா உனக்கு நல்ல உபதேசம் சொல்ல? இந்தப் பாவத்திலிருந்து உன்னைத் தப்புவித்து நல்வழியில் உன்னைச் செலுத்தும் நண்பர்கள் யாரையுமே நீ பெறவில்லையா? நீ ராமனுடைய தண்டனையிலிருந்து தப்பப் போவதில்லை. என்ன எண்ணி இந்தப் பாவத்தில் புகுந்து வருகிறாய்? காட்டு யானையைப் போன்ற ராமனுடைய விரோதத்தை முயலைப் போன்ற நீ சம்பாதித்தாய். அவன் பக்கத்தில் இல்லாத சமயம் பார்த்து என்னைத் திருடி வந்த அற்பனே, உனக்கு வெட்கம் இல்லையா? உன்னுடைய விநாசம் நிச்சயம். விதியே உன்னை இவ்வாறு செய்யச் செய்திருக்கிறது. குபேரனுக்குத் தம்பியாகிய நீ, சூரன் என்று பெயர் பெற்றவனாகிய நீ, சதுரங்க சேனையுடைய நீ, ஏன் இந்த நீச காரியத்தை நீச வழியில் செய்தாய்?"

இவ்வாறு சீதை சொன்னதைக் கேட்ட ராவணன் கண்களை உருட்டிப் பயங்கரப் பார்வையோடு சீதையைப் பார்த்துப் பாம்பைப் போல் சீறினான்.

ராவணனுடைய கோபம் வர வர அதிகரித்ததைப் பார்த்து அங்கிருந்த அவனுடைய இளைய மனைவி தான்யமாலி என்பவள் பக்கத்தில் வந்து அரக்கனைத் தழுவி, "அரசனே! உம்மை விரும்பாத இந்த அற்ப மானுட ஸ்திரீயைப் பற்றி ஏன் கஷ்டப்படுகிறீர்? இவளுக்கு உம்மை அடையும் பாக்கியமில்லை. அவ்வளவே. இவளுக்கு என்ன அழகு இருக்கிறது? இந்த அவலக்ஷணப் பூச்சியைப் பார்த்து ஏன் மோகித்து அலைகிறீர்? போகலாம் வாரும், நாம் சந்தோஷமாக விளையாடலாம்" என்று அவனை மிகப் பிரியமாக இழுத்துக் கொண்டு போய் விட்டாள். அரக்கனும் சிரித்துக்கொண்டு அவளுடன் சென்றான்.

* * *

காவல் அரக்கிகளுக்கு "இவளை எப்படியாவது நீங்கள் வழிக்குக் கொண்டு வரவேண்டும்!" என்று உத்தர விட்டு, பூமி அதிரத் தன் பரிவாரத்துடன் ராவணன் அசோக வனத்தை விட்டுப் போய் விட்டான். அவன் போனவுடனே ராக்ஷசிகள் சீதையைச் சுற்றிக் கொண்டார்கள்.

ராவணன் முன் தைரியமாக இருந்த ஜானகி பயங்கர வடிவங்களான இந்த அரக்கிகள் தன்னைச் சுற்றி நின்று பேசுவதைக் கண்டு நடுங்கினாள்.

"உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்து உலகம் புகழும் வீரனான ராவணன் உன்னை இவ்வளவு விரும்பும்போது நீ இல்லை யென்று சொல்லுவது, மூடப் பெண்ணே? ராவணனை யார் என்று எண்ணுகிறாய்? பிரம்மாவினுடைய வமிசத்தில் நேராகப் பிறந்தவன் என்று தெரிந்து கொள். பிரம்மாவின் புத்திரனான புலஸ்த்ய பிரஜாபதியி னுடைய சொந்தப் பேரன் ராவணேசு வரன். அனேக யுத்தங்களில் சத்து ருக்களை யெல்லாம் வென்று புகழ் பெற்ற வீரன். இவனையா நீ புத்தி யில்லாமல் அலட்சியம் செய்கிறாய்?" என்றாள் ஒருத்தி.

"கர்வப்பட்டுக் கெட்டுப் போகாதே! விச்ரவஸ் ரிஷியின் குமா ரன் ராவணன். யாரோஎன்று எண்ண வேண்டாம். அவனை நீ விரும்பி சந் தோஷமா யிரு. இவ்வளவு அவன் வேண்டிக் கொள்ள நீ மாட்டேன் என்பதா?" என்றாள் மற்றொருத்தி.

"தேவர்களை யெல்லாம் யுத்தம் செய்து துரத்தி யடித்து ஜயமடைந்த நம்முடைய ராக்ஷசேசுவரன் உன்னை 'வா' என்கிறான். அவனுக்கு நீ மனைவி யாகத்தான் போக வேண்டும். ஏழைப் பெண்ணே, இல்லா விட்டால் பிழைக்க மாட்டாய்!" என்றாள் இன்னொருத்தி.

"தன் மற்ற மனைவிகளை யெல்லாம் உதாசீனம் செய்து உனக்கு அப்புறம் அவர்கள் என்று உன்னை ராவணன் விரும்புகிறான். மிக உத்தம ஸ்திரீ களை யெல்லாம் விட்டு நீதான் அழகி என்று உன்னிடம் அரசன் வந்து பிரார்த்திக்கிறான். நீயே பட்ட மகிஷி யாய் இரு என்று உனக்கு வாக்கு அளிக்கிறான். நீ ஏன் மூர்க்கத்தனம் செய்கிறாய்?" என்றாள் மற்றொருத்தி.

"ராவணேசுவரனுக்குச் சமம் உல கத்தில் வேறொருவர் உண்டா? இது உனக்குத் தெரியவில்லையே! தானாக நல்ல பாக்கியம் வந்து உன்னைவேண்டு கிறது, நீ வேண்டாம் என்கிறாய்! உன் மடத்தனத்தை என்னென்று சொல்லு வது!" என்றாள் வேறொருத்தி.

"தேவர்களும், சூரியனும் வாயுவுங் கூட பயப்படும் ராக்ஷசேந்திரன் வந்து உன்னை வரிக்கிறான். அவனுக் குப் பிரிய பாரியையாக இருக்கும் அதிருஷ்டம் உனக்கு வந்திருக்கிறது. கர்வம் கொண்டு ஏமாந்து போகாதே! வந்த பாக்கியத்தை வேண்டாம் என்று தள்ளாதே!" என்றாள் ஒருத்தி.

"நாம் சொல்ல வேண்டியதைச் சொன்னோம். இனி உன் இஷ்டம். நீ ஒப்புக் கொள்ளாவிட்டால் நீ சாக வேண்டியதுதான்" என்றாள் இன் னொருத்தி.

<u>அட்டைப்பட விளக்கம்</u>

பௌர்ணமி நிலவினிலே!

கயலெழுதி வில்லெழுதிக் காரெழுதிக் காமன்
செயலெழுதித் தீர்ந்தமுகம் திங்களோ, காணீர்!

— சிலப்பதிகாரம்

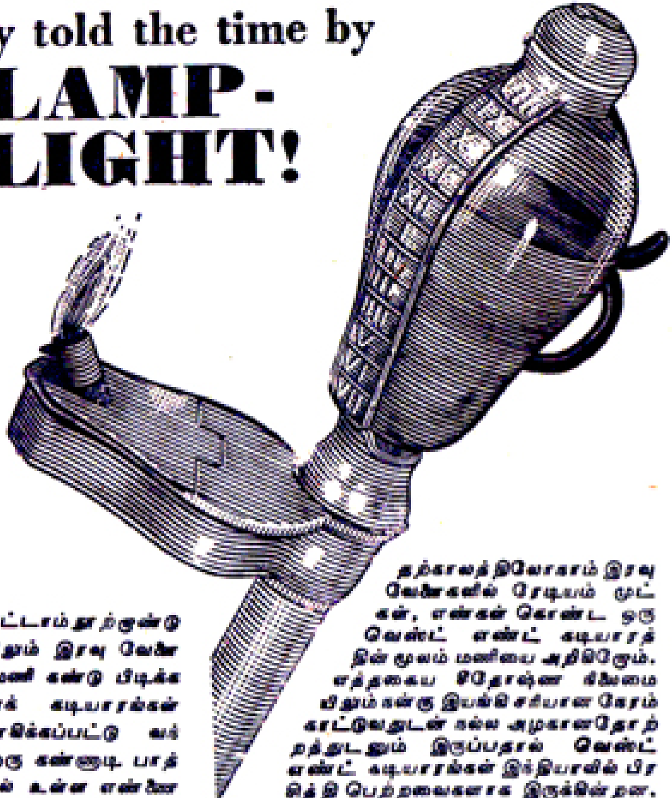
காவிரியும் கடலும் கூடும் காவிரிப் பூம்பட்டினத்திலே, தேனிலவு வீசும் சித்திரா பௌர்ணமி இரவிலே கோவலனும் மாதவியும் யாழை மீட்டி அழகிய வரிப் பாடல்களை இனிய குரலில் பாடி மகிழ்ந்தார்கள்.

இதோ கோவலன் பாடுகிறான் கேளுங்கள்: கண்களா இவை? கயல் மீன்கள் அல்லவா? புருவமா இது, இல்லை. வில் அல்லவா? இப்படிக் கயல்மீன், வில், கார் மேகம், மன்மதன் செய்கை எல்லாம் தீட்டப் பெற்ற மதியமுமண்டா என்று கேட்கிறான்.

ஆம், வான்மதிக்கும் பூமண்டலத்திலுள்ள மாதவியின் மதிமுகத்துக்கும் இது தானே வித்தியாசம்?

அந்தக் காட்சியை நமது சித்திரக்காரர் 'மணியம்' இவ்விதம் அட்டைச் சித்திரமாகத் தீட்டி யிருக்கிறார்.

They told the time by
LAMP-LIGHT!

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு வரையிலும் இரவு வேளைகளில் மணி கண்டு பிடிக்க எண்ணெய்க் கடியாரங்கள் உபயோகிக்கப்பட்டு வந்தன. ஒரு கண்ணாடி பாத்திரத்தில் உள்ள எண்ணெய் ஒரு திரியின் உதவியால் நிதானமாக எரிக்கப்பட்டு வந்தது. அவ்வாறு எண்ணெயின் மட்டம்வரவர குறையும்பொழுது அது பாத்திரத்தின்மேல் குறிக்கப்பட்டுள்ள கால நேரத்தை எடுத்துக் காட்டியது.

தற்காலத்திலோ நாம் இரவு வேளைகளில் ரேடியம் முட்கள், எண்கள் கொண்ட ஒரு வெஸ்ட் எண்ட் கடியாரத்தின் மூலம் மணியை அறிகிறோம். எத்தகைய சீதோஷ்ண நிலைமையிலும் நன்கு இயங்கி சரியான நேரம் காட்டுவதுடன் நல்ல அழகான தோற்றத்துடனும் இருப்பதால் வெஸ்ட் எண்ட் கடியாரங்கள் இந்தியாவில் பிரசித்தி பெற்றவைகளாக இருக்கின்றன. அதிக விலையிலும் சரி குறைவான விலையிலும் சரி, "வெஸ்ட் எண்ட் வாட்ச் கோ." என்ற பெயர், உங்கள் கடியாரத்தின் உண்மையான மதிப்புக்கும் உத்தரவாத மளிக்கிறது.

Accurate timing today depends on

WEST END WATCHES

Write for FREE Catalogue

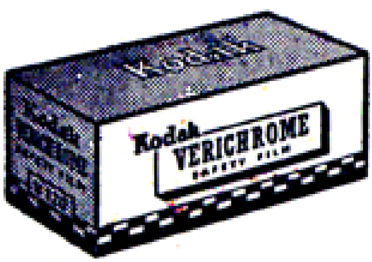
WEST END WATCH CO.
BOMBAY AND CALCUTTA

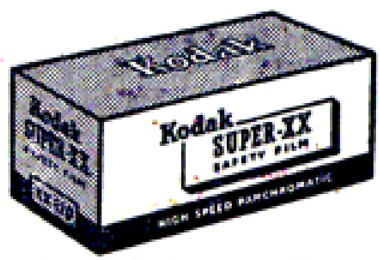

நீங்கள் என்ன செய்வதாயினும், கோடக் ஸ்னப்ஷாட்டுக்கு அருமையான சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்

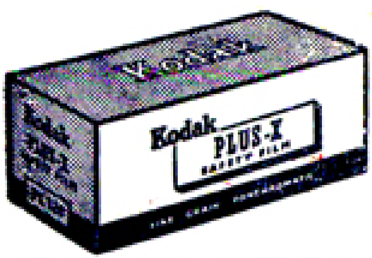
இத்தகைய அரிய க்ஷணங்களை மீண்டும் நினைவுபடுத்திக்கொள்வது, அலாதி இன்பம் தரக்கூடியதே! மற்றும், என்ன ஆச்சரியம், 'கோடக்' ஸ்னப் புகள் அவைகளை உங்களுக்கு என் றென்றும் ஞாபகமூட்டி அகமகிழச் செய்யும். ஞாபகமாக எப்பொழுதும் போதிய அளவு 'கோடக்' பிலிம் உங்களிடம் வைத்திருங்கள்.

வெரிக்ரோம்: வெளிக்காட்சிகளை, சகஜமான வெளிச்சத்தில் எந்த காமிராவைகொண்டும் எடுக்க உகந்தது.

சூப்பர்–XX: துரிதமான செயல் காட்சிகளுக்கும், மங்கிய வெளிச்சத்தில் அல்லது வீட்டினுள் படம் பிடிக்கவும் இன்றியமையாதது.

ப்ளஸ்–X: விளக்கமான பெரிய என்லார்ஜ்மென்டுகள் தரவல்ல தெளிவான படங்கள் எடுக்க மிகச்சிறந்தது.

ஒவ்வொரு வகைப் படத்திற்கும் உகந்த ஒரு 'கோடக்' பிலிம் கிடைக்கும்

கோடக் லிமிடெட்
(இங்கிலாந்தில் இணைக்கப்பட்டது)
பம்பாய் - கல்கத்தா - டில்லி - மதராஸ்

வேய்ங்குழல்

எம். கோவிந்தன் குட்டி

மலையாளக் கதை ✣ மொழிபெயர்ப்பு ✣ ஜெயமணி ✣

நிலங்களைப் பார்வையிட்டு வருவதற்காக மாலுவின் தந்தையும் மானேஜரும் புறப்பட்டபோது, அவர்களுடன் அவளும் செல்ல ஆயத்தமானாள். அவர்களுடன் சென்று நிலங்களைப் பார்வையிடுவது அவளுக்கு ஒரு வேடிக்கையாகத் தோன்றியது. ஆனால் மாலு கூச்சமின்றி அவர்களுடன் செல்லுவதை அவளது தாயார் சிறிதும் விரும்பவில்லை.

"உங்களுடன் மாலு வர வேண்டாம். அவளுக்குப் பதின்மூன்று வயதாகி விட்டது. நீங்கள் போகுமிடத்துக்கெல்லாம் அவளும் குதித்துக் கொண்டு சென்றால் கூத்தாகத்தான் இருக்கும்" என்று கடிந்து கொண்டாள் மாலுவின் தாயார்.

"மாலு வந்தால் என்ன? பதின்மூன்று வயதுக்குமேல் பெண்கள் வெளியே செல்லக் கூடாது என்று தடுத்து வந்த காலம் மலையேறி விட்டது."

இவ்விதம் மாலுவின் தந்தை அடித்துக் கூறவே, அவளது தாயார் மேற்கொண்டு எதுவும் பேசவில்லை. தனக்காகத் தன் அருமைத் தந்தை அவ்வளவு பரிந்து கொண்டு பேசியதைப் பார்த்த மாலுவுக்குச் சந்தோஷம் தாங்க முடியவில்லை.

அவள் தன் தந்தையுடன் கிராமத்துக்குச் சென்றாள். அந்தக் கிராமத்தில் தான் மாலுவின் தந்தைக்கு நன்செய், புன்செய் நிலங்களும் தோப்புகளும் இருந்தன.

அவர்கள் வயல் வாய்க்கால்களைச் சுற்றிக்கொண்டு வெகுதூரம் நடந்து சென்று கடைசியாக மலையடிவாரத்தை அடைந்தனர். அப்போது எங்கிருந்தோ வேணுகான நாதம் காற்றிலே மிதந்து வந்தது. நடந்து களைத்திருந்த அச்சமயத்தில், இயற்கையின் அழகு நிரம்பித் ததும்பும் அந்தச் சூழ்நிலையில், இனிய குழலின் இசை மாலுவின் மனத்தை என்னவோ செய்தது. அந்த இன்னிசை அவளுடைய செவிகளில் தேன்போல் பாய்ந்தது.

மாலு நின்று நின்று அதை உற்றுக் கேட்டாள். ஆஹா! எவ்வளவு இனிமையான நாதம்!

"அதுவா? மண் பிசையும் ஒரு குயவனுடைய மகன். அவனுக்கு நாள் முழுவதும் குழல் ஊதுவது தான் வேலை" என்று சலித்துக் கொண்டார் மானேஜர்.

மாலுவின் இருதயத்தையே உருக்கிய சங்கீதம் மானேஜருக்கு ஏன் பிடிக்கவில்லை? அவளுடைய தந்தையோ நெல் வயல்களையும் சவுக்கைத் தோப்புகளையும் பார்த்த வண்ணம் மெய்ம்மறந்து சென்றார். அவர் காதில் அந்த வேணுகானம் விழவேயில்லை! மானேஜரின் போக்கும் அவளது தந்தையின் போக்கும் மாலுவுக்கு விசித்திரமாகத் தோன்றியது.

வேய்ங்குழலின் நாதம் வந்த திசையை நோக்கிச் செல்ல வேண்டும் என்று மாலுவின் மனம் துடியாய்த் துடித்தது. அவளுக்கு அந்தக் கானத்துக்குத் தகுந்தவாறு நடனமாட வேண்டும் போல் இருந்தது!

அந்த வேணுநாதத்தின் இன்னிசையையும் தன்னுடைய நாட்டிய வாத்தியாருடன் கூட வரும் புல்லாங்குழல் வாத்தியக்காரரின் சகிக்க முடியாத வாசிப்பையும் மாலு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தாள்.

கிருஷ்ணன் கோவிலில் உள்ள விக்கிரகத்தை மாலு அடிக்கடி தரிசனம் செய்வது உண்டு. குழலூதும் அந்தக் கிருஷ்ணனைப் பார்த்துக் கொண்டு அவள் நிற்கும் போது, தன் கண்களுக்குக் காணாத ஓர் உலகத்திலிருந்து குழலின் இன்னிசை மிதந்து வருவது போல் தோன்றும். அப்போது பிருந்தாவனத்தில் ராதையைப் போல் தானும் நடனம் செய்ய வேண்டுமென்ற ஆசை அவளுக்கு ஏற்படும்.

மலையடிவாரத்திலிருந்து கேட்ட குழலிசையும் கண்ணுக்குத் தெரியாத ஓர் உலகத்திலிருந்து வருவது போல் மாலுவுக்குத் தோன்றியது.

அவர்கள் நடந்து செல்லச் செல்ல வேணுநாதம் தெளிவாக அவர்களுக்குக் கேட்கத் தொடங்கியது. மாலுவின் மகிழ்ச்சி எல்லை கடந்தது.

அவர்கள் மலையடிவாரத்திலிருந்து ஒரு வயலைத் தாண்டியதும், அங்கு ஒரு குடிசை தென்பட்டது. அவர்கள் குடிசைக்கருகில் சென்றனர். மாலு வேகமாகச் சென்று குடிசைக்குள் எட்டிப் பார்த்தாள்.

அங்கு ஒரு சிறுவன் உட்கார்ந்து கொண்டு குழலூதிக் கொண்டிருந்தான். அவனுக்குச் சுமார் பதினைந்து வயது இருக்கும். மாலுவைக் கண்டதும், அவன் ஆச்சரியமடைந்து தனது வாசிப்பை நிறுத்தினான். மாலுவையே உற்றுப் பார்த்தான்.

ஆனால், மாலுவின் தந்தையோ, மானேஜரோ இதையெல்லாம் கவனிக்காமல் நடந்து சென்று கொண்டிருந்தனர். எனவே, மாலுவுக்கு அவனுடன் பேசக்

கூட நேரமில்லை. வேண்டா வெறுப்பாக அவர்களைப் பின் தொடர்ந்தான். ஆனால், அவன் மனம் குடிசையிலேயே இருந்தது.

*　　　*　　　*

வீட்டுக்கு வந்த பிறகும் மாலுவின் மனம் குழலூதும் பையனின் குடிசையைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து கொண்டிருந்தது.

மறுநாள் மாலு பள்ளிக்கூடத்துக்குச் சென்றாள். பாதி வழியில் அவள் மனம் திடீரென்று மாறி விட்டது. குழலூதும் பையனின் குடிசைக்குப் போவதென்று தீர்மானித்து விட்டாள். அடுத்த கணம் கடையும் ஓட்டமுமாகச் சென்று, பையனின் குடிசையை அடைந்தாள் மாலு.

அந்தப் பையன் குடிசைக்குள் உட்கார்ந்து கொண்டு பலவிதமான பொம்மைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தான். மாலுவைக் கண்டதும் அவன் எழுந்து நின்றான். அவன் மனத்தில் எழுந்த பல கேள்விகளை அவன் கண்கள் பிரதிபலித்தன.

"பையா! நீ சிறிது நேரம் புல்லாங்குழல் வாசிக்கிறாயா?" என்று கேட்டாள் மாலு, வந்ததும் வராததுமாக.

அவன் பிரமித்துப் போய் நின்றான்.

"நீ வாசிப்பதற்குத் தகுந்தவாறு நான் ஆடுவேன்" என்றாள் மாலு.

அப்பொழுதும் பையன் பேசவில்லை.

"பையா!"

"உ...ம்"

"குழலை எடுத்துக் கொள்!"

பையன் ஒரு யந்திரத்தைப் போலக் குழலை எடுத்தான்.

"உம், நடக்கட்டும்" என்றாள் மாலு.

பையனும் உடனே வாசிக்கத் தொடங்கினான்.

அவள் ஆடத் தொடங்கினாள்.

எல்லாம் முடிந்த பின், "உன் பெயர் என்ன?" என்று கேட்டாள் மாலு.

"பாபா!"

"உன் தகப்பனார் எங்கே?"

"எனக்குத் தகப்பனார் இல்லை."

"தாயார்?"

"இல்லை."

"அப்படியானால் சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்கிறாய்!"

பையன் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான். அவன் களங்கமற்ற இளம் முகத்தில் பெருமிதம் தாண்டவமாடியது.

"நான் மண் பொம்மைகள் செய்து விற்று ஜீவனம் செய்கிறேன்" என்றான் கம்பீரமாக.

"உனக்குப் புல்லாங்குழல் வாசிக்கக் கற்றுக் கொடுத்தது யார்?"

இந்தக் கேள்விக்குப் பையன் பதில் அளிக்கவில்லை. ஏனெனில், குழல் வாசிக்க அவனுக்கு யாரும் கற்றுக் கொடுக்கவில்லை. அவன் மனம் தனிமையில் தவித்துக் கொண்டிருந்த போது, அவன் ஒரு புல்லாங்குழல் வாங்கினான். வயல்களையும் தோப்புகளையும், நதிகளையும் மேகங்களையும், பட்சிகளையும் பசுக்களையும், சந்திரனையும் நட்சத்திரங்களையும், வெட்ட வெளியையும் நீல வானத்தையும் பார்த்துக் கொண்டே வாசிக்கலானான்.

"சரி, நான் போய் வருகிறேன். இனி எனக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்த போதெல்

லாம் நான் இங்கு வருகிறேன். அடுத்த தடவை வரும்போது என் சலங்கையையும் எடுத்துக்கொண்டு வருகிறேன்" என்றாள் மாலு.

பாபா பேசவேயில்லை.

சந்தர்ப்பம் கிடைத்த போதெல்லாம் மாலு பாபாவின் குடிசைக்கு வந்தாள். பாபா வர வரத் தாராளமாகப் பேசத் தொடங்கினான். ஆனால், அதற்கு மாறாக மாலுவுக்கு நாணம் ஏற்படலாயிற்று. எனினும் பாபா குழலூத ஆரம்பித்ததும் மாலு இந்த உலகையே மறந்து ஆடுவது வழக்கமாயிற்று.

மாதங்கள் பல சென்றன. ஒரு நாள் மாலு பாபாவின் குடிசைக்குள் நுழைந்ததும் அங்கு ஒரு பெரிய மண் பொம்மை வைக்கப்பட் டிருப்பதைப் பார்த்துத் திகைத்து விட்டாள்.

"இங்கே பார், மாலு. நான் உன்னைச் சிருஷ்டிக்கும் கடவுளாகி விட்டேன். உன்னைப் போலவே இந்த மண் பொம்மையைச் செய்திருக்கிறேன், பார்" என்றான்.

"நான் இதை உடைத்து விடுவேன்" என்றாள் மாலு வேடிக்கையாக.

"உடைத்து விடுவாயா?"

"ஆமாம்."

இவ்விதம் கூறிய மாலு மெதுவாக அந்தப் பொம்மையைத் தள்ளினாள். அவ்வளவுதான்; அது கீழே விழுந்து நொறுங்கித் தூள் தூளாகி விட்டது.

மாலுவுக்குத் தலையே சுழன்றது. அவ்வளவு எளிதில் அது உடைந்து விடும் என்று அவள் நினைக்கவேயில்லை.

பொம்மை உடைந்ததைக் கண்ட பாபா பதைபதைத்து விட்டான். அவன் கண்களிலிருந்து நீர் தாரை தாரையாகப் பெருகியது. அவனை மாலு எவ்வளவோ சமாதானப் படுத்தியும், அவன் கண்ணீர் நிற்கவில்லை.

கடைசியில் மாலு அவன் கன்னங்களில் வழிந்திருந்த கண்ணீரைத் துடைத்தாள். அப்போது அவளுக்கு ஒரு வித ஆனந்தமான உணர்ச்சி மின்சாரம்போல் உடல் முழுவதும் பாய்வது போலிருந்தது.

பிறகு பாபா புல்லாங்குழல் வாசித்தான். மாலு நாட்டியம் ஆடினாள்.

அந்தக் குடிசை பிருந்தாவனமாக மாறியது. பாபா கிருஷ்ணனாகவும் மாலு ராதையாகவும் மாறினார்கள்! அவன் குழலூதுவதை நிறுத்தவில்லை; அவள் நடனத்தையும் நிறுத்தவில்லை!

மாலுவின் மார்பு விம்மியது. அவள் நெற்றியில் முத்துக்களைப்போல் வியர்வை துளித்தது. நெற்றியிலிருந்த குங்குமம் வியர்வையால் மறைந்தது. அவள் கண்களிலிருந்து ஆயிரக் கணக்கான காந்த ஊசிகள் பறந்தன. இந்த அற்புதக் காட்சியைக் கண்ட பாபாவின் குழல் வாசிப்பு அன்று பிரமாதமாக இருந்தது. கடைசியில், மாலுவுக்குத் தலை சுற்றியது. அப்படியே பாபாவின் மடியில் அவள் விழுந்து விட்டாள்.

* * *

பாபா-மாலுவின் காதல் வாழ்க்கை ஊர் முழுதும் காட்டுத் தீ போல் பரவியது. அச் செய்தி கடைசியாக மாலுவின் தந்தைக்கும் எட்டியது.

"குடிசையில் வசிக்கும் பிச்சைக்காரனுக்கு அவ்வளவு துணிச்சலா? அவனைக்

கொன்று விட்டுத்தான் மறு காரியம் பார்க்கப் போகிறேன் !" என்றார் அவர்.

தன் தந்தையின் சுபாவம் அவளுக்குத் தெரியும். பாபாவைக் கொல்லவும் அவர் தயங்க மாட்டார். அவர் செல்வமும் செல்வாக்கும் உடையவர்.

மாலுவும் பாபாவும் சந்திக்க முடியாமற் போயிற்று. மாலுவை அவளது பெற்றோர் வீட்டிலேயே அடைத்து வைத்தனர். எனினும் மாலுவின் மனம் பாபாவிடம் இருந்தது; பாபாவின் மனம் மாலுவிடம் இருந்தது. அந்தப் பிரிவு அவர்களுக்குள்ள உறவை யாரும் தகர்க்க முடியாதவாறு உறுதிப்படுத்தியது.

"நான் ஏன் பணக்காரரின் மகளாகப் பிறந்தேன் !" என்று வருந்தினாள் மாலு.

"நான் ஏன் ஏழையாகப் பிறந்தேன் ?" என்று ஏங்கினான் பாபா.

மாலுவுக்குக் கல்யாணம் நிச்சயமாயிற்று. மிகுந்த செல்வம் படைத்த ஒருவருக்கு அவளை விவாகம் செய்து கொடுக்கத் தீர்மானித்தனர்.

தற்கொலை செய்துகொண்டு விடலாமா ? அல்லது கல்யாணம் ஆன பிறகு தன் அபிலாஷையைத் தன் கணவனுக்குத் தெரிவித்து விடுதலை பெறலாமா என்றெல்லாம் எண்ணி எண்ணி ஏங்கினாள் மாலு.

கல்யாண தினம் வந்தது. மாலு உணர்வற்று இருந்தாள். அவளுக்கு அவளது தோழிகள் உடை உடுத்தி, கல்யாணப் பந்தலுக்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

மாலு நடைப் பிணமாக இல்லற வாழ்க்கை நடத்தத் தொடங்கினாள். அடிக்கடி அவளது கனவில் குழலூதும் பாபா தோன்றினான். அதனால் அவளது வேதனை பன்மடங்கு அதிகமாகியது.

ஒரு நாள் கனவில், பாபாவின் குடிசையில் நிகழ்ந்த சம்பவங்கள், வேணுகானம், நடனம் முதலிய காட்சிகள் அப்படியே தோன்றின. மாலு திடுக்கிட்டு விழித்துக் கொண்டாள். அவளுக்கு உலகமே சூன்யமாகத் தோன்றியது.

உடனே அவள் எழுந்தாள். அவளை ஏதோ ஒரு வேதனை உந்தித் தள்ளியது. அவள் தன் கால் சலங்கைகளை எடுத்துக் கொண்டாள். பைத்தியம் பிடித்தவளைப் போல் தெரு வழியாக ஓடினாள்.

அவள் பாபாவின் குடிசைக்கு அருகில் சென்றபோது நள்ளிரவாகி விட்டது.

ஆஹா ! பாபா புல்லாங்குழல் வாசித்துக் கொண்டிருந்தான். மாலு கண்ணீர் பெருக "பாபா" என்று அலறிக்கொண்டு வயலைத் தாண்டி ஓடினாள்.

பாபா வெளியே வந்து பார்த்தான். எதிரே வந்த மாலுவை அப்படியே கட்டிக் கொண்டான். இருவரும் விம்மினர். அவர்களால் எதுவும் பேச முடியவில்லை.

இருவரும் குடிசைக்குள் சென்றனர். பேசிப் பேசித் தங்கள் மனத்தில் உள்ள தாபத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டனர்.

பாபா புல்லாங்குழல் வாசிக்கத் தொடங்கினான். மாலு நாட்டியம் ஆடினாள். இனிய வேணு நாதமும், சலங்கைகளின் ஒலியும் குடிசைக்கு உள்ளேயும் வெளியிலும் நிறைந்தன.

விடியற் காலம் நாலு மணி இருக்கும். பாபாவின் குடிசைக் கதவை யாரோ ஓங்கி உதைத்ததில் தகர்ந்தது. மாலுவின் தந்தையும் மற்றும் மூன்று நாலு பேர்களும் உள்ளே நுழைந்தனர். அதைக் கண்ட மாலுவும் பாபாவும் அப்படியே திக்பிரமை பிடித்தவர்கள் போலாயினர்.

மறுநாள் பாபா குடிசையின் ஜன்னல் அருகில் உட்கார்ந்திருப்பதைக் குடியானவர்கள் பார்த்துக் கொண்டு சென்றனர். அவர்கள் திரும்பி வரும் போதும் அவன் வான வெளியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் குழல் வாசிப்பு நின்று விட்டது. இரண்டு மூன்று நாட்கள் வரையில் பாபா ஜன்னல் அருகிலேயே சிலையைப் போல் உட்கார்ந்திருந்தான்.

ஒரு நாள் திடீரென்று இரவு பாபாவின் குடிசையிலிருந்து வேணு நாதம் கேட்கத் தொடங்கியது. விடியற்காலம் வரையில் அவன் விடாமல் குழலூதிக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்ட குடியானவர்கள் வியப்படைந்தனர். ஆனால் திடீரென்று காலையில் குழலோசை நின்று விட்டது.

இரண்டு மூன்று நாட்கள் வரையில் ஜன்னல் அருகே யாரும் பாபாவைக் காணவில்லை. சந்தேகம் கொண்ட குடியானவர்கள் குடிசைக்கு உள்ளே சென்று பார்த்தபோது, மாலுவைப் போன்ற மண் பொம்மையின் காலடியில் பாபாவின் உயிரற்ற சடலம் ஓய்ந்து கிடந்தது.

சென்னை ஹைகோர்ட் நீதிபதி கனம் பி. வி. பாலகிருஷ்ண ஐயர், I. C. S. பின்வருமாறு எழுதுகிறார் :-

" ஜயா ஹாரஸ்கோப் எக்ஸ்சேஞ்ச் எப்படி வேலை செய்கிறது என்று அறிய ஒரு சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைத்தது. அதை நடத்தும் நபர் நல்ல தனவந்தர். ஹாரஸ்கோப் எக்ஸ்சேஞ்சைப் பிழைப்புக்காக அவர் நடத்துவது இல்லை. அந்த ஸ்தாபனம் மிகவும் உபயோகமான ஒரு சேவையைச் செய்து வருகிறது."

காமகோடி பீடாதிபதி ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் இந்த எக்ஸ்சேஞ்சுக்குத் தமது ஆசியை வழங்கி யிருக்கிறார்கள்.

தென் இந்திய ஸ்மார்த்த, வைஷ்ணவ, மாத்வ பெற்றோர்கள் கலியாண வயது வந்த தங்கள் பெண் அல்லது பிள்ளை ஜாதகங்களை முழு விவரங்களுடன் கீழ்க் கண்ட விலாசத்திற்கு அனுப்புங்கள். சொற்ப செலவில் உங்களுக்குத் தகுந்த பெண் அல்லது பிள்ளையின் ஜாதகத்தை அனுப்பி வைக்கப்படும்.

JAYA HOROSCOPE EXCHANGE,
P. B. 1834 :: MADRAS-1

சக்கமுடியாத உபாதை: தூக்கமும் கிடையாது. சுகமான நித்திரைக்கும் உபாதை நிவர்த்திக்கும்

எப்ரிலைம்
EPHRILIME

நீண்ட நாள்பட்டதும், மிக்க உபாதை தரக்கூடியதுமான மார்ச்சளி, ஆஸ்த்மா முதலிய நோய்களுக்கு ஓர் சிறந்த ஹானியற்ற மருந்து.

U.D

யூனியன் டிரக் கம்பெனி லிட்.
மதராஸ் டிப்போ :
2. ஜோன்ஸ்லேன் :: மதராஸ்-1

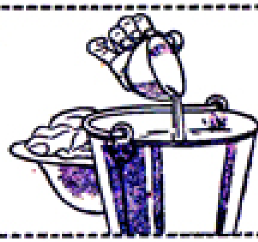
சிறிதளவு டினோபால் வெள்ளைத் துணிகளை அதிவெண்மையாக செய்கிறது

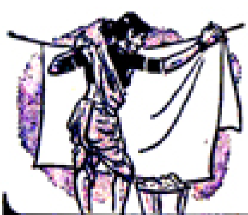

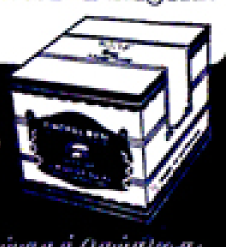
உங்கள் வெள்ளைத் துணிகளை சோப்பினால் சுத்தம் செய்து அலசிக் கொள்ளுங்கள். ஒரு கப் சுமாரான சூடு உள்ள வெந்நீரில் கால் டீஸ்பூன் அளவு டினோபாலை போட்டு கலந்து கொள்ளுங்கள்.

இந்த டினோபால் கலவையை ஒரு வாளி குளிர்ந்த ஜலத்தில் ஊற்றி. அதில் வெளுக்க வேண்டிய துணிகளைப் போட்டு 10 அல்லது 15 நிமிட நேரம் ஊற வையுங்கள்.

கசக்கவோ அல்லது அடித்து துவைக்கவோ தேவையில்லை. பிழிந்து உலர வைத்தால் போதுமானது. நீங்கள் இதற்குமுன் கண்டிராத, கண்ணைப் பறிக்கும்படி வெண்மையாக அவைகள் மாறிவிட்டதை காண்பீர்கள். இன்றே ஒரு பாக்கெட்டை வாங்குங்கள்.

டினோபால்
Geigy
துணிகளை மிகுந்த வெண்மையாகச் செய்கிறது

ஆர்கெமிக்ஸ் கெமிகல்ஸ் & டைஸ்டப்ஸ் லேர லிட், தபால் பெட்டி 965, பம்பாய்.

SITA 1-AHL-5-TAM

பண்டிகை

நாட்களிலும்

மற்றும் எல்லா நாட்களிலும்

துஷார்

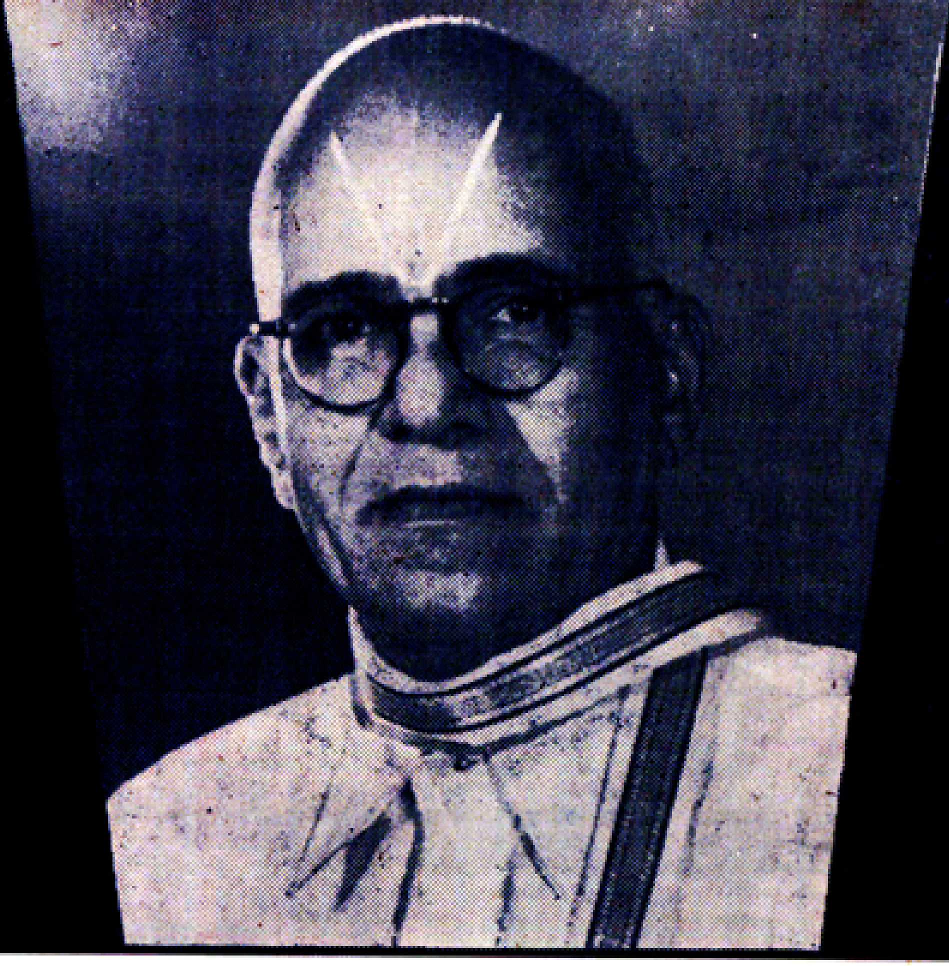
விட்டமின் சேர்ந்த

வனஸ்பதி

துங்கபத்ரா இண்டஸ்ட்ரீஸ் லிமிடெட், கர்நூல்.

துஷார் சுத்திகரித்த எண்ணெயும் கிடைக்கும்

தொழிலதிபர் திரு டி. வி. சுந்தரம் ஐயங்கார்

ஏப்ரல் 29உ வெள்ளிக்கிழமை பத்திரிகைகளில் திடீரென்று தென்னாட்டின் மோட்டார் மன்னரும், பல தொழில் ஸ்தாபனங்களின் தந்தையுமான திரு டி. வி. சுந்தரம் ஐயங்காரின் படத்தைப் பார்க்கவே மனசு 'திக் திக்' என்று அடித்துக் கொள்ள ஆரம்பித்து விட்டது. நாம் பயப்பட்டது போலவே திரு டி. வி. சுந்தரம் ஐயங்கார் கொடைக்கானலில் காலமாகி விட்டார் என்ற செய்தி வெளியாகி யிருந்தது.

"கடிகாரம் தப்பு மணி காட்டினாலும் காட்டும்; டி. வி. எஸ். பஸ் நேரம் தப்பி வராது" என்று நேயர்கள் கேள்விப்பட்டிருப்பார்கள். அத்தகைய புகழ் வாய்ந்த டி. வி. எஸ். பஸ் சர்வீஸை ஏற்படுத்தியவர்தான் திரு டி. வி. சுந்தரம் ஐயங்கார்.

மதுரையில் 1912-ம் ஆண்டில் டி. வி. சுந்தரம் ஐயங்கார் அண்டு சன்ஸ் என்ற பெயருடன் மோட்டார் சில்லறை வியாபாரக் கருவிகள் விற்பனைக் கம்பெனியை ஆரம்பித்தார். 1921-ல் மேற்படி கம்பெனி மோட்டார் வண்டி விற்பனையைத் தொடங்கியது. 1928-ல் மேற்படி கம்பெனியார் ஆரம்பித்த மோட்டார் செப்பனிடும் தொழிற்சாலை இன்று இந்தியாவிலேயே மிகப் பெரிய மோட்டார் தொழிற்சாலையாக விளங்குகிறது. அதனுடைய கிளைக் கம்பெனிகள் சென்னை, கோயமுத்தூர், புதுக்கோட்டை முதலிய இடங்களில் செயலாற்றி வருகின்றன.

திரு டி. வி. சுந்தரம் ஐயங்காரின் புதல்வர்களான திரு டி. எஸ். ராஜம், திரு டி. எஸ். கிருஷ்ணா, திரு டி. எஸ். சந்தானம், திரு டி. எஸ். சீனிவாசன் ஆகியவர்கள் தந்தையைப் போலவே தொழில் திறமையும், நிர்வாக ஆற்றலும் பெற்று, அவர் ஆரம்பித்த தொழிலையும், உப தொழில்களையும் சிறப்பாக நடத்திக் கொண்டு வருகிறார்கள்.

ஹரிஜன சேவை, கல்வி ஸ்தாபனங்களுக்கு உதவி போன்ற பொதுநலக் காரியங்களுக்கு நன்கொடை வழங்குவதில் டி. வி. எஸ். குடும்பத்தாரின் தாராளம் மிகப் பிரசித்தமான விஷயம்.

திரு சுந்தரம் ஐயங்கார் மோட்டார் தொழில் நுணுக்கங்களில் முன்னேற்றம் அடைந்துள்ள அமெரிக்கா முதலிய நாடுகளுக்குச் சென்றார். அதைப் பற்றியெல்லாம் நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டு வந்து தம்முடைய தொழிற்சாலையை நல்ல முறையில் பேணி வளர்த்தார். அதன் பயனாகத் தென்னாட்டில் பொருள் வளம் பெருக ஏற்பாடு செய்த தொழிலறிவு பெற்ற மேதையாகத் திகழ்ந்தார். திறமையும் ஊக்கமும் ஒன்று சேர்ந்து விளங்குமானால், மிகச் சிறிய ஆரம்பத்திலிருந்து மிகப் பெரிய சாதனையைச் செய்து காட்டிவிட முடியும் என்பதற்கு திரு டி. வி. எஸ். ஐயங்கார் அவர்களின் வாழ்க்கையே ஒரு மகத்தான சான்று.

அவருடைய மறைவால் வருந்தும் டி. வி. எஸ். குடும்பத்தினர் அனைவருக்கும் எண்ணற்ற டி. வி. எஸ். தொழில் ஸ்தாபன அன்பர்களுக்கும் நமது மனமார்ந்த அனுதாபங்கள்.

காற்றினிலே வரும் கீதம்

நா. ராமகிருஷ்ணன்

ஏப்ரல் 24-ம் தேதி சென்னையிலிருந்து கந்தர்வகோட்டை எஸ். கிருஷ்ணமூர்த்தி பாடினார். மெல்லிய சாரீரம். இனிமையாகவும் விறுவிறுப்பாகவும் பாடினார். வந்தனதாரிணி ராக கீர்த்தனையும் (சதா மாதுர்ய) அதில் பாடியகற்பனாஸ்வரமும் கவர்ச்சியாகஇருந்தன.

அன்றே, தேதியூர் ஆர். நாராயணசாமி அவர்கள் பாடிய நிகழ்ச்சியில் சங்கராபரண ஆலாபனை விரிவாகவும், விதரணையாகவும் இருந்தது. முக்கியமாக, மத்யஸ்தாயி பூர்வாங்க சஞ்சாரங்கள் நன்றாக இருந்தன. ஆலாபனையின் தாரத்துக்கு நிரவல் வரவில்லை. கற்பனாஸ்வரம் அழகாக இருந்தது. துரித கால ஸ்வரத்தை, ஒரு ஆவர்த்தன் ஸ்வரங்களாகப் பாடி யிருந்தால் சிரமம் இல்லாமல் இருந்திருக்கும். பூர்வி கல்யாணி ஆலாபனை தரமாக இருந்தது.

திருச்சியி லிருந்து ஸ்ரீரங்கம் வி. எஸ். கிருஷ்ணமூர்த்தி ராவ் அவர்கள் அன்றே பாடினார். குரல் காத்ரமாகவும், இனிமையாகவும் இருக்கிறது. இன்னும் பிடிப்பாகப் பாடலாம். சாஹித்ய உச்சரிப்பில் தெளிவு போதவில்லை. பைரவி ஆலாபனை விஸ்தாரமாக இருந்தது. தார ரிஷபத்தில் செய்த சஞ்சாரம் நன்றாக இருந்தது. 'ஸ்ரீமாத்ரு பூதம்' என்னும் கன்னட கீர்த்தனை அழகிய சங்கதிகளுடன் பாடப்பட்டது. புரந்தர தாஸரின் பாகேஸ்ரீ ராகப் பாடல் மிகவும் கவர்ச்சியாக இருந்தது. கற்பனாஸ்வரம் பாடுவது இன்னும் கச்சிதம் பெறலாம்.

மறுநாள் திருச்சியில் பாடிய பழமார்நேரி எஸ். நடராஜன் அவர்களின் பாட்டு பாவப்ர தானமாக இருந்தது. ரஞ்சனி, ஜயந்தசேனை ஆலாபனைகள் விதரணையாகவும் இருந்தன. கீர்த்தனைகள் கற்பனை கொண்ட சங்கதிகளுடன் அழகாக இருந்தன. ஆனால் சாஹித்ய உச்சரிப்புத் தெளிவாக இருக்கவில்லை. மூன் னிரவு நிகழ்ச்சியில் சுத்த தன்யாசி ஆலாபனை செய்து தானம், பல்லவி பாடினார். சாயை ப்ரதானமில்லாத ராகத்தை விஸ்தாரமாக ஆலாபனை செய்து தானம் பாடியதைக் குறிப்பிட வேண்டும். கண்ட ஜம்ப தாளத்தில் பல்லவி நிரவல் விதரணையாக இருந்தது.

26-ம் தேதி திருச்சி நிலையத்தில் மதுரை எஸ். சோமசுந்தரம் அவர்களின் நிகழ்ச்சி. ஹம்சத்வனி, ஆரபி, கேதாரம், கல்யாணி ஆலாபனைகள் கற்பனை நிரம்பி இருந்தன. கல்யாணி ஆலாபனை கவர்ச்சியாக இருந்தது. இதில் பாடிய அதி துரித சங்கதிகள் பூர்ண காத்திரத்துடனும் ராக சித்திரத்தில் பதிந்தும் இருந்தன. கீர்த்தனைகள் மனோ தர்மம் கொண்ட கற்பனையுடன் பாடப்பட்டன. ஆனால் குரலை தெளிவு படுத்தி, நாஸுக்குடன் பாடியிருந்தால் இன்னும் அழகு பெற்றிருக்கும்.

வியாழக்கிழமை மணக்கால் ரங்கராஜன் அவர்களின் 'ராகம், தானம், பல்லவி' நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது. தோடி ஆலாபனை செய்தார். பன்னிரண்டு நிமிஷங்கள், ஒரு குறைவு அல்லது கம்பித சங்கதி இல்லாமல், துரித, அதிதுரித மூர்ச்சனைகளாகப் பாடி ஆலாபனையை முடித்தார். ஸ்வர ஸ்தானத்திலிருந்து சிறிதும் பிறழாமல் இசையுடன் சங்கதிகள் இருந்தன. ஆயினும் பல கமகங்கள், சாயா சங்கதிகள், மனோதர்மத்தில் பிறந்த பிரஸ்தாரங்கள் இவைகளால்தான் ஆலாபனை பூர்த்தி பெறும். தானம் நன்றாக இருந்தது. 14 அக்ஷரம் கொண்ட சிம்மனிலா தாளத்தில் பல்லவி. திச்ர நிருபுடையாகவே பாடின மாதிரிதான். பெயரில்தான் மாறுதல். திரிகாலப்படுத்தியும், திச்ரப்படுத்தியும் பாடினார். நிரவல் இன்னும் பாவத்துடன் இருந்திருக்கலாம்.

மேல் குறிப்பிடப்பட்ட இரண்டு நிகழ்ச்சிகளில் பிரதானமாக இருந்தது, அமிதமான துரிதகாலப் பிரஸ்தாரம். அலைகளுக்கு மாற்றுப் போல இருந்தது டி. பிருந்தா, டி. முக்தா அவர்கள் வெள்ளிக்கிழமை பாடிய நிகழ்ச்சி. பந்துவராளி ஆலாபனை பாவத்துடன் நன்றாக இருந்தது. ஸஹானா, பேகடா ராகங்களில் பாடிய உருப்படிகள் சாயையுடன் இருந்தன.

சனிக்கிழமை மாலை சேலம் ஜி. தேசிகன் அவர்களின் பாட்டு. ஸரஸாங்கி ஆலாபனை கற்பனையுடனும் பாவத்துடனும் இருந்தது. நாகஸ்வராவளி கீர்த்தனையில் (கருடகமன) கற்பனாஸ்வரம் விதரணையாக இருந்தது. சங்கதிகள் ஸ்வர வரிசையாக இருந்தன. கீர்த்தனைகள் எல்லாம் அழகாகப் பாடப்பட்டன. ஏதாவது ஒரு இடத்தில் சிறிதளவாவது நிரவல் செய்து பாடியிருக்கலாம்.

ரோட்டரி கிளப் தலைவர்

○●○

மார்ச் மாதம் இருபத்துமூன்றும் தேதி நடந்த கும்பகோணம் ரோட்டரி கிளப் கூட்டத்தில் டி. எஸ். ஆர். அண்ட் கம்பெனி அதிபர் ஸ்ரீ டி. எஸ். ராஜகோபால ஐயங்கார் அவர்கள் மேற்படி சங்கத் தலைவராக ஏகமனதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். அவர் மேற்கொண்டிருக்கும் புதிய பதவியிலும் டி. எஸ். ஆர். வாசனைத் திரவியங்களைப் போல 'ஜம்'மென்று புகழ் மணம் கமழ விளங்குவார் என்பதில் என்ன சந்தேகம்!

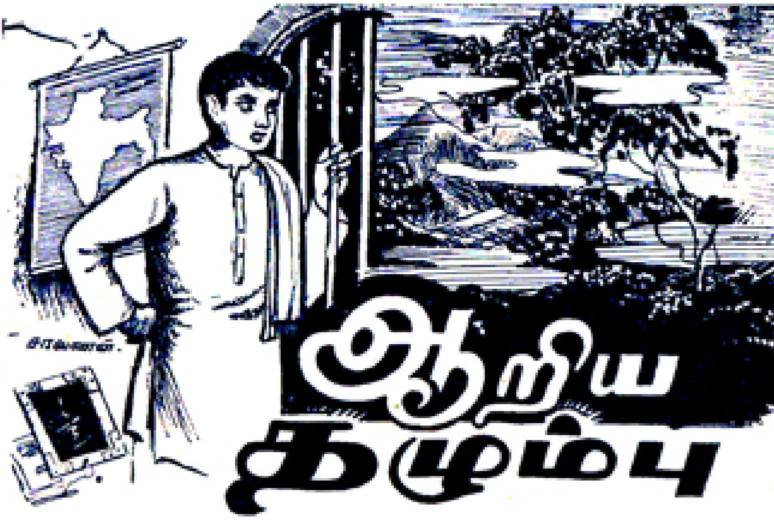

வெள்ளித் திரையில் இன்று விண்
மீனெனத் திகழும் பிரபல நக்ஷத்திரம்
ஸ்ரீமதி ராஜ சுலோசனா கூறுகிறார்

"நான் என் வதன சௌந்தரியத்
திற்கு 'ரெமி' தயாரிப்புகளையே
உபயோகிக்கிறேன். அவைகள்
மிக்க உயர்தரமானவை."

சென்னை காஸினோ · பிரபாத்
ஸரஸ்வதி மற்றும் தமிழ்நாடெங்கும்....
கணவனே
கண்கண்ட
தெய்வம்
· நடனங்கள் ·
கேவாகலரில்
மே 6 முதல்
நாராயணன் கம்பெனி தயாரிப்பு

ஆறிய தழும்பு

நா. பார்த்தசாரதி

"ஏன், ஸார்! ஏது இந்தத் தழும்பு! ஏதோ பெரிய தீக் காயத்தினாலே ஏற்பட்டது போலிருக்கிறதே!"

வலது கையைப் பிடித்துப்பார்த்துக் கொண்டே முழங்கைக்குச் சற்றே தள்ளியும் மணிக்கட்டுக்கு முன்பாகவும் இருந்த அந்தத் தழும்பு திருஷ்டியில் படவே, டாக்டர் என்னிடம் கேட்டு வைத்தார்.

"ஆமாம்! தீக் காயம் தான் ஸார்! பத்து வருஷங்களுக்கு முன் பட்ட காயம்......அதன் தழும்பு தான் இது......"

நான் சொன்ன பதிலில் தொனித்த சோக உணர்வை அவர் புரிந்து கொண்டாரோ என்னவோ, எனக்குத் தெரியாது. அவர் காரியத்தை முடித்துக் கொண்டு போய் விட்டார். ஆனால்...ஆனால்...உள்ளக் காய்ச்சலையும் கிளப்பி விட்டுப் போய்விட்டார்.

மறக்க முடியாத இன்ப நிகழ்ச்சிகளை நினைவூட்டும் சின்னமாக அந்தத் தழும்பு இருந்திருந்தால் நான் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை—கவலைப் பட்டிருக்கவும் மாட்டேன்! 'முழங்கைக்குக் கீழே கையையே வெட்டிக் கொண்டு விட்டால் என்ன!' என்று எண்ணுகிற அளவுக்கு அது என்னைப் பித்தனாக்கி விட்டது.

அதுமட்டுமல்ல; அனலாகக் கொதிக்கும் இந்தக் காய்ச்சல் என் வாழ்க்கையின் முடிவுரையாக அமைந்து விடுமானால் எவ்வளவோ நன்றாக இருக்குமே என்றுகூட எண்ணச் செய்தது.

ஊர் ஊராக மாற்றிக் கொண்டு நாடோடியாகச் சுற்றி 'அவளை' மறக்க முயன்று பார்த்தேன். வேறுபட்ட இடங்களோடும் வேறுபட்ட புது மனிதர்களோடும் மாறி மாறிப் பழகிக் கொண்டே வந்தால் 'அவளை' மறந்து விடலாம் என்று எண்ணினேன். ஆனால் மறக்க முடியாமற் செய்து வந்தது அந்தத் தழும்பு.

கால விருக்ஷத்தில் பத்து ஆண்டு மலர்கள் மலர்ந்து வரிசையாக வாடி உதிர்ந்து போயின.

ஆனால்...என்னில் மலர்ந்த அவளைப் பற்றிய நினைவு மலர் நித்தியமாக நிலைத்து விட்டதே! காய்ந்துபோன கடல் நுரையைப் போன்ற வறட்டு ரொட்டியையும் கோப்பை நிறையப் பாலையும் எடுத்துக்கொண்டு ஆஸ்பத்திரி நர்ஸ் உள்ளே நுழைந்தாள்.

அவள் வைத்துப் போன பால் கோப்பையைக் கையில் எடுத்து உதட்டுக்குச் சரியாகக் கொண்டு சென்ற பொழுது வலது கையில் வெள்ளை வெளேரென் றிருந்த அந்தத் தழும்பு என் திருஷ்டியில் முழுமையாக விழுந்தது.

"ஏன் ஸார்! ஏது இந்தத் தழும்பு! ஏதோ பெரிய தீக் காயத்தினாலே ஏற்பட்டது போலிருக்கிறதே!"—கால் மணி நேரத்துக்கு முன் டாக்டர் கேட்ட அதே கேள்வி மீண்டும் நெஞ்சில் சுருண்டு சுருண்டு நினைவு அலைகளாகப் புரளத் தொடங்கியது.

சிறு வயதிலேயே தாய் தந்தையரை இழந்து விட்ட என்னைப் பரிவாக ஆதரித்துப் பேணித் தம்முடைய கஷ்டநஷ்டங்களையெல்லாம் சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல் என் மாமா எஸ். எஸ். எல். ஸி. வரை என்னைப் படிக்க வைத்திருந்தார். அதற்குப் பிறகும் அவருக்குப் பாரமாக இருப்பது கூடாது என்ற உணர்ச்சி என்னை வேலை தேடும் முயற்சியில் ஈடுபடுத்தி அலைய வைத்தது. மாதக் கணக்கில் கால் கடுக்க எத்தனையோ இடங்களுக்கு அலைந்து படியேறி இறங்கியதைத் தவிரக் கண்ட பயன் ஒன்றுமில்லை. கடைசியில் எனக்குப் புகலிடம் அளித்தது ஆசிரியப் பயிற்சிப் பள்ளிதான்.

இங்கே தான் எனக்கு வாழ்க்கையில் அவளது தொடர்பும் ஏற்பட்டது. இதோ, என்னில் இருந்தவாறே என்னை வாட்டும் இந்தத் தழும்பின் தோற்றத்துக்குக் காரணமான நிகழ்ச்சியும் நடந்தது. 'எண்ணத் தொலையாத கற்பனைக் கனவுகளை உண்டாக்கிய அவள் சந்திப்பு இறுதியில் இப்படி ஒரே ஒரு துயரத் தழும்பாக மட்டும் நின்று நம்மை வருத்தும்' என்று அப்போது நான் சிந்தித்திருக்க நியாயம் ஏது! கடைசியாக நாங்கள் பிரிந்த போது கண்ணீர் சிந்த வைத்த அந்த நிகழ்ச்சியினால் என் மனம் அவள் காதலைக் கை விட்டுவிடவில்லை. ஆனால் அவள் தான் என் வாழ்வு வீணாகக் கூடாது என்று தன் மனத்தைக் கல்லாக்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

நான் அவளைச் சந்திக்க நேர்ந்தது, அவளோடு பழக நேர்ந்தது, அனைத்துமே இப்போது நினைத்தாலும் விசித்திரமாக இருக்கிறது. ஆனால் இந்த விசித்திரம் அன்று கண்ட அதே தனிப்பட்ட விசித்திரமல்ல! இது, வேதனை முழுக்க முழுக்கக் கலந்த விசித்திரம். அழவைக்கும் விசித்திரம். துன்பத்தில் ஆழ்த்தி விடக் கூடிய விசித்திரம்.

அன்று, என்னவோ பள்ளி முடிவதற்குள் காலையிலே இலேசாக இருந்த மண்டைக் கனம் பொறுக்க முடியாத தலைவலியாக உருவெடுத்து வாட்டியது. வகுப்பில் உட்கார முடியவில்லை. சக மாணவர்களிடம் சொல்லி விட்டு என் அறைக்குப் புறப்பட்டேன்.

அறைக்கு வந்து படுத்த எனக்கு அப்புறம் என் நினைவே இல்லை. நான் காலையில் சமையல் செய்து விட்டுப் போட்டிருந்த பாத்திரங்களெல்லாம் போட்டது போட்டபடியே கிடந்தன.

"தம்பீ! உடம்பு சுகமில்லையா, தம்பீ! சுருண்டு படுத்து விட்டாயே! ராத்திரிக்குச் சமையல் கூடச் செய்யவில்லையே!" என்று கேட்ட பக்கத்து வீட்டுக் கிழவியின் குரல் என்னை நிமிர்ந்து கண் விழித்துப் பார்க்கச் செய்தது.

"ஆமாம் பாட்டி! பள்ளிக்கூடத்திலேயே ஏதோ தலைவலி மாதிரி இருந்தது. நாலு மணிக்கு இங்கே வந்து படுத்தவன்தான். குளிர் காய்ச்சல் வேறே சேர்ந்து கொண்டது. எழுந்திருக்கவே முடியவில்லை" என்று நான் பதில் கூறினேன்.

"அப்படியானால் நீ பேசாமல் படுத்திரு, தம்பீ! இதோ நான் கஞ்சி போட்டுக் கொண்டு வருகிறேன்" என்று சொல்லி விட்டுக் கிழவி கிளம்பினாள்.

மறுபடியும் எனக்கு நினைவு வந்து நான் கண் விழித்தபோது, "பாட்டி! அவரை எழுப்பேன். பாட்டி! பாவம்......எப்போ சாப்பிட்டு விட்டுப் போனதோ!"—குயில் குரல் காதுகளில் விழவே, இரண்டு தடுக்காகப் பிரித்திருந்த எனது அறையின் சமையற்கட்டுப் பக்கமாகப் பார்வையை ஓட்டினேன்.

அந்த மங்கிய மின்சார விளக்கின் ஒளியில் சமையற் கட்டு வாசலில் அவள் நின்று கொண்டிருந்த தோற்றம் இப்போதும் எனக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது. அதுதான் இந்தத் தழும்பைப் போலவே ஒரு அழியாத சித்திர காவியமாக என் நெஞ்சில் எழுதப்பட்டு விட்டதே! நினைவு மறக்குமா!

தழையத் தழையக் கட்டிக் கொண்டிருந்த நீலச் சிற்றாடை. பருவத்துக்குத் தகுந்த உயரம். மலர்ந்த முகம். குறுகுறுவென்று சிரிப்பது போலவே பார்க்கும் கண்கள். அடுப்பில் காரியம் செய்திருந்ததனால் கலைந்து ஓரங்களில் சுருண்டு சுருண்டு காதுக் குண்டலங்களோடு குழலும் கரி குழல். கடைந்தெடுத்தது போன்ற நாசி. அதில் மகிழம் பூவைப் பதித்தது போல ஒரு மூக்குத்தி. ரோஜா இதழ்கள் மூடித் திறக்கும்போதே சிறுநகை புரிவது போன்ற நளினம் செறிந்த இதழ்கள். தலையில் தாழம்பூவை அடுக்கிப் பின்னிக் கொண்டிருந்தாள்.

'நல்லவன், ஒரு வம்பு தும்புக்குப் போக மாட்டான்' என்ற நம்பிக்கையினாலோ என்னவோ, மூத்துப் பாட்டி தன் பேத்தியின் பணிவிடையைத் தொடர்ந்து அந்த ஐந்து நாட்களும் எனக்கு அளித்திருந்தாள். முதலில் இரண்டொரு நாள் பாட்டியும் கூடவே வந்தாள். பின் 'அவளே' தனியாக வந்து போகத் தலைப்பட்டாள்.

ஜுரம் விட்டு நான் எழுந்த பிறகும்கூட எங்கள் தொடர்பு நீடித்தது. இறுதியில் எங்களது அந்தத் தொடர்பு இதயத்தின் தொடர்பாகப் பரிணமித்தது.

வெள்ளை நெஞ்சம் படைத்த மூத்துப் பாட்டியும் எங்கள் பழக்கத்தைப் பற்றி எந்த விதமான குறையும் பட்டுக் கொள்ள வில்லை. காரணம், எங்களது இதயத்தில் மலர்ந்த காதல் அப்படிக் குறைப் பட்டுக் கொள்ளும்படியான எந்தக் களங்கத்துக்கும் இடம் கொடுக்கும்படியானதாக இல்லாமல் இருந்ததுதான்.

அந்த ஊரில் நல்ல நிலபுலன்களும் மதிப்பிடத் தக்க சொத்தும் உள்ளவள் மூத்துப் பாட்டி. அவளது ஒரே மகள் தலைப் பிரசவத்தில் கோமதியை அவளிடம் ஒப்படைத்து விட்டுக் கண்களை மூடி விட்டாள். கோமதியின் தந்தையும் அதிக நாள்—அவள் மழலையைக் கேட்கும் வயசு வரை கூட இருக்க வில்லையாம்.—இவ்வளவு விவரங்களையும் அவள் வாயைக் கொண்டே கேட்டு அறிந்து கொண்டிருந்தேன் நான்.

"நமக்கும் கோமதிக்கும் பிறப்பு வளர்ப்பில் அதிக வித்தியாசமில்லை. நம்முடைய மாமா அவ்

வளவாகச் சொத்துக்காரர் இல்லை. கோமதியின் பாட்டி கொஞ்சம் சொத்துக்காரி. இவ்வளவுதான் வித்தியாசம்'' என்று எண்ணிக் கொள்வேன்.

இரண்டாவது வருஷப் படிப்புக்காக லீவு முடிந்து நான் திரும்பிய பிறகு எங்கள் அன்பு புதிய வேகம் பெற்றது. ஆனால் அப்போது தான் அந்த எங்கள் அன்பு மரத்தின் ஒரு பகுதி பாழுடையும்படியான அந்த இடியும் விழுந்தது. அந்த நாள்தான் என் வாழ்வை வறண்டு போகச் செய்ததற்கு மூல காரணமாக இருந்த நாள்!

வழக்கம்போலத்தான் அன்று காலையும் கோமதி வந்தாள். பாட்டியிடம் சொல்லி விட்டு வந்த பொய்யைக் கொஞ்சமாவது உண்மையாக்க எண்ணிக் கணக்குப் பாடத்தில் இரண்டொரு சந்தேகங்களையும் கேட்டாள். நான் சொன்னேன். பின் ஏதேதோ சிரிப்பு, கேலி, கும்மாளம் இப்படிக் கொஞ்ச நேரம் கழிந்தது. வழக்கமாக அடுப்பில் உலை வைத்துச் சமையலை ஆரம்பித்தேன் அன்றும்.

என்னிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு போகப் புறப்பட்ட கோமதி என்ன நினைத்துக் கொண்டாளோ! ''ஆமாம்! நீங்கள் இன்னும் சமையலை முடிக்கவில்லை போலிருக்கிறதே! அடாடா! மணி ஆகிவிட்டதே. நீங்கள் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போவதற்குள் சமையல் ஆகாதுபோல் இருக்கிறதே......ம்ம்......நேரத்தை வீணாக்கி விட்டேன். நீங்கள் போய்க் குளித்து விட்டு வாருங்கள். அதற்குள் நானே அடுப்புக் காரியத்தை முடித்து விட்டு அப்புறம் வீட்டுக்குப் போகிறேன்'' என்றாள்.

இப்படிச் சொல்லி விட்டு அவள் அடுப்பினருகே சென்றபோது என்னால் மறுக்க முடியவில்லை.

குளித்துக் கொண்டிருந்த என்னைத் தூக்கி வாரிப் போடச் செய்தது கோமதியின் அலறல். ஓடி வந்தேன், அரைத் துண்டுடன். அங்கே நான் கண்ட காட்சி என்னைத் திடுக்கிடச் செய்தது. கொதிக்கும் சோற்றை முழங்கையில் கொட்டிக் கொண்டு உட்கார்ந்தவாறே துடித்துக் கொண்டிருந்தாள். புடவை நுனியில் தீப் பற்றத் தொடங்கி யிருந்தது. அதை அவள் உணரவில்லை. ஒரு கணம் நான் அப்படியே பித்துப் பிடித்தவன்போல் நின்று விட்டேன். அடுத்த விநாடி ஓடிப்போய் அவள் புடவைப் பக்கமாக இருந்த எரியும் விறகைப் பிடித்துத் தள்ளினேன். தள்ளின வேகத்தில் அது எகிறித் துள்ளி வந்து என் வலது முழங்கைக்கும் மணிக்கட்டுக்கும் நடுவே எரியும் கொள்ளியோடு அழுத்தி யடித்தது. கையில் அடித்து மோதி அதன் மேலேயே நின்று விட்ட கொள்ளிக் கட்டையை ஒதுக்கிவிட்டு, அவளை நெருப்பிலிருந்து காப்பாற்றுவதற்குள் என் உயிர் போய் மீண்டது. கோமதியின் அலறலைக் கேட்டோ, தற்செயலாகவோ அங்கே வந்த மூத்துப் பாட்டி எங்கள் நிலையைக் கண்டு ஓரேயடியாக அழுது விட்டாள். என் வலது கையில் அழுத்தமான நெருப்புக் காயம்.

என் கையில் பட்ட நெருப்புக் காயம் பத்து இருபது நாட்களில் ஆறி இதோ இருக்கும் இந்தத் தழும்பாக ஆறி விட்டது. ஆனால் கோமதியின் காயம்......!

ரணமேறிப் புரையோடி விட்டது, அவள் கை. ''விரலோடு கூடிய முன் கை முழுவதையும் உடனே ஆபரேஷன் செய்து எடுக்கவில்லையானால் கைக்கு முழுவதுமே ஆபத்து'' என்று நெருக்கினர் டாக்டர். என் நெஞ்சு துடித்து விழுந்தது. பாட்டி அழுது கதறினாள். டாக்டர் சொன்னபடி காரியத்தை முடித்து விட்டார்.

கைமுடப்பட்டு வீடு வந்த பின்னும் அந்த அழகுச் செல்வத்தை நான் புறக்கணிக்கக் கனவிலும் கருதவில்லை. ஆனால் அவள்தான் 'என் நன்மைக்காக' என்று கண்டிப்பாக என்னைப் புறக்கணித்து விட்டாள். ''நான் கன்னியாகவே வாழ்ந்து கழிப்பேன். கை முடமாக உங்களை எனக்கு உரியவராக உரிமை கொண்டாட என் மனம் துணியவில்லை. என்னை மறந்து விடுங்கள்!'' என்று தீர்மானமாகச் சொல்லி விட்டாள். நான் எதிர்த்துப் பேசி அவள் பிடிவாதத்தை அதிகரிக்கவிட விரும்பவில்லை. 'காலப் போக்கில் அவள் மனம் மாறும், நம் காதலையும் நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம்' என்று நினைத்து மௌனம் சாதித்தேன். அதே சமயம் மாமாவுக்கு உடல் நல மில்லை என்று கடிதம் வரவே, நான் ஊருக்குப் புறப்படும் படியாகி விட்டது.

ஊருக்குச் சென்றவன் ஏறக்குறைய ஒன்றரை மாதம் அங்கிருந்து புறப்பட முடியாதபடி செய்து விட்டது மாமாவின் உடல்நிலை.

மாமாவின் உடல்நிலையைப் பற்றி இனிமேல் கவலை யில்லை என்ற சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டபின், நான் அங்கே சென்றேன். சென்ற எனக்கு, 'வீடு நிலங்கரைகளை ரொக்கமாக்கிக் கொண்டு பாட்டியும் கோமதியும் ஊரைவிட்டே சென்று விட்டார்கள்' என்ற பேரிடி காத்திருந்தது. அக்கம் பக்கத்தில் விசாரித்ததில் அவர்கள் எங்கே போயிருப்பார்கள் என்பது யாருக்குமே சரியாகத் தெரிய வில்லை. 'கோமதி எனக்காகத் 'தியாகம்' செய்வதாக நினைத்துக் கொண்டு எவ்வளவு பைத்தியக்காரத்தனமாக நடந்து

விட்டான்!' என்று எண்ணும் போது எனக்கே அழுகையாய் வந்தது. டிரெயினின் சர்டிபிகேட்டுடன் அன்று ஆரம்பித்த நாடோடி வாழ்க்கை இன்னும் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. என்னால் அவனை மறக்க முடிய வில்லை. வருடங்கள் கழிந்தாலென்ன! அவன் நினைவு தழும்பாக நிலைத்து நின்று விட்டதே.

உடம்பு தேறிப் பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போய் வரலாம் என்ற அளவுக்கு உடம்பில் தெம்பு வந்ததும் நான் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து வெளியேறினேன்.

அன்று சாயங்காலம் பள்ளிக்கூடம் முடிந்ததும் அருவிக்கரைப் பக்கமாக உலாவச் சென்ற நான் பாறையொன்றில் உட்கார்ந்து பொங்கி விழும் அருவி நீரின் பொலிவை ரசித்துக் கொண்டிருந்தேன். எவ்வளவு நேரம் நான் அப்படியே என்னை மறந்து உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேனோ, எனக்கே தெரியாது!

'ஆ ஐயோ!'......இந்த அலறலை அடுத்து யாரோ பக்கத்தில் அருவிநீர்ப் பரப்பில் விழும் சத்தம் என்னைத் தூக்கி வாரிப் போடச் செய்தது. அலறிய குரல் ஒரு பெண்ணினுடையது என்பதும் ஒலியால் தெரிந்தது. நான் திடுக்கிட்டுப் பக்கத்தில் விரைந்தேன்.

தடித்து விழுந்து கொண்டிருந்த நீர் புரட்டிப் புரட்டித் தள்ளிட ஒரு இளம்பெண் மூழ்கி முழுகி நீரோடு போராடிக் கொண்டிருந்தாள். அருவியின் அசுர வேகத்தையும் மறந்து தண்ணீரிலே விழுந்து, அவளைக் காப்பாற்றி விடலாம் என்ற அசாதாரணமான நம்பிக்கையுடன் தண்ணீரில் குதித்து விட்டேன்.

நீண்ட கூந்தலைப் பிடித்து இழுத்து மேலே தூக்கிய அந்தப் பெண்ணின் முகத்தைக் கண்ட நான் வாய் விட்டு, "ஆ! கோமதி! நீயா!" என்று அலறியே விட்டேன். அவளுக்கும் கொஞ்சம் நினைவு இருந்தது. கண்ணைத் திறந்து என்னைப் பார்த்த அவளது வெளிறிய முகத்தில் ஆச்சரியம் நிழலிட்டது. "நீங்களா! இங்கே... எப்படி வந்தீர்கள்!" என்று கேட்காமல் பார்வையின் சக்தியினால் கேட்டாள்.

நம் கண்களுக்குப் புலனாகாத சக்தி நம்மை ஆட்டி வைக்கிறது என்பது எவ்வளவுஉண்மை! இல்லா விட்டால் யானை வாயில் சென்ற கரும்பு போல் அருவி வாயில் சிக்கிய நாங்கள் இப்படி உயிர் பெற்றுப் பிழைத்து வந்திருப்போமா! ஆறிய தழும்பு தான் ஆனந்தத் தழும்பாக உருப் பெற்றிருக்குமா!

டி.கே.சி.யின் கடிதங்கள்

திருக்குற்றாலம்
4—10—46

நமஸ்காரம்,

ஔவைப் பிராட்டியார் வெகு அருமையாய் ஒரு பெண் குழந்தையை வளர்த்து வந்தார். பெரிய இடத்துக் குழந்தைதான். ஆனால் பெண்ணின் தாய் தந்தையர்களோடு செல்வமும் போய் விட்டது. பெண் அநாதையாய் விட்டது.

அருமையாய் வளர்த்த காரணத்தால் பெண்ணினிடம் யாருக்கும் இல்லாத அன்பும் ஆர்வமும், ஔவையாருக்கு.

சாமானியமான, ஆனால் நல்ல குணமும் கல்வியும் வாய்ந்த, இளைஞன் ஒருவனுக்குக் கலியாணம் செய்து கொடுத்தாள்.

• • •

மகளைப் பார்க்க ஒரு நாள் தன் ஊரிலிருந்து புறப்பட்டார் ஔவையார். வீடு போய்ச் சேர்ந்தபோது மாலை ஏழு மணி. பசியோடு வந்தாள் என்பதும் தெரிந்தது பெண்ணுக்கு.

வீட்டோடு பின் பக்கத்தில் ஒட்டியிருந்த கீரைத் தோட்டத்துக்குப் போய்க் கொஞ்சம் கீரை கொண்டு வந்து பக்குவம் பண்ணினாள்.

சாதம் பரிமாறி நெய்யையும் வார்த்தாள். புளிக் குழம்பும் படைத்தாள். கடைசியில் சுடச் சுடக் கீரையையும் இலையில் வைத்தாள்.

சாப்பாடு முடிந்து திண்ணையில் வந்து உட்கார்ந்தார் ஔவையார். இரவு மணி ஒன்பது.

ஊரிலுள்ளவர்கள் சிலர் ஔவையாரைப் பார்க்க வந்தார்கள். திண்ணையில் உட்கார்ந்தார்கள். பாடல் சொல்ல ஆரம்பித்தார் ஔவையார் :

வெய்தாய் நறு விதாய்,
வேணவும் தின்பதாய்,

நெய்தான் அளவி
நிறம்பசந்தும்—பொய்தான்

அடகென்று சொல்லி
அமுதத்தை இட்டாள்

கடகம் செறிந்த
கையாள்!

ஆங்கிலங் கற்ற நம்மவர் சிலர், "சாமானிய விஷயத்தை வைத்தும் நம்முடைய ஆங்கிலக் கவிஞர்கள் பாட்டுப் பாடி விடுகிறார்களே. உங்கள் தமிழ்க் கவிஞர்கள் அப்படி ஒன்றும் செய்ய வில்லையே. ஏன் அது?" என்று கேட்பதுண்டு. கீரை சாமானிய விஷயந்தான் என்று அவர்களுக்கு ஞாபக மூட்டலா மல்லவா?

இங்ஙனம்,
டி. கே. சிதம்பரநாதன்

புதிய

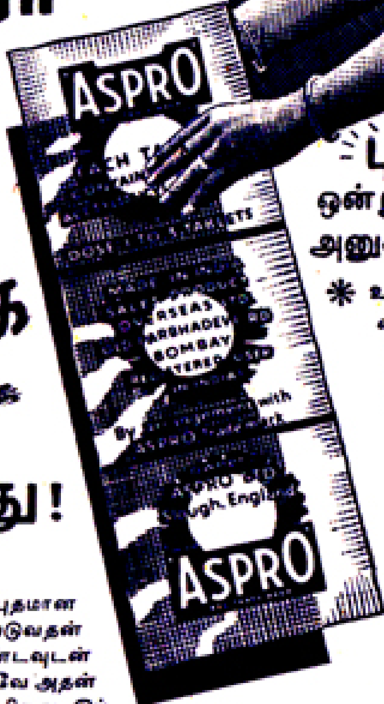
‘ASPRO’

REG. TRADE MARK

‘ஆஸ்ப்ரோ’

வலி மற்றும் ஜுரத்தை அதி துரிதமாக நிறுத்துகிறது !

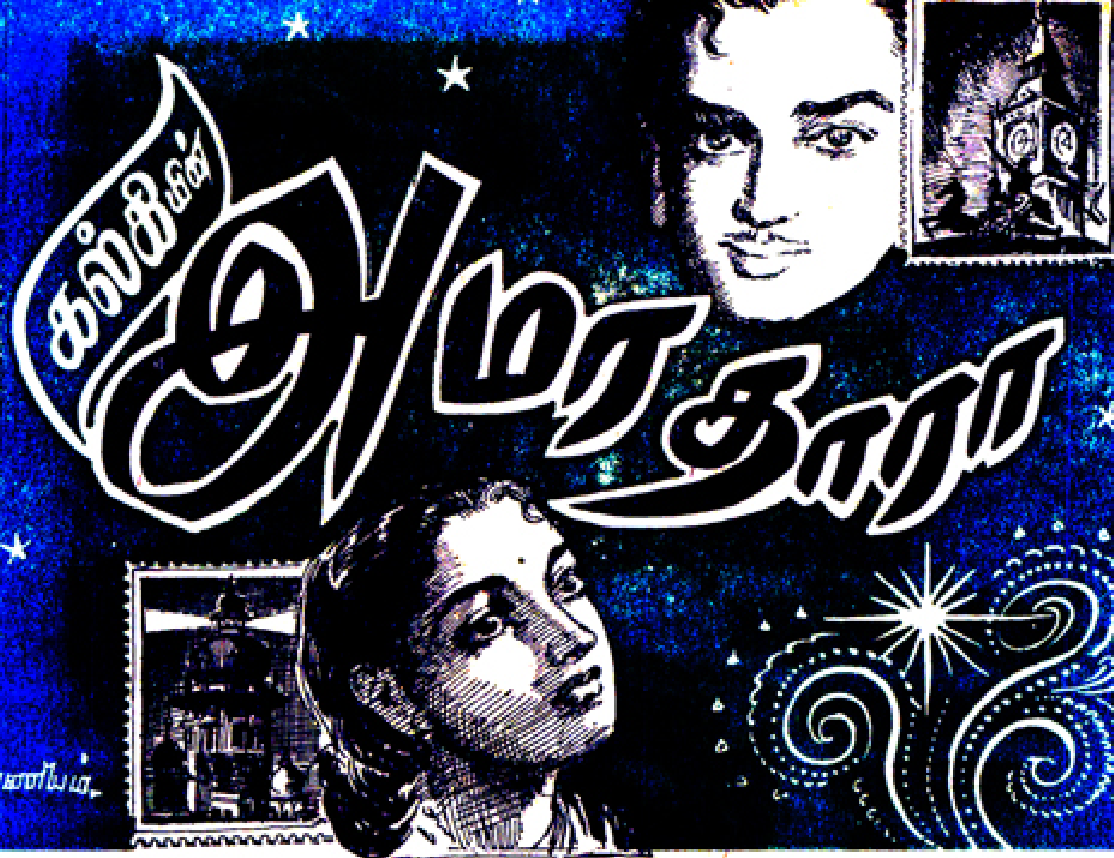
புதிய ‘ஆஸ்ப்ரோ’ ஒரு அற்புதமான புதிய முறையில் தயாரிக்கப்படுவதன் காரணமாக, அதைஉட்கொண்டவுடன் மூன்று க்ஷணத்திற்குள்ளாகவே அதன் வேலையைத் தொடங்கி விடுகிறது. இப்பொழுது உங்களுடைய சகலவிதமான நோவுகள், தலைவலி, ஜலதோஷம் மற்றும் ஜுரத்தை வேறெந்த மருந்தைக் காட்டிலும் மிக துரிதமாகநிவர்த்திசெய்யக்கூடிய புதிய ‘ஆஸ்ப்ரோ’ கிடைக்கின்றது. ‘ஆஸ்ப்ரோ’ இருதயம் அல்லது வயிற்றுக்கு எவ்வித கெடுதியும் விளைவிக்காது.

புதிய ‘ஆஸ்ப்ரோ’ ஒன்று தான் இந்த எல்லா அனுகூலங்களும் கூடியது.

- ✱ **உதிரி வில்லைகளே கிடையாது!** வில்லைகள் உதிரியாக இருந்தால் தூசியும் ஈரமும் அதை எளிதில் பாதித்து, அதன் விளைவாக வயிற்றுக்கு கோளாறு ஏற்படக் கூடும். புதிய ‘ஆஸ்ப்ரோ’ பரிபூரண பாதுகாப்புடையதாக இருப்பதற்கு காரணம் ஒவ்வொரு வில்லையும் தனித்தனியாக, காற்றுப்புகாத வகையில் விசேஷ முறையில் மூடி உறையிடப்பட்டுள்ளது.
- ✱ **பாதுகாப்பு!** ‘ஆஸ்ப்ரோ’ இருதயத்திற்கோ, வயிற்றுக்கோ கெடுதி விளைவிப்பதில்லை. துர்ப்பழக்கம் உண்டாக்கும் மருந்து எதுவும் இதில் சேர்க்கப்படவில்லை. புதிய ‘ஆஸ்ப்ரோ’வை குழந்தைகள்கூட பயமின்றி உட்கொள்ளலாம்.
- ✱ **மதிப்பு:** இரண்டே அணா செலவில் உங்களுக்கு துரிதமாக வேலை செய்யும் மூன்று புதிய ‘ஆஸ்ப்ரோ’ வில்லைகள் கிடைக்கின்றன. எவ்வளவு மலிவு!

276-TAM

✱ தாமதிக்காதீர் — இன்றே புதிய ‘ஆஸ்ப்ரோ’ கேட்டு வாங்குங்கள்

அத்தியாயம் 11

ரகசியக் கடிதங்கள்

அன்றிரவு நான் சுலோசனாவின் அறைக்குச் சென்றேன். பத்மநாபன் அவளிடம் கூறியது என்னை மிகவும் துன்புறுத்திக் கொண்டிருந்தது. என்னைப் பார்த்ததும் அவள் மலர்ந்த புன்னகையுடன், "இந்துமதி! ஒரு சமாசாரம் தெரியுமா?" என்று கேட்டாள்.

"என்ன சமாசாரம்?" என்று அசிரத்தையுடன் கேட்டேன்.

"உன்னைப் பற்றி அப்பாவிடம் சாயந்திரம் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். நான் சொல்லுவதை அவர் ஒப்புக் கொண்டார்" என்றாள்.

எனக்குப் பிரமாதமாகக் கோபம் வந்தது. அவர் சொன்னதுதான் எனக்குத் தெரியுமே. சுலோசனா இப்படி மாற்றிச் சொல்லுகிறாளே என்று மனத்துக்குள் எண்ணினேன்.

ஆனாலும் அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல், "என்ன சொன்னார்?" என்று கேட்டேன்.

"ஒரு சின்னப் பெண்ணை வயதானவருக்குக் கல்யாணம் செய்து கொடுக்க நினைப்பது சரியல்ல என்று சொன்னேன். அவர் பதில் சொல்ல வில்லை."

"அதனால் அவர் ஒப்புக் கொண்டார் என்று அர்த்தமா?"

"இல்லை. இருந்தாலும் அவர் மனத்தில் அது நன்றாகப் பட்டு விட்டது. அவருக்கே இதில் அவ்வளவு இஷ்டமில்லை. அந்தச் சனீச்வர மூர்த்திதான் அவரிடம் வற்புறுத்துகிறார். தமக்கு அவர் ரொம்ப வேண்டியவராக இருப்பதால் அவர் இஷ்டப்படி செய்ய விரும்புகிறார். அவ்வளவுதான். அதை நியாயமாக ஆக்கிக் கொள்வதற்குத்தான் பல வழிகள் தேடுகிறார்."

"என்ன வழி தேடுகிறார்?"

"நீ அவருடைய அறையில் போய் ஏதோ செய்து கொண்டிருந்தாயாம். 'நான் இல்லாத சமயத்தில் எதற்காக

அவள் என் அறைக்கு வர வேண்டும்?' என்று கேட்டார். நான் சரியான பதில் சொன்னேன். இனி மேல் அவருடைய அறைக்கு நீ போக வேண்டாம், இந்து. கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையாகவே இரு'' என்றாள் சுலோசனா.

எனக்குச் சற்று சமாதானமேற்பட்டது. சுலோசனா என்னிடம் விஷயத்தை மறைக்க விரும்பவில்லை என்கிற எண்ணம், புண்பட்ட நெஞ்சுக்கு மருந்தாக இருந்தது. அதன் பிறகு எனக்கும் அவளிடம் மறைக்க மனம் வரவில்லை.

"சுலோ! உன்னிடம் ஒரு முக்கியமான சமாசாரம் சொல்ல வேண்டும். ஆனால் மிகவும் தயக்கமாக இருக்கிறது. உனக்குத் தெரிந்தால் மிகவும் அதிர்ச்சி அடைவாய்'' என்றேன்.

"எனக்கு அதிர்ச்சி ஏற்படும்படி என்ன சொல்லப் போகிறாய்?'' என்று அவள் விளையாட்டாகக் கேட்டாள்.

"சுலோ! நான் விளையாட்டுக்குச் சொல்லவில்லை. மிகவும் முக்கியமான விஷயம். உன்னிடம் நான் மறைக்கக் கூடாது என்று சொல்லுகிறேன். நீ தவறாக எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்'' என்றேன்.

அப்போதும் அவள் சிரித்தாள். அவளுக்கு எப்படித்தான் அவ்வாறு சிரிப்பு வருமோ தெரியாது. எப்போதும் விளையாட்டுத்தான். எதற்கெடுத்தாலும் சிரிப்புத்தான்.

"நீ சிரத்தையோடு சிரிக்காமல் கேட்கா விட்டால் நான் சொல்ல மாட்டேன்'' என்று கூறி விட்டு எழுந்திருந்தேன்.

சுலோசனா சட்டென்று என் கையைப் பிடித்துக் கொண்டாள். "என்ன, இந்து! கோபித்துக் கொள்ளுகிறாய்? நான் சிரிக்காமல் கேட்கிறேன். சொல்லு'' என்றாள்.

அதன் பிறகு, "சுலோசனா! இந்த விஷயத்தை உன்னிடம் சொல்லவே எனக்கு விருப்பமில்லை. ரொம்பக் கஷ்டமாக இருக்கிறது. ஆனால் உன்னிடம் தெரிவிக்க வேண்டியது என் கடமையென்று எண்ணிச் சொல்லுகிறேன். நீ அதைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்வாய் என்று நம்புகிறேன். ஆனாலும் என் அருமைத் தோழிக்கு மன வருத்தத்தை உண்டு பண்ணக் கூடிய விஷயம் சொல்லப் போகிறேனே என்று துயரமாக இருக்கிறது'' என்று கூறும் போதே என் கண்களில் நீர் நிறைந்து விட்டது.

"இந்து! சில பேரிடம் நாம் வருஷக்கணக்காகப் பழகினால் கூட உள்ளம் ஒத்துப் பழக முடிவதில்லை. சிலரைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே நமக்குப் பிடித்து விடுகிறது. திடீரென்று மிகவும் அன்பு செலுத்த ஆரம்பிக்கிறோம். நம் மனத்தில் உள்ளதையெல்லாம் பகிர்ந்து கொண்டு விடப் பார்க்கிறோம். இது ஏன் என்பதெல்லாம் நமக்குப் புரிவதில்லை. ஆனால் உன்னைப் பார்த்த உடனேயே உன்னிடம் எனக்கு ஒரு விதப் பிரியம் உண்டாயிற்று. உன்னை என்னுடைய குடும்பத்தில் ஒருத்தியாகவே நினைத்து வந்திருக்கிறேன். என்ன நடந்தாலும் ரமேஷும்

நானும் கலந்து பேசிக் கொள்வதில்லையா? அதைப் போலவே நீயும் என்னிடம் எதையும் ஒளிக்காமல் சொல்லத்தான் வேண்டும். அது எனக்குத் துயரம் தருவதாக இருந்தாலும் சரிதான்!'' என்றாள்.

நான் மன முருகிப் போனேன். பிறகு மனத்தைத் தேற்றிக் கொண்டு தயங்கித் தயங்கிச் சொல்ல ஆரம்பித்தேன். "அப்பாவின் அறைக்கு டம்ளர்களைத் தேடத்தான் போனேன், சுலோ! அதுவும் கிடைத்தது. இன்னொரு விஷயமும் தெரிந்தது.''

"என்ன விஷயம், அம்மா?''

நான் பெருமூச்சு விட்டேன். அந்தக் கணத்தில் கூட வேறு ஏதாவது சொல்லி விடலாமே. இதை ஏன் சொல்ல வேண்டும் என்று தயக்கம் ஏற்பட்டது. 'சொல்லும் வரையில் தானே இந்தப் போராட்டம்? சொல்லி விட்டால் பிறகு அது ஓய்ந்து விடு

மல்லவா?" என்று மனத்தைச் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டேன்.

"அப்பாவின் இரும்பு பீரோவுக்கு அருகில் ஒரு பொட்டலம் கிடந்தது. பக்கத்தில் இரண்டு பளபள வென்று மின்னும் கற்கள் கிடந்தன. அவற்றைக் கையிலெடுத்துப் பார்த்தபோது வைரங்கள் மாதிரி தோன்றின. பொட்டலத்திலும் சிறிதும் பெரிதுமாக வைரங்கள் மின்னின. மேஜை மீது புதுச்சேரியிலிருந்து வந்த தபால் உறை ஒன்று இருந்தது. அதைப் பார்த்ததும் எனக்கு ஏதோ ஒரு சந்தேகமும் உண்டாயிற்று."

சுலோசனு மறுபடியும் புன்னகை புரிந்தாள். "ஏ, இந்து! நீ நாவல்கள் கூடப் படிப்பதில்லையே? உனக்கு எப்படி இந்தமாதிரி அபூர்வமான கற்பனைகள் தோன்றுகின்றன! புதுச்சேரி கவருக்கும், பொட்டல வைரத்துக்கும் முடிச்சுப் போட்டு விட்டாயே? நல்ல வேடிக்கை! ஆமாம்! உனக்குப் புதுச்சேரியிலிருந்து பொருள்களைக் கடத்துவது தவறு என்று எப்படித் தெரியும்? உனக்கு உலகமே தெரியாது என்றல்லவா நான் நினைத்தேன்?"

"எனக்கும் இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு தெரியாது, சுலோ. ஒரு நாள் செய்திப் பத்திரிகையொன்றில் அப்பா வழக்காடிய கேஸ் ஒன்றின் விவரம் வந்திருந்தது. அதைப் பற்றி ரமேஷிடம் ஏதோ பேசிக்கொண்டிருந்தேன். அப்போதுதான் ரமேஷ் புதுச்சேரியிலிருந்தும் அன்னிய ஆட்சிப் பிரதேசங்களிலிருந்தும் சாமான்களைக் கடத்திக் கொண்டு வருவது சட்ட விரோதமானது என்று சொன்னுர். தற்செயலாக எனக்கு இது சட்ட விரோதமான விஷயம் என்று தெரிய வந்தது."

"அதனுல் நீ ஒரு கதையே கற்பனை செய்து விட்டாயாக்கும். நல்ல பெண் நீ" என்ருள் சுலோசனு.

"சுலோ! நான் சொல்வதை முழுதும் கேட்காமல்......"

"இதில் கேட்பதற்கு ஒன்றுமில்லை. அப்பாவுக்குத் தினம் நூறு பொய்க் கேஸுகள் வருகின்றன. அப்பா உண்மையான வழக்குகளைத்தான் எடுத்துக் கொள்வதென்று விரதமொன்றும் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை என்பது எனக்குத் தெரியும். அவரே அதை ஒப்புக் கொள்வார். அப்படிச் செய்தால் காலணு சம்பாதிக்க முடியாது என்று அவரே சொல்லியிருக்கிருர். எவனுவது வைரத்தைக் கொண்டு வந்து மாட்டிக் கொண்டிருப்பான். அதனுல் உனக்கு இவ்வளவு கவலை ஏற்படுவானேன்? அப்பா பொய் வழக்குகள் நடத்துகிருர் என்பது எனக்குத் தெரியாதென்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தாயா, என்ன!" என்று வியப்புடன் கேட்டாள்.

"தயவு செய்து நான் சொல்லி முடிக்கும் வரையில் நீ வாயை மூடிக் கொண்டிரு. முடித்த பிறகு என்ன வேண்டுமானுலும் சொல்லு. இல்லாவிட்டால் நான் போகிறேன்."

"சொல்லு, சொல்லு! பேசாமல் கேட்கிறேன்" என்று கையால் வாயைப் பொத்திக் கொண்டாள். அவளுடைய கண்களில் குறும்புத்தனம் துள்ளி விளையாடிற்று. ஐயோ! இந்தக் கபடமறியாத பெண்ணிடம் ஒரு வேதனை தரும் விஷயத்தைப் பேசச் சொல்லும்படி நேர்ந்து விட்டதே என்று மிகவும் வருந்தினேன்.

"அந்தக் கவருக்குப் பக்கத்திலேயே இன்னொரு கவரும் இருந்தது. அதன் மேல் அப்பா எஸ். என். ஈசுவரமூர்த்தி என்று தம் கையால் எழுதியிருந்தார். அதை எடுத்துப் பார்க்க வேண்டுமென்று அடக்க முடியாத ஆவலுண்டாயிற்று. அதைப் பிரித்துப் படித்துப் பார்த்து விட்டேன். அதன் பிறகுதான் ஏன் பார்த்தோம் என்று மிகவும் வருத்தப்பட்டேன். நான் பார்த்தது தவரு, சுலோ?" என்று கேட்டேன்.

ஈசுவர மூர்த்தியின் பெயர் எழுதியிருந்தது என்றதுமே சுலோசனு நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கவனமாகக் கேட்க ஆரம்பித்தாள். சற்றுக் கவலைக் குறிகூட அவள் முகத்தில் தோன்றியது.

நான் கேட்டதற்குப் பதிலாக, "இந்து! நீ செய்தது ஒரு விதத்தில் தவறுதான். நாம் அவ்வாறு செய்வதால் மற்றவர்கள் அப்படிச் செய்வதற்கு நாமே அனுமதிக்கிற மாதிரி ஆகி விடும். பிறகு நமக்கே மற்றவர்களிடம் நம்பிக்கையில்லாமல் போய் விடும். ஆனுல் ஒன்று சொல்கிறேன்.

இதே மாதிரி சந்தர்ப்பத்தில் உன் நிலையில் நான் இருந்திருந்தால் படித்துத்தான் பார்த்திருப்பேன். அதில் சந்தேகமில்லை. அதனால் உன்னை நான் குற்றம் சொல்ல மாட்டேன். ஆனால் காரியம் தவறுதான்'' என்றாள்.

சுலோசனாவின் வார்த்தைகளில் பொதிந்து கிடந்த பொருள் எனக்குப் பிரமிப்பை அளித்தது.

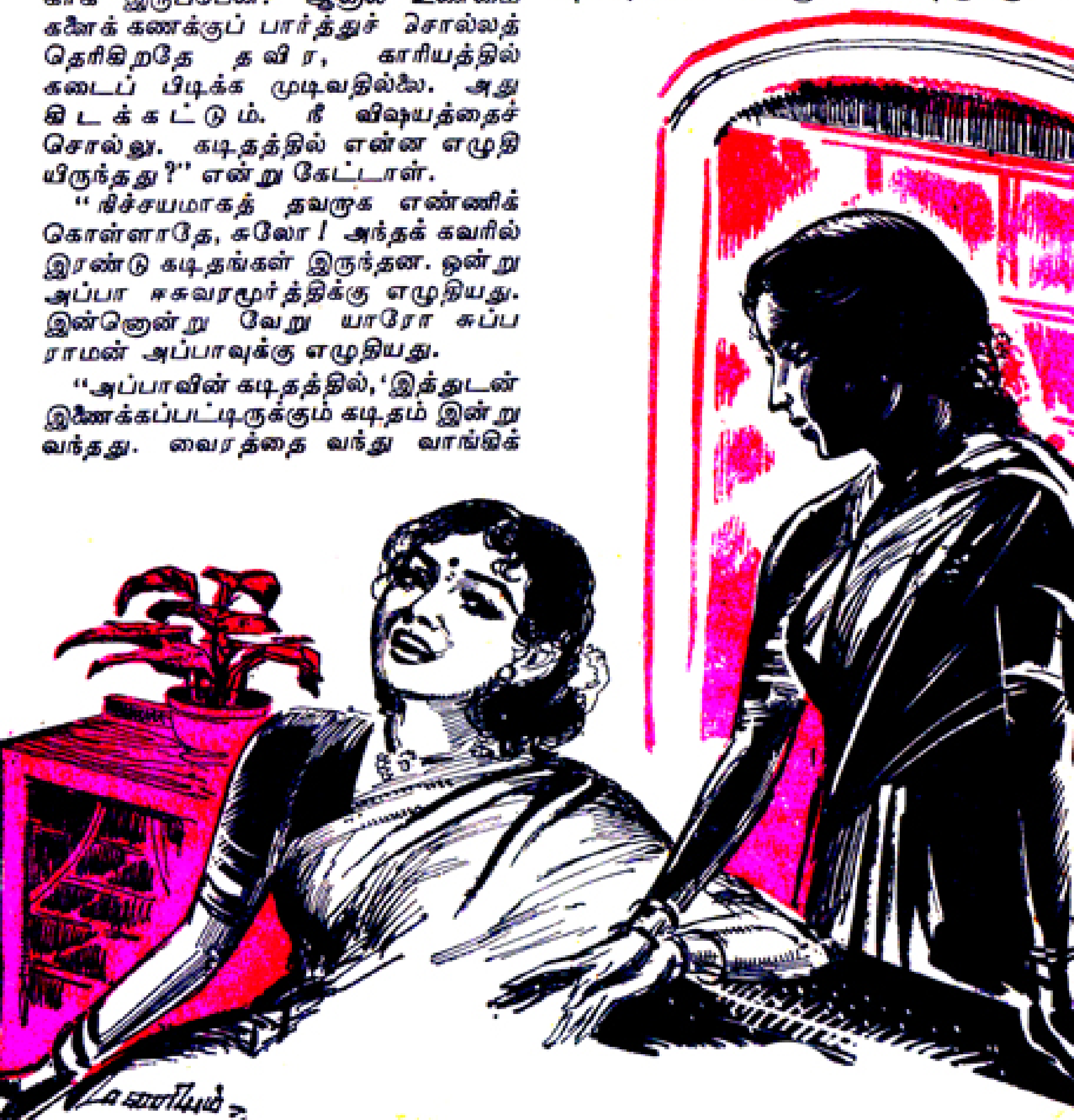
''நீ எத்தனை அழகாகவும், கணக்காகவும் பேசுகிறாய், சுலோ! நானும் உன் மாதிரி கெட்டிக்காரியாக இருக்கக் கூடாதா?'' என்றேன்.

''நான் காலேஜில் 'பாலிடிக்ஸ்' படிக்கிறேன் என்பது உனக்குத் தெரியாதா? அதனால் பேசுவதில் கணக்காக இருப்பேன். ஆனால் உண்மைகளைக் கணக்குப் பார்த்துச் சொல்லத் தெரிகிறதே தவிர, காரியத்தில் கடைப் பிடிக்க முடிவதில்லை. அது கிடக்கட்டும். நீ விஷயத்தைச் சொல்லு. கடிதத்தில் என்ன எழுதியிருந்தது?'' என்று கேட்டாள்.

''நிச்சயமாகத் தவறாக எண்ணிக் கொள்ளாதே, சுலோ! அந்தக் கவரில் இரண்டு கடிதங்கள் இருந்தன. ஒன்று அப்பா சுகவரமூர்த்திக்கு எழுதியது. இன்னொன்று வேறு யாரோ சுப்பராமன் அப்பாவுக்கு எழுதியது.

''அப்பாவின் கடிதத்தில், 'இத்துடன் இணைக்கப்பட்டிருக்கும் கடிதம் இன்று வந்தது. வைரத்தை வந்து வாங்கிக் கொண்டு போய்க் கொடுக்க வேண்டியவர்களுக்குக் கொடுக்கவும். கொஞ்ச நாட்களுக்கு வைரம் வரவழைப்பது அசாத்தியம் என்று சொல்லி விடவும். உங்கள் விஷயம் சீக்கிரத்தில் நடைபெற வேண்டியதற்கு ஆவன செய்கிறேன்' என்று எழுதியிருந்தது.

''சொல்ல முடியாத பீதியுடன் அடுத்த கடிதத்தையும் பார்த்தேன். மேலே புதுச்சேரி என்று எழுதியிருந்தது. அதில், 'பத்மநாபன் அவர்களுக்கு, இந்தத்தடவை மூந்நூறு காரட் வைரம் அனுப்பியிருக்கிறேன். இதை அனுப்புவதே மிகவும் சிரமமாக இருந்தது. யுத்த நிலைமையை முன்னிட்டு பந்தோபஸ்துகள் அதிகமாகியிருக்கிறபடியால் கொஞ்ச காலத்துக்கு

ஒன்றும் அனுப்ப முடியாதென்று நினைக்கிறேன். இதற்கான செலவை நமது ஒப்பந்தத்தின்படி கொடுத்து விடவும். எஸ். என். ஈசுவர மூர்த்திக்கும் விவரம் தெரிவித்து விடுங்கள். கூடிய சீக்கிரம் தங்களைச் சந்திக்கிறேன்' என்று சுப்பராமன் என்பவன் எழுதியிருந்தான்'' என்று கூறினேன்.

சுலோவின் முகம் அந்தமாதிரி என்றுமே இருந்ததில்லை. அவளைப் பார்த்த போது எனக்குச் சொல்ல முடியாத வேதனை உண்டாயிற்று.

“இது உண்மைதானு, இந்து! என்னல் நம்ப முடியவில்லையே?'' என்ருள்.

“அப்படி இந்த விஷயம் பொய்யாக இருந்தால் என்னை விட அதற்காகச் சந்தோஷப் படுபவர்கள் யாரும் இருக்க முடியாது. ஆனல் உண்மையை ஒப்புக் கொள்ளத்தானே வேண்டியிருக்கிறது?'' என்றேன்.

சுலோ சிலையைப் போல் உட்கார்ந்திருந்தாள். அவளால் பேசவே முடியவில்லை. எனக்கும் என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை. அவளுடைய துன்பம் என்னை மிகவும் உலுக்கி விட்டது. அன்புடன் அவள் கையை என் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, “சுலோ! கவலைப்படாதே, அம்மா! உலகம் என்பது இப்படித்தான் இருக்கும். என் தந்தையைப் பற்றிய அவதூறுகளைக் கேட்கும் போது, எனக்கும் இப்படித்தான் மனம் துடிக்கும். என் தந்தையைப் பற்றிப் பழித்த இவர்களும் அப்படித்தான் இருக்கிருர்கள். இத்தனைக்கும் இடையில் நமக்கு ஒரு புனிதமான நட்பு கிடைத்திருக்கிறது. அதைப் போற்றி வளர்க்க வேண்டும். இந்தச் சூழ்நிலையினுல் அது கெட்டுப் போகாமல் வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்'' என்று உணர்ச்சியுடன் கூறினேன்.

“இந்துமதி! நீ இப்போது சொன்ன விஷயத்துக்காக நான் உன்னிடம் வைத்திருக்கும் அன்பு சிறிதும் குறையாது. ஒருவாறு எனக்கும் இது தெரிந்த விஷயம்தான். அப்பா அதிகமாக இப்பொழுது வழக்குகளுக்குப் போவதில்லை. ஆனல் 'கிளையண்ட்ஸ்' என்கிற பெயரில் யாராரோ தினமும் வந்து கொண்டே இருக்கிருர்கள். அவர்களைப் பார்த்தாலே நல்லவர்கள் மாதிரி தோன்றவில்லை. அவர்களுடைய நடையுடை பாவனைகளைப் பார்க்கும்போது சுத்த அயோக்கியர்கள் என்று சொல்லும்படி தோன்றியது. அப்பா இவர்களோடு மணிக்கணக்காகத் தம்முடைய அறையில் கதவைச் சாத்திக் கொண்டு பேசிக் கொண்டிருக்கிருர். ஈசுவர மூர்த்தியும் இதில் பங்காளி போலிருக்கிறது. எல்லாம் அந்தப் பாவியால் வந்த வினை. இந்த ஒரு வருஷமாகத்தான் இதெல்லாம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அது வரை அப்பா வியாபாரத்தில் கூட ஈடுபடவில்லை. அவர் இப்படியெல்லாம் செய்ய வேண்டுமா?'' என்று சொல்லும்போதே அவளுக்குத் தொண்டையை அடைத்தது. சற்று நேரம் கண்ணீர் பெருக்கினள்.

பிறகு, “நான் இப்படி அழுது என்ன பிரயோசனம்? ரமேஷிடம் சொல்லி யோசனை கேட்கிறேன். அவன் சரியான யோசனை சொல்லுவான்'' என்ருள் சுலோ.

“அதுதான் சரி, சுலோ! நான் என் அறைக்குப் போகிறேன். நீ நிம்மதியாகத் தூங்கு. கவலைப் படாதே அம்மா!'' என்று சொல்லி விட்டு என் அறைக்குப் போய் விட்டேன்.

அத்தியாயம் 12

மகாபலிபுரம்

மறு நாள் ஈசுவர மூர்த்தி வந்தார். வக்கீல் பத்மநாபனுடன் வெகுநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தார். எனக்கு மனம் படபடவென்று பட்டுப் பூச்சியைப் போல் அடித்துக் கொண்டிருந்தது. சமையலறையில் காரியமே ஓடவில்லை. சுலோசனுவும் வீட்டில் இல்லை. என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

முத்துவுக்கு உடம்பு சரியில்லை. நானே சமையல் செய்து கொண்டிருந்தேன். ஆகவே வாசற்பக்கமே போக முடியவில்லை. வெகு நேரம் இப்படி ஒரே தவிப்பாக இருந்தது. அதன்

உ

ஸ்ரீ கற்பக விநாயகர் துணை

சிதம்பரம் ஸ்ரீ நடராஜப்பெருமான் திருக்கோயில்
திருப்பணி மஹா கும்பாபிஷேகம்

மன்மத வருஷம் ஆனிமீ 23உ (7-7-55) வியாழக்கிழமை

○●○

சிவத்தலங்களுள் 'கோயில்' என்ற சைவத் திருமறைகளில் சிறப்பித்துப் போற்றப் பெறுவது தில்லையம்பதியாகும். புலிக்கால் முனிவராகிய வியாக்கிரபாதரும், பதஞ்சலி முனிவரும் சைவத் திருமுறை யாசிரியர்களும், வேந்தர், குறுநில மன்னர், படைத் தலைவர். அமைச்சர், செல்வர், பொதுமக்கள் ஆகிய எல்லா மக்களும் இப்பதியில் உள்ள பொன்னம்பலத்தில் ஆடல் புரியும் நடராஜப் பெருமானை வழிபட்டு இம்மை மறுமை இன்பங்களை அடைந்துள்ளார்கள். "மூர்த்தியம்பலக் கூத்தனது உருவே, எத்திடுந் தலம் எழில் புலியூரே தீர்த்தமென்பது சிவகெங்கையே" என மூர்த்தி தலம், தீர்த்தம் ஆகிய இம்மூன்றினுலும் முதன்மை பெற்று விளங்குவது பெரும் பெற்றப் புலியூராகிய இச் சிதம்பரமாகும். ஆதலால் தில்லைப் பெருங்கோயில் "பூலோக கைலாயமென ஆன்றோர்களால் போற்றப் பெறுவதாகும்.

இத்தலத்தின் இறைவன் உலகெலாம் உய்யத் திருநடனம் செய்யும் அருள் நிலையமாக விளங்குவது கனகசபையாகிய பொன்னம்பலமாகும். ஞான ஆகாசமாகத் திகழும் இப் பொன் மன்றத்தை முடிவேந்தர் பலரும் செம் பொன்னால் வேய்ந்து வழிபட்டுள்ளார்கள்.

தில்லைத் திருச்சிற்றம்பலத்தில் ஆடல் புரியும் கூத்தப்பிரானது அருட் கலையே உலகிலுள்ள திருக்கோயில்கள் எல்லாவற்றிலும் நிலைபெற்று உயிர்களை உய்விக்கின்றது எனவும், ஒவ்வொரு நாளும் அர்த்தயாமத்தில் அவ்வருட் கலைகள் எல்லாம் மீண்டும் இத் தில்லையம்பலத்திலே வந்து ஒடுங்குகின்றன எனவும் பாரதநாட்டு அருள் நூல்கள் கூறுகின்றன. இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த இத் திருக் கோயிலுக்கு 63 ஆண்டுகளுக்கு முன் கும்பாபிஷேகம் நடைபெற்றது. அறுபது ஆண்டுகளுக்கொருமுறை புனருத்தாரணமும் மகா கும்பாபிஷேகமும் செய்து வழிபாடு செய்ய வேண்டும் என்ற சாத்திர முறையை யொட்டி இப்பொழுது திருப்பணி செய்ய வேண்டியுள்ளது.

அதற்கு இணங்கத் திருவருள் கூட்டுவிக்கின்ற இவ்வரிய பேற்றைத் துணை கொண்டு, இவ்வாலயத்துட் சிற்சில இடங்களைத் திருப்பணி செய்து மகா கும்பாபிஷேகம் செய்ய ஆன்றோர்களால் "கும்பாபிஷேகக் கமிட்டி" யொன்று நிறுவப் பெற்றுள்ளது. மேற்படி கும்பாபிஷேகம் நாளது மன்மத ஆண்டு ஆனித் திங்கள் 23உ (7-7-55) வியாழக்கிழமை யன்று நடைபெற ஸ்ரீ நடராஜப் பெருமான் திருவருளைத் துணை கொண்டு ஏற்பாடு செய்யப் பெற்றுள்ளது.

எல்லாத் திருத்தலங்கட்கும் பொது நிலையமாக விளங்குவதால் 'பொது' எனப் போற்றப் பெறும் இத் திருக்கோயில் திருப்பணியில் இந்நாட்டிலுள்ள எல்லா மக்களும் பங்கு கொள்ளுதற்கு உரியவராவர். எனவே இவ்வரிய பணியில் சிவநேசச் செல்வர்களும் சிறிய அன்பர் பெருமக்களும் பங்கெடுத்துக் கொண்டு தத்தம் ஆற்றலுக்கேற்ப பொருளுதவி புரிந்துதவ வேண்டுகிறோம்.

மேற்படி சத் கைங்கரியத்திற்கு உரிய தொகைகள் "பொக்கிஷதார், ஸ்ரீ சபாநாயகர் கோயில் திருப்பணி கும்பாபிஷேகக் கமிட்டி, சிதம்பரம்" என்கிற விலாசத்திற்கு அனுப்பும்படி கோரப்படுகிறது.

இங்ஙனம்,

சிதம்பரம் 4-3-55 } ஸ்ரீ சபாநாயகர்கோயில் திருப்பணி கும்பாபிஷேகக் கமிட்டியார்

பிறகு கோமளவல்லி அம்மாள் உள்ளே வந்து, "என்ன சமைத்திருக்கிறாய்?" என்று கேட்டார். நான் சொன்ன உடனே எல்லாவற்றையும் ருசி பார்த்து விட்டுப் போய் விட்டார். யாராவது சாப்பிட வந்தால் இப்படி முதலில் ருசி பார்ப்பது அவருடைய வழக்கம். அவர் ஒன்றும் சொல்லாமல் போகவே சமையல் ரொம்ப நன்றாக இருக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்துக் கொண்டேன். ஏதாவது சற்று ஏறத்தாழ இருந்து விட்டால் கூட அவருக்குக் கோபம் வந்து விடும். சற்றைக்கெல்லாம் மறுபடியும் வந்து, "அப்பொழுதே சொல்ல மறந்து விட்டேன். அப்பளம் பொரித்து விடு" என்று சொல்லி விட்டுப் போனார்.

கடைசியில் ஈசுவரமூர்த்தி, பத்மநாபன், ரமேஷ் எல்லோரும் சாப்பிட வந்தார்கள். சுலோசனாவும் நல்ல வேளையாக அந்தச் சமயத்தில் வந்து சேர்ந்தாள். எல்லோரும் சாப்பிட மேஜையைச் சுற்றி உட்கார்ந்து விட்டார்கள். எனக்குப் பரிமாறுவதற்குப் பிடிக்கவில்லை. கோபம் கோபமாய் வந்தது. சுலோசனாவிடம் ஜாடை காட்டிக் கூப்பிட்டுப் பார்த்தேன். அவள் கவனிக்கவே இல்லை. ரமேஷ் என்னைக் கவனித்து விட்டுச் சுலோவிடம் ஏதோ சொன்னார். சுலோ எழுந்திருந்து வந்தாள். சமையல் அறைக்கு அவள் வந்ததும், "சுலோ! தயவு செய்து நீ சாதம் போட்டுவிடு, என்னால் முடியாது!" என்றேன்.

"முத்து எங்கே?" என்றாள் சுலோ.

"முத்துவுக்கு ஜுரம்! சமையல் கூட நான்தான் பண்ணினேன். உம், சீக்கிரம்! அவர்கள் உட்கார்ந்திருக்கிறார்களே!" என்று சொல்லிக் கொண்டே பாத்திரத்தை அவளிடம் கொடுத்தேன். அந்தச் சமயத்தில் கோமளவல்லி அம்மாள் உள்ளே வந்தார். குழந்தை பாலு அழுதுகொண்டிருந்தான். அவனைச் சமாதானப் படுத்தி வேலைக்காரியிடம் விட்டு விட்டு உள்ளே வந்தார். சுலோசனாவைப் பார்த்ததும், "சுலோ! நீ போய்ச் சாப்பிடு. நானும் இந்துமதியுமாகப் போடுகிறோம்" என்றார். நான் பரிதாபமாகச் சுலோவைப் பார்த்தேன்.

"பரவாயில்லை அம்மா! நான் பரிமாறுகிறேன்" என்றாள் சுலோ.

"உனக்குத் தெரியாது, சுலோசனா! யார் மேலாவது சாம்பாரை ஊற்றி விடுவாய். சொல்வதைக் கேள்" என்று கண்டிப்பாகக் கூறினார் கோமளவல்லி அம்மாள்.

சுலோவுக்குப் பேச்சை வளர்த்த இஷ்டமில்லை. "நான் என்ன செய்வது?" என்று கேட்பதுபோல் என்னை ஒரு தடவை பார்த்து விட்டு, "சரி!" என்று போய் விட்டாள்.

சாப்பிடும்போது, ஈசுவரமூர்த்தி என்னைப் பார்த்து, "சமையல் எல்லாம் ரொம்ப ஜோராக இருக்கிறதே" என்று கூறினார். அதற்குக் கோமளவல்லி அம்மாள், "முத்து கூட இல்லை. இன்று நானும் இந்துவுமாகத்தான் சமைத்தோம்" என்றார். எனக்கு ஒரு பக்கம் அவர்மீது கோபம் வந்தபோதிலும், நான் சமைத்ததாகக் கூறாதது நல்லதாகப் போயிற்று என்று தோன்றியது. ஆனால் சுலோசனா தன் தாயார் மீது இருந்த கோபத்தைப் பேச்சில் காட்டினாள். "இன்று சாம்பார்தான் பிரமாதமாக இருக்கிறது. அது இந்துமதிதான் செய்தாள் என்று எனக்குத் தெரியும்" என்றாள். கோமளவல்லி அம்மாள் என்னை முறைத்துப் பார்த்தார். பத்மநாபன் சுலோசனாவைப் பார்த்தார். ரமேஷ் யாரையும் பார்க்காமல் தட்டைப் பார்த்தார்.

எனக்குச் சுலோசனாவின் மேல் கோபம் வந்தது. அனாவசியமாக அசடு மாதிரி பேச்சை வளர்த்துகிறாளே என்று நினைத்துக் கொண்டே அப்பளத் தட்டை எடுத்துக் கொண்டு வந்தேன். வரும்போது அங்கே வந்த மீராவின் பூனைக் குட்டியைக் கவனிக்கவில்லை. அதன் வாலை நான் மிதித்து விடவே, அது என் காலைப் பிறாண்டி விட்டது. அந்த அதிர்ச்சியில் நான் தட்டைக் கீழே போட அப்பளங்கள் நொறுங்கிச் சிதறின. எல்லோரும் எழுந்து என் அருகில் ஓடிவந்தார்கள். பூனையின் நகம் கீறிய இடங்களில் முத்து முத்தாக ரத்தம் துளித்தது. நான் "ஒன்றுமில்லை, ஒன்றுமில்லை" என்று சொல்லிக் கொண்டே சமையலறைக்குள் சென்று விட்டேன். கோமளவல்லி அம்மாள், "பகவான் காலில் கண் கொடுக்கவில்லை. அது அவருடைய தவறுதான்" என்று ஆத்திரத்துடன் சொல்லி விட்டு,

ரஸத்தை எடுத்துக்கொண்டு போனர். எனக்கு ரோசமாக இருந்தது. நானும் கூடவே வேறு எதையோ எடுத்துக் கொண்டு சென்றேன்.

பத்மநாபன், "சரியாகி விட்ட தாம்மா?" என்று கேட்டார்.

"சரியாகி விட்டது" என்றேன்.

ஈசுவரமூர்த்தி, "நான் சொன்னதை இவர்களுக்குச் சொல்லவேயில்லையே!" என்று வக்கீலுக்கு நினைவூட்டினர்.

அதற்குப் பத்மநாபன், "அதுதான் இவ்வளவு ரகளை பண்ணி விட்டாளே இந்துமதி! எப்படிச் சொல்லுவது?" என்று சொல்லிவிட்டு, கோமளவல்லி அம்மாளைப் பார்த்து, "கோமளி, மிஸ்டர் ஈசுவரமூர்த்தி நாளைக்கு நாமெல்லோரும் மகாபலிபுரத்துக்குப் போய் விட்டு வரலாமென்கிறார். நீ என்ன சொல்கிறாய்?" என்றார்.

"ஓ! போகலாமே. மீராவையும், குழந்தையையும் இந்து பார்த்துக் கொள்வாள். நாம் போகலாம்" என்றார். எனக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாயி[illegible]

ஈசுவரமூர்த்தியின் முகம் மா[illegible] உடனே பத்மநாபன், "சே[illegible] அவர்களை இங்கே விட்டு [illegible] போகக் கூடாது. எல்லோ[illegible] போக வேண்டும்!" என்றார்.

சுலோசனா, "ஆமாம், எல்[illegible]ரும் போகலாம்!" என்றாள்.

"ரொம்ப நன்றாக இருக்[illegible] மீராவையாவது அழைத்துக் கொ[illegible]டு போகலாம். குழந்தையை வெய்யிலில் அழைத்துப் போகக் கூடாது!" என்றார் கோமளவல்லி அம்மாள்.

இப்படித் தர்க்கம் நடந்துகொண்டே இருந்தது. எல்லோரும் சாப்பிட்டு விட்டுப் போய் விட்டார்கள். நான் என் காரியங்களைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்தேன். அரைமணி நேரங்கழித்துச் சுலோசனா உள்ளே ஓடி வந்தாள். "இந்து! நாமெல்லாரும் நாளைக்கு மகாபலிபுரம் போகிறோம்" என்றாள்.

"அம்மா குழந்தைகளை அழைத்து வரச் சம்மதித்தாரோ?" என்றேன்.

"இல்லை இந்து, அம்மா வரவில்லையாம். நீ, நான், ரமேஷ், அப்பா, ஈசுவர மூர்த்தி ஐந்து பேர் மாத்திரம் போகிறோம்" என்றாள்.

"என்ன சுலோ! இப்படி உளறுகிறாய்? நான் வரவில்லை. அந்த சனீச்வர மூர்த்தியுடன் நான் எங்கும் வர மாட்டேன்" என்றேன்.

"இந்து! நீதான் அசடு மாதிரி பேசுகிறாய். நான், ரமேஷ், அப்பா மூன்று பேர் கூட வருகிறோம். ஈசுவர மூர்த்தியின் கார் பெரியது. அவர் தகுந்த ஏற்பாடுகள் செய்வார். அதனால்தான் அவருடன் போவது சௌகரியம். நாம் மகாபலிபுரத்துக்குப் போகும் சந்தர்ப்பத்தை இதற்காக இழக்கக் கூடாது. நீயும்தான் வெளியே வந்து ரொம்ப நாளாகி விட்டது" என்றாள்.

"எனக் கென்னவோ சம்மதமாக இல்லை, சுலோ!" என்றேன்.

"ரமேஷிடம் கேட்டு விட்டேன். அவன் கூடப் போவதால் தவறில்லை என்கிறான். அதனால்தான் இவ்வளவு வற்புறுத்துகிறேன். மேலும் நாம் வரமாட்டோமென்று மறுத்தாலும் மரியாதையாக இருக்காது. அப்பா தவறாக எண்ணிக் கொள்ள மாட்[illegible]ரா? நாம் ஏதோ தெரிந்து கொண்[illegible]கிறோம் என்ற சந்தேகம் ஏற்பட [illegible] கொடாமலிருப்பது தானே [illegible]த்தனம்?" என்றாள்.

[illegible]யில் என்னைச் சம்மதிக்கச் செய்[illegible]ட்டாள்.

[illegible]ன் விடியற்காலையில் எல்லோ[illegible]பட்டோம். ஈசுவர மூர்த்தி[illegible] பத்துப் பேர் உட்காரக் கூடிய [illegible] மோட்டார் வான் இருந்தது. அதில் அவசியமான சாமான்களுடன் புறப்பட்டோம். அன்று மாலையே திரும்பி வருவதாகத்தான் அவர்கள் தீர்மானித்திருந்தார்கள்.

எனக்கு, நானும் ரங்கதுரையும் ஊமையன் கோட்டைக்குப் புறப்பட்டதும், பிறகு அம்மா இறந்து போனதும், நினைவுக்குவந்துகொண்டே இருந்தன. 'இதுவும் நின்று விடக் கூடாதா?' என்று மனதார விரும்பினேன். ஆனால் அன்று நான் நினைத்தது நடக்காமலிருந்ததைப் போலவே இன்றும் நடக்கவில்லை. கடைசியில் புறப்பட்டு விட்டோம்.

மகாபலிபுரத்துக்குச் சென்றேன் என்று பெயரே தவிர எனக்கு அன்று ஒன்றையுமே ரஸிக்க முடியவில்லை. ஈசுவரமூர்த்தி ஒருவர் இல்லாமலிருந்திருந்தால் எவ்வளவோ ரஸித்திருப்பேன். அந்த ஸ்வப்பனபுரியில் உட்

கார்ந்து பல இன்பக் கனவுகள் கண்டிருப்பேன். ஆனால் நெஞ்சில் இருந்த உறுத்தலினால் எல்லாமே எனக்குத் துன்பமாக இருந்தது. அத்தனைக்கும் நடுவில், ரங்க துரையும் நானும் சேர்ந்து இங்கு வந்திருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும் என்ற எண்ணம் தோன்றிக் கொண்டுதா னிருந்தது. 'ஆனால் அவர் எங்கேயோ லண்டனில் இருக்கிறார். நானோ சென்னையிலிருக்கிறேன். எனக்கும் அவருக்கும் இடையில் எவ்வளவு தேசங்கள் இருக்கின்றன? அத்தனையையும் கடந்தால் அல்லவா நான் அவரை அடைய முடியும்?' என்ற எண்ணம் மனத்துக்கு இன்னும் சோர்வளித்தது.

ஆயினும் அடியோடு ஒன்றையும் பார்க்காமலிருந்து விடவில்லை. சுலோவின் பின்னாலேயே சுற்றிக் கொண்டிருந்தேன். அந்த உயிர்க் களையுள்ள சிற்பங்கள் என் மனத்தைக் கவரத் தான் செய்தன. அவைகளின் அழகு என் கவலைகளையும் மீறி அவற்றைக் கவனிக்கச் செய்தது. ரமேஷ் கூட உற்சாகமாக இருந்தார். அவர் தம் கையில் ஒரு புத்தகத்தை வைத்துக் கொண்டு ஒவ்வொன்றாக விளக்கிச் சொல்லிக் கொண்டு வந்தார்.

ஈசுவரமூர்த்தி தம்மாலியன்றமட்டும் என்னுடன் பேச்சுக் கொடுக்க முயற்சித்தார். ஆனால் நான் ஒரு வார்த்தையில் பதில் அளித்து விட்டு நிறுத்திக் கொண்டேன். அவர் சற்று ஏமாற்றமடைந்ததாகத் தோன்றியது. இன்னும் சில சமயங்களில் சுலோசனா அவருடைய கேள்விகளுக்குப் பதில் சொன்னாள். பதிலோடு நிறுத்திக் கொள்ளாமல் அவரிடம் சிற்பங்களின் நுட்பங்களையெல்லாம் பற்றிப் பேசி 'போர்' அடித்தாள். அவளுடைய பேச்சைக் கேட்டு அவருக்குச் சலித்துப் போய் விட்டது. ரமேஷ் அதைப் புன்னகையுடன் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார். அண்ணனும் தங்கையும் அப்படி முதலிலேயே தீர்மானித்திருந்தார்கள் என்ற விஷயம் எனக்குத் தெரியாது. பிற்பாடுதான் அதைச் சுலோசனா என்னிடம் கூறினாள்.

பத்மநாபனுக்கு மறுநாள் காலை முக்கிய கேஸ் இருந்தபடியால் மாலை ஐந்து மணிக்கே புறப்பட வேண்டுமென்றார். கூடியவரைக்கும் நாங்கள் முக்கியமான வற்றை யெல்லாம் பார்த்து விட்டோம்.

பஞ்ச ரதங்களின் அழகை ஐந்து நாட்களாவது பார்க்க வேண்டுமென்று தோன்றியது. கலங்கரை விளக்குக் குன்றின் மீது உள்ள குகைக் கோயிலைப் பார்த்த போது அங்கேயே இருந்து விடலாமென்று தோன்றியது. நான் அதைச் சொன்னதும், ரமேஷ், "வேண்டாம், வேண்டாம்! இந்த மகிஷாசுர மர்த்தனியைப் பார்த்தால் எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது!" என்று சொல்லி விட்டுப் பயந்தவர் மாதிரி ஓடத் தொடங்கினார். அவரைப் பின்பற்றி எல்லோரும் இறங்கி வந்தோம்.

பகீரதன் தவத்தையும், வராக மண்டபம், திருமூர்த்தி கோயில், கிருஷ்ண மண்டபம், பிரும்மாண்டமான யானைகள் எல்லாவற்றையும் பார்த்தோம். நமது நாட்டுச் சிற்பச் செல்வங்களின் அழகையும் சிறப்பையும் கண்டு வியந்தோம். (தொடரும்)

Firestone

பயர்ஸ்டோன்
சூப்பர் கம்-டிப்டு
டயர்கள்

சூப்பர் கம்-டிப்பிங் என்பது பயர்ஸ்டோன் ஸ்தாபனத்தின் ஒரு பிரத்தியேக முறை. இம்முறை டயர்களை அதிக உறுதியுள்ளதாகவும், நீடித்த நாள் நன்கு திறம்பட உழைக்கக் கூடியதாகவும் செய்கிறது. அதிக செலவு ஏதுமின்றிச் சுகமாகவும், தொந்தரவு இன்றியும் அனேக மைல்கள் ஓடி உழைக்கிறது. எனவே இன்றே உங்களூர் பயர்ஸ்டோன் டீலரைப் பாருங்கள்.

ஒரு புதிய டயருக்கு ஒரு புதிய டியூபும் அவசியமே

17. அழகர் கோயில் (தொடர்ச்சி)

சோலைமலையிலே கோயில் கொண்ட திருமால் கண்ணழகர்; வாயழகர்; தோளழகர்; தாளழகர். ஆதலால் அழகர் என்னும் பெயர் அவர்க்கே உரியதாயிற்று. அவர் வாழும் மலையும் அழகர் மலை என்று பெயர் பெற்றது. அரும் பெருஞ் சோதியாய் அம்மலையிலே நின்றருளும் அழகரைக் கண்களிப்பக் கண்டார் நம்மாழ்வார்; அவர் திருமேனியின் எழுதரிய அழகினைக் கண்ணால் முகந்து பருகினார்; உள்ளம் உருகினார்.

" முடிச்சோதி யாய் உனது
முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ
அடிச்சோதி நீ நின்ற
தாமரையாய் அலர்ந்ததுவோ
படிச்சோதி ஆடையொடும்
பல்கலனும் நின்பைம்பொன்
கடிச்சோதி கலந்ததுவோ
திருமாலே கட்டுரையே "

என்று ஆராத அன்பினால் அகங்குழைந்து பாடினார்.

திருமால் இருஞ்சோலை என்று திருவாய்மொழியிலே போற்றப்படுகின்ற சோலைமலை பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனாரது உள்ளங் கவர்ந்த உயரிய தலங்களுள் ஒன்றாகும். தமிழகத்தின் வடக்கெல்லையாகத் திகழும் திருவேங்கடம் என்னும் திருப்பதியும், காவிரியாற்றின் நடுவே கருணை மாமுகிலாய திருமால் கண்ணுறங்கும் திருவரங்கமும், கற்றவர் போற்றும் கச்சிமா நகரும், திருமால் இருஞ்சோலை என்னும் சோலைமலையும் பிறவித் துயர் கெடுக்கும் பெரும்பதிகள் என்று போற்றுகின்றார் பெருந்தேவனார்.

" தேனோங்கு சோலைத் திருவேங் கடம் என்றும்
வானோங்கு சோலை மலை என்றும்—தானோங்கு
தென்அரங்கம் என்றும் திருஅத்தியூர் என்றும்
சொன்னவர்க்கும் உண்டோ துயர் "

என்பது அவர் பாடியருளிய அருமையான பாட்டு.

" காடறிந்த கள்வன் காரணன் ஆவன் " என்ற பழமொழிக்கு ஏற்பச் சோலைமலை அழகர் கள்ள அழகர் என்று அழைக்கப்படுகின்றார். அடியாரது உள்ளம் கவர்ந்து ஆட்கொள்ளும் சோலைமலை அழகரை " வஞ்சக் கள்வன்; மாமாயன் " என்று புகழ்ந்து போற்றினார் நம்மாழ்வார்.

" செஞ்சொற் கவிகாள் உயிர்காத்து
 ஆட்செய்மின் திருமால் இருஞ்சோலை
வஞ்சக் கள்வன் மாமாயன்
 மாயக் கவியாய் வந்துஎன்
நெஞ்சும் உயிரும் உள்கலந்து
 நின்றார் அறியா வண்ணம்என்
நெஞ்சும் உயிரும் அவையுண்டு
 தானே ஆகி நிறைந்தானே "

என்று அப்பெருமான் பாடிய திருவாய்மொழியின் அடியாகச் சோலைமலை அழகர் கள்ள அழகர் ஆயினர் என்றும் கூறுவதுண்டு.

கள்ள அழகருக்குரிய மலைக் கோட்டையில் கண்ணயராமல் நின்று காவல் புரிகின்றான் கறுப்பன் என்னும் வீரன். பதினெட்டாம் படியின் காவலனாகிய கறுப்பனை நினைக்கும் பொழுதே குற்றமுள்ள நெஞ்சம் குறுகுறுக்கும்; கேடு சூழ்ந்தவர் உள்ளம் கிடுகிடுக்கும். அரசாங்க நீதிமன்றங்களிலே படியேறி நெஞ்சாரப் பொய் சொல்லும் வஞ்சகர் கறுப்பனது படிவாசலைக் கண்டால் கதறுவர்; பதறுவர்; வாய்மையே பேசுவர். மதுரை மாவட்டத்தில் உள்ள நீதி மன்றங்களிலே தீராத வல்வழக்குகளைப் படிவாசல் கறுப்பன் நொடிப் பொழுதில் நேர்மையாகத் தீர்த்து விட்ட செய்தி பாண்டி நாட்டில் நெடுங் கதையாக வழங்குகின்றது.

'கோயிற் பூனை தேவர்க்கு அஞ்சாது' என்று சொல்வதுண்டு. ஆனால் அழகர் கோயிற் பூனைகளும் கறுப்பனுக்கு அஞ்சும். இதை நன்கு அறிந்த நன்மக்களுள் ஒருவர் காஞ்சிமா நகரைச் சேர்ந்த பச்சையப்ப முதலியார். அயலூர்களிலிருந்து அழகரை வழிபடக் கருதி வரும் அடியார்க்கு உணவளிப்பதற்காக நூறாயிரம் வராகம் பொன் அவர் சோலைமலைக் கோயிலுக்கு நன்கொடையாக வழங்கினார். இந்த அன்னதானக் கட்டளை என்றென்றும் பழுதுறாமல் நடைபெற வேண்டும் என்று விரும்பிய பச்சையப்பர் பதினெட்டாம்படிக் கறுப்பன் பார்வையிலுள்ள ஒரு கல்லிலே அக்கட்டளையைப் பொறித்துள்ளார்.

கறுப்பன் காவலில் அமைந்த கோட்டைகள் இரண்டு. ஒன்று புறக்கோட்டை; மற்றொன்று அகக் கோட்டை. அகக் கோட்டையின் உள்ளே அமைந்த அழகரை "மதிள்சூழ் சோலைமலைக்கு அரசே" என்று ஆதரித்து அழைத்தார் பெரியாழ்வார். நெருக்கடியான நிலைமை வந்துற்ற போது பாண்டிய மன்னரை இக்கோட்டைகள் பாதுகாத்தன போலும்! மகமதியர் படையெடுப்பால் சோழ நாட்டில் குழப்பமும் கொடுமையும் நிகழ்ந்தபோது திருவரங்கநாதனைச் சோலைமலைக் கோட்டை

யிற் கொண்டு சேர்த்தனர் என்ற வரலாறு ஒன்றுண்டு.

சோலைமலை என்னும் பெயரைச் சோலை என்று குறுக்கி வழங்குவதும் உண்டு. சில காலத்திற்கு முன் சாலையூர் என்ற ஊரில் சோலை என்னும் பெயருடைய செல்வர் ஒருவர் வாழ்ந்தார். அவர் அற்றாரையும் கற்றாரையும் ஆதரிக்கும் வள்ளலாக விளங்கினார். வருந்தி வந்து அடைந்த வறுமையாளரைச் "சென்று வா; நாளை வின்று வா" என்று அலைக்கும் வழக்கம் அவரிடம் இல்லை. அவர் நெஞ்சில் எக்காலும் வஞ்சம் இல்லை; கனிந்த முகமேயன்றிக் காய்ந்த முகம் இல்லை; இல்லை என்ற சொல் ஒருபோதும் இல்லை. இத்தகைய பண்புகளைப் பாராட்டிப் பாடினார் ஒரு புலவர்.

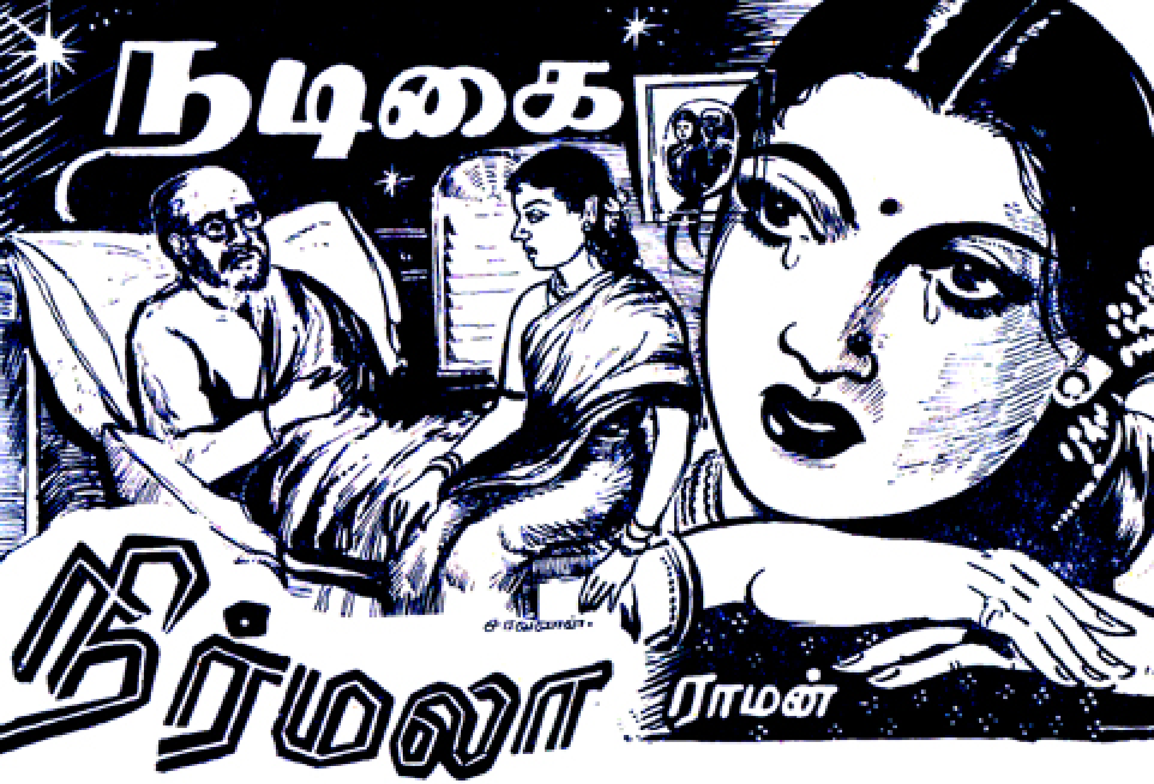
" அலையான் கவடுபடான் ஆருடனும் காயான்
இலை என்பது ஓர்நாளும் இல்லை-கலைதேர்ந்த
சாலை முத்துக் கிட்ணன் அருள் சற்குண சிந்தாமணியைச்
சோலை என்ற சொன்னவர் ஆர்சொல்"

என்று பழிப்பார் போலப் புகழ்ந்துள்ளார். சோலையாயின் அலையும்; கவடு படும்; காய்க்கும்; இலை தழைக்கும் அல்லவா? இதற்கு மாறாக அலையாமல், கவடில்லாமல், காயாமல், இலை (இல்லை) என்பதே இல்லாமல் சாலையூரில் வாழும் வள்ளலைச் சோலை என்று சொன்னவர் யார்? என நயம்படப் பாடினார் புலவர்.

சோலைமலை அழகர் இளவேனிற் காலத்தில் வைகையாற்றுக்கு எழுந்தருள்வார். சித்திரை மாதம் மதி நிறைந்த நன்னாளில், ஆற்றிலே இறங்குவார் அழகர். அப்போது தென்னாடு முழுவதும் திரண்டெழுந்து வைகையை நோக்கிச் செல்லும். ஆற்று மணல் எங்கும் ஆணும் பெண்ணுமாய் அடியார் கூட்டம் நிறைந்து நிற்கும். சோலை எங்கும் சோற்று மணம் கமழும். நகரம் எங்கும் நலன் திகழும். இக்காட்சியைக் காண்பது ஓர் ஆனந்தம்.

" பெரியவனை மாயவனைப் பேருலகம் எல்லாம்
விரிகமல உந்தியுடை விண்ணவனைக் கண்ணும்
திருவடியும் கையும் கனிவாயும் செய்ய
கரியவனைக் காணாத கண்ணென்ன கண்ணே
கண்ணிமைத்துக் காண்பார்தம் கண்ணென்ன கண்ணே"

என்று பரவசமுற்றுப் பாடுவர் அடியார் எல்லாம். இக்காட்சியைக் காணப்பெறாத அன்பன் ஒருவன் "நான் ஆற்றைக் கண்டேனா? அழகரைத் தொழுதேனா?" என்று அகம் குழைந்து உருகினான்.

நடிகை நிர்மலா

ராமன்

அந்தப் பெரிய அறையில் நிசப்தம் நிலவியது. ஏன்! அந்த வீடே முழுதும் அமைதியில்தான் ஆழ்ந்து கிடந்தது. மாளிகை போன்ற பெரிய வீடு. இரண்டு மாடிகள் வைத்து அதிகப் பணம் செலவழித்து அருமையாகக் கட்டிய வீடு. வீட்டைச் சுற்றி அழகான நந்தவனம். அந்த நந்தவனத்திலும் அமைதிதான்.

இவ்வளவு பெரிய வீட்டையும், தோட்டத்தையும் ஆண்டனுபவிக்க அந்த வீட்டில் ஒரு குழந்தையைக் கூடக் காணவில்லை. யார் செய்த தவமோ!

வீட்டின் முதல் மாடியிலிருந்த பெரிய அறையில் இப்போது முன்போல் நிசப்தம் நிலவவில்லை. கட்டிலில் படுத்திருந்தவர் மெதுவாகத் திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டார். மெதுவாக முனகிக் கொண்டேயிருந்தார். சிறிது நேரத்துக்கு ஒருமுறை 'லொக்' 'லொக்' என்று இருமிக் கொண்டேயிருந்தார். அவர் முகத்திலே அமைதியின் சாயல் துளிக் கூடக் காணவில்லை. சுருங்கிய அவர் முகத்திலே அவதியின் நிழல் தாண்டவமாடியது.

அப்போது அந்த அறையின் கதவை யாரோ திறக்கும் சத்தம் கேட்டது. கட்டிலில் படுத்திருந்த கிழவர் கண்ணைத் திறக்காமலே "யார் பானுவா! எப்போது வந்தாய்! இவ்வளவு நேரம் எங்கே போயிருந்தாய்!" என்று அன்போடு கேட்டார்.

"பானுதான் அப்பா. டாக்டரைப் போய்ப் பார்த்து மருந்து வாங்கிக்கொண்டு வருகிறேன். உங்களுக்கு இப்போது உடம்பு எப்படி இருக்கிறது!" என்று கேட்டுக் கொண்டே பானு கட்டிலின் அருகில் வந்து உட்கார்ந்தாள்.

கிழவரின் கண்களில் நீர் ததும்பி நின்றது. "பானு! நீ இன்னும் சிறு குழந்தையாகத்தானிருக்கிறாய். இனிமேல் எனக்கு மருந்து கொடுத்துப் பிரயோசனமில்லை. நான் உன்னிடம் எவ்வளவு சொல்லியும் நீ கேட்கமாட்டேன் என்கிறாய்" என்று கூறிக் கொண்டு வந்தவர் மூச்சுத் திணறியதால் அப்படியே நிறுத்திக் கொண்டார்.

சிறிது நேரம் அங்கு அமைதி நிலவியது. பானுவின் கண்களில் நீரருவி பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. கட்டிலில் படுத்தபடியே கிழவர் தன் பார்வையை அந்த அறையைச் சுற்றிச் செலுத்தினார். ஓர் இடத்துக்கு வந்ததும் அவர் கண்கள் தாமாகவே நின்று விட்டன. விரிந்திருந்த கண்களில் கண்ணீர் தாரை தாரையாகக் கொட்டியது. துக்கம் தொண்டையை அடைக்க, "பானு, இப்படிக் கட்டிலின் அருகில் வா! நன்றாக உட்கார்ந்து கொள். அதோ சுவரில் மாட்டியிருக்கிறதே, அந்த புகைப்படத்தின் கீழே என்ன இருக்கிறது, படி பார்க்கலாம்" என்று கூறினார்.

"ஏன் அப்பா, அந்தப் படத்தைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் உங்களுக்குக் கண்களில் ஜலம் வருகிறது! அந்தப் படத்திலிருப்பவர்கள் யார் என்று நான் எவ்வளவோ தரம் கேட்டிருக்கிறேன். நீங்கள் பதிலே சொன்னதில்லை. போனால் போகட்டும். அப்படத்தின் கீழே நிர்மலா—மோஹன் என்று எழுதியிருக்கிறது. இப்போது அதைப் பற்றி என்ன கவலை! பேசாமல் தூங்குங்கள்" என்றாள் கிழவரின் அருமைப் புதல்வி பானு.

"இல்லை பானு, அந்தப் புகைப்படத்தில் இருப்பவர்களைப் பற்றி உனக்கு இப்போது சொல்லப் போகிறேன். நீ அதை உன் மனத்துக்குள்ளேயே வைத்துக் கொள். யாரிடமும் எக்காரணத்தாலும் அதைச்சொல்லி விடாதே" என்று பரிவாகக் கூறினார் கிழவர்.

"சியாமளா தாய் தந்தையற்ற ஒரு ஏழைப் பெண். அவளைச் சிறு வயதிலிருந்து அவள் வயதான அத்தைதான் வளர்த்து வந்தாள். சியாமளா அழகின் அவதாரமாக இருந்தாள். சியாமளாவுக்குப் பதினாறு வயதுக்கு மேலாகி விட்டது. அவளுக்கு எப்படியாவது கல்யாணம் செய்தாக வேண்டும். ஆனால் வறுமையில் தத்தளிக்கும் அவர்கள் கல்யாணம் செய்யப் பணத்துக்கு எங்கே போவது! இந்த எண்ணம் அவர்கள் மனத்தைப் புண்ணாக்கியது. கடைசியில் ஒரு நாற்பது வயதுக் கிழவனுக்குச் சியாமளாவைக் கல்யாணம் செய்து கொடுத்து விட்டு அவள் அத்தை தன் கண்களை மூடி விட்டாள்.

சியாமளாவுக்கு அந்தக் கல்யாணத்தில் துளிக்கூட இஷ்டமில்லை. எந்த இளங் குமரிக்குத்தான், ஒரு கிழவனை இரண்டாந் தாரமாக அடைய விருப்பம் இருக்கும்! ஆனால் என்ன செய்வது! அவளோ ஏழை. கல்யாணமோ ஆகவேண்டும். தன் விதியை நினைத்து வருந்தி, அவளும் அக்கிழவனின் கைப் பிடித்தாள்.

சியாமளாவுக்கு அக்கிழவனுடன் வாழ்க்கை நடத்துவதை விட உயிரையே மாய்த்துக் கொள்ளலாம் போல் தோன்றியது.

ஆனால் அவள் கணவனுக்கோ அவள் மேல் அலாதி மதிப்பு இருந்தது. அவளை அவன் எவ்வளவோ மேலாக நடத்தி வந்தான்.

சியாமளாவின் கணவர் சினிமாத் தொழிலை மேற்கொண்டவர். தன்னிடமிருந்த பணத்தை வைத்துக் கொண்டு அவர் சொந்தத்திலேயே படங்களைப் பிடிக்க ஆரம்பித்தார். சில படங்களில் அவரும் நடித்தார். ஜனங்கள் அவருடைய படத்தைத் தேடி வந்து பார்த்தனர். அவருக்கும் நல்ல லாபம் கிடைத்தது. உற்சாகம் அதிகமாக அதிகமாக அவரும் வரிசையாக நிறையப் படங்கள் பிடிக்க ஆரம்பித்தார். பெரும்புகழும் வளர்ந்துகொண்டே போயிற்று.

நாட்கள் ஓட ஓடச் சியாமளாவின் மனத்துக்குள் ஓர் ஆசை வித்து விழுந்து, வளர்ந்து பெரிதாகிப் பூத்துக் காய்க்க ஆரம்பித்தது. அவள் தானும் சினிமாவில் சேர்ந்து நடிக்க ஆசைப்பட்டாள்.

அவளுடைய ஆவல் வரவர மிகப் பெரிதாகிக் கொண்டே வந்தது. கடைசியில் கிழக் கணவனின் உத்தரவின் மேல் சியாமளா, நடிகை நிர்மலாவாக மாறினாள்.

நிர்மலாவின் நடிப்பைப் பற்றிக் கேட்க வேண்டாம்! நடிப்பு என்னும் பதத்துக்கு அர்த்தத்தை அவள் நடிப்பிலே காணலாம். அவள் முக பாவங்களும், அங்க அசைவுகளும் அவள் பிறவியிலேயே நடிகை என்பதை ஊர்ஜிதப்படுத்தின. அவள் மேனியழகும், குரல் இனிமையும் அவளைப் புகழ் உச்சியின் மேலே, மேலே ஏற்றிக் கொண்டு போயின. நிர்மலா நடித்த படம் என்றால் கேட்க வேண்டாம். சினிமாக் கொட்டகையில் ஜன சமுத்திரமே வந்து விடும்! அவள் நடிப்பையும், பாட்டையும் கேட்க ஜனங்கள் 'நீ நான்' என்று போட்டி போட்டுக் கொண்டு வந்து படம் பார்ப்பார்கள். நிர்மலாவும் தன் மன வருத்தத்தை மறந்து, நிம்மதியாகக் காலத்தைக் கழிக்க ஆரம்பித்தாள். அவள் தன் மனம் முழுவதையும் தன் நடிப்பிலே செலுத்தி வந்தாள்.

காலச் சக்கரம் மெதுவாகச் சுழன்றது. கோடை கழிந்து குளிர் காலம் வந்து கொண்டிருந்தது. நடிகை நிர்மலாவும், அவள் கணவரும் மற்ற நடிகர்களும் ஒரு படம் பிடிக்கக் கோடைக்கானல் அருகில் வந்து தங்கியிருந்தனர். இங்குதான் நிர்மலாவின் வாழ்க்கையிலே பெரிய மாறுதல் ஏற்பட்டது. ஆனால் அந்த மாறுதலின் முடிவு!......

அன்று 'ஷூட்டிங்' ஆரம்பம். எங்கு பார்த்தாலும் ஒரே அமர்க்களம். எல்லோரும் ஓடி ஓடி வேலை செய்து கொண்டிருந்தனர். நிர்மலாவும் அப்போதுதான் தன்னை அழகாக அலங்காரம் செய்து கொண்டு அங்கு வந்தாள். அவள் காரிலிருந்து கீழே இறங்கும் போது மற்றொரு கார் வந்து நின்றது. அதிலிருந்து மோகன் 'ஜம்'மென்று இறங்கினான். நிர்மலாவைக் கண்டவுடன் அவளுக்கு வணக்கம் செலுத்தி விட்டு நேரே 'செட்டு'க்குப் போய் விட்டான். மோகனை அன்றுதான் நிர்மலா நன்றாகப் பார்த்தாள். அப்படிப் பார்த்தவள் தன்னை மறந்து போய் அங்கேயே சிறிது நேரம் நின்றாள். பிறகுதான் சுய உணர்வு பெற்ற அவள், சிந்தனை உள்ளத்துடன் 'செட்'டில் நுழைந்தாள்.

மோகன் ஓர் அழகிய இளங்காளை. அருமையாக நடிக்கும் திறம் பெற்றவன். வாட்டசாட்டமாக வளர்ந்திருந்த அவன், திரையில் தலையை நீட்டினால் போதும். பார்ப்பவர்கள் தங்களையறியாமலே வாயைத் திறந்து கொள்வார்கள்! அவ்வளவு அற்புதமான நடிப்பு.

அந்தப் புதிய படத்தில் மோகன், நிர்மலாவுடன் சேர்ந்து நடிக்கப் போகிறான். இந்தச் செய்தி மோகன் உள்ளத்திலே அவனையறியாமல் ஓர் இன்ப உணர்ச்சியை உண்டாக்கியது. நிர்மலாவும் அதே போல் உணர்ச்சியால் அவஸ்தைப் பட்டாள்.

ஆம்! நிர்மலா மோகனை எவ்வளவோ முறை தனிமையில் சந்தித்திருக்கிறாள். அவனுடன் பேச அவள் மனம் தூண்டும். ஆனால் ஏதோ ஒன்று அவளைத் தடுத்து நிறுத்தி விடும்.

நிர்மலா மோகன்மேல் கொண்டிருந்த காதல் அவள் கணவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவர்கள் தனிமையில் சந்திக்கிறார்கள் என்பதை அவன் நன்றாக உணர்ந்திருந்தான். நிர்மலாவும், மோகனும் தனித்திருந்து பேசுவதை அவன் மறைவிடத்திலிருந்து எவ்வளவோ முறை கேட்டிருக்கிறான். அப்படியிருந்தும் அவன் நிர்மலாவைக் கண்டிக்கவில்லை. மோகனையும் தண்டிக்கவில்லை. அவர்களைப் பழி வாங்கும் எண்ணமும் அவனுக்குத் துளிக் கூடக் கிடையாது. இருவரும் இளவயதினர். அவர்களுக்குப் புத்தி புகட்ட வேண்டும்; நீதி கற்பிக்க வேண்டும். இவற்றினால் அவர்கள் தாமாகவே திருந்த வேண்டும். நாம் அவர்களை மிரட்டித் திருத்தக் கூடாது என்றெல்லாம் எண்ணினான்.

நிர்மலாவின் கணவருக்கு ஒரு நாள் போவது ஒரு யுகமாகத் தோன்றியது. பகல், இரவு என்று யோசித்துப் பார்த்தார். ஒவ்வொரு சமயம், இரவு முழுதும் தூங்காமல் கண் விழித்துத் திட்டம் போடுவார். அன்ன ஆகாரமின்றி உட்கார்ந்து ஆலோசிப்பார். இந்த விதமாகப் பலநாள் ஆயிற்று. கடைசியாக ஆரம்பித்த படமும் முடிந்து திரையிடப்பட்டு விட்டது. காலம் சென்றதே தவிர அவருக்கு என்ன செய்வதென்றே புலப்படவில்லை.

ஒரு நாள் நிர்மலாவின் கணவருக்கு நல்ல யோசனை ஒன்று தோன்றியது. அவர் எடுக்கப் போகும் புதிய படத்துக்கு வேண்டிய கதை வசனம் முதலியவற்றைத் தாமே எழுதத் திட்டமிட்டார். அந்தக் கதையின் மூலம் நிர்மலாவுக்கும், மோகனுக்கும் புத்தி புகட்ட எண்ணமிட்டார். பலநாள் கற்பனை செய்து அந்தக் கதையையும் எழுதினார். அவர் எழுதிய கதையைச் சுருக்கமாகச் சொல்கிறேன் கேள். ''மாலினி ஓர் அழகின் அவதாரம். ஏழ்மையின் காரணமாக ஓர் கிழவனை அவள் மணக்க நேரிடுகிறது. தற்செயலாகச் சந்தித்த ஓர் இளைஞன் மேல் மாலினி காதல் கொள்கிறாள். ஆனால் மாலினியின் கணவனுக்கு இதைப்பற்றி ஒன்றுமே தெரியாது. ஒருநாள் வெளியில் சென்று விட்டு வந்த அவன், தன் அறையில் தனிமையில் உட்கார்ந்து மாலினியும், அந்த இளைஞனும் உரையாடுவதைக் காண்கிறான். உடனே அவ்விளைஞனுக்கும், மாலினியின் கணவனுக்கும் துப்பாக்கிச் சண்டை நடக்கிறது. கோரமான அந்த யுத்தத்தின் முடிவிலே மாலினியின் காதலன் உயிர் துறக்கிறான். மாலினியை அவள் கணவர் மன்னித்து விடுகிறார்.''

இந்தக் கதையை நிர்மலாவின் கணவர் வெகு அழகாக எழுதியிருந்தார். வசனமும், பாட்டுக்களும் வெகு பொருத்தமாக அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இக் கதையின் மூலம் அவர்கள் திருந்தி விடுவார்கள் என்பது அவர் எண்ணம்.

இந்தப் புதுப் படத்திலே நிர்மலா, மாலினியாக நடிக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. நிர்மலாவின் கணவன் இதில் மாலினியின் கணவனாக நடித்தார். மாலினியின் காதலனாக மோகன் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டான். அவனுக்குப் புத்தி புகட்ட வேண்டும் என்பதற்காகவே, நிர்மலாவின் கணவர், மோகனை மாலினியின் காதலனாக நடிக்கச் செய்திருந்தார். ஆனால் இந்த விஷயம் நிர்மலாவுக்கு எப்படியோ தெரிந்து விட்டது. அவள் மனத்துக்குள் வேதனைப் பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். இவை ஒன்றையும் அறியாத மோகன் சந்தோஷக் கடலில் மிதந்தான். தான் நிர்மலாவின் காதலனாக நடிக்கப் போவதை எண்ணி அவன் தன் அதிர்ஷ்டத்தை மெச்சிக் கொண்டான்.

புதுப் படத்தின் ஒத்திகை தவறாமல் நடந்து வந்தது. கடைசியாகப் பல ஒத்திகைகளுக்குப் பிறகு, அந்தக் கட்டத்தை அன்று படம் பிடிக்க உத்தேசம் செய்திருந்தனர். காட்சி ஜோடனைகள் எல்லாம் முடிந்து விட்டன. 'ஷூட்டிங்' ஆரம்பமாயிற்று. நிர்மலா — மோகன் சந்திக்கும் காட்சியில் இருவரும் பிரமாதமாக நடித்தனர்.

மாலினியின் காதலனாக நடிக்கும் மோகனுக்குச் சந்தோஷம் தாங்கவில்லை. அவன் உணர்ச்சி வசப்பட்டு வெகு அழகாக நடித்துக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் மாலினியாக நடிக்கும் நிர்மலாவின் உள்ளத்திலோ பயமும், சந்தோஷமும், பீதியும், கலக்கமும் மாறி, மாறி அலைமோதின. அப்பொழுது மாலினியின் கணவன் உள்ளே நுழைந்தான்.

இந்தச் சமயத்தில் மாலினியாக நடிக்கும் நிர்மலா ஒருவருக்கும் தெரியாமல் 'செட்'டிலிருந்து நழுவி விட்டாள். அவள் வேகமாக எங்கேயோ போவதை அவள் கணவன் மாத்

திரம் ஜாடையாகக் கவனித்தான். ஆனால் 'ஷூட்டிங்' நடந்து கொண்டே யிருந்தது. வாக்குவாதம் முற்றி, இருவரும் ஆளுக்கொரு துப்பாக்கி எடுத்துக் கொண்டு சண்டை செய்ய ஆரம்பித்தனர். ஒரு விளக்கு தவிர மற்றவை யெல்லாம் அணைக்கப்பட்டு விட்டன. 'செட்'டில் ஒரே நிசப்தம்.

இருவரும் சிறிதுநேரம் மறைந்திருந்து சுட்டனர். சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் இருவரும் நேருக்கு நேர் நின்று சண்டை செய்தனர். 'டுமீல்...டுமீல்' என்று குண்டுகள் பாய்ந்தன. மாலினியின் காதலனின் கையிலிருந்த துப்பாக்கி கீழே விழுந்தது. அவன் தன் மார்பில் கை வைத்தபடி கீழே சாய்ந்தான். 'பேஷ்! பலே பேஷ்! பிரமாதம்!' என்று எல்லோரும் அவன் நடிப்பைப் புகழ்ந்தனர். அவன் கையைக் குலுக்க டைரக்டரும், காமிரா நிபுணரும், மற்றவர்களும் ஓடி வந்தனர். விளக்குகள் பளிச்சென்று மின்னின. மாலினியின் காதலனாக நடித்த மோகனை நெருங்கிய அவ்வளவு பேரும் அப்படியே திகைத்து நின்றனர்! அவர்களுடைய ரத்தம் அப்படியே உறைந்து விட்டதுபோல் காணப்பட்டது!

கீழே விழுந்து கிடந்த மோகனின் கண்கள் மெதுவாகத் திறந்தன. சுற்றி நின்றவர்களை ஒரு முறை அவன் வெறிக்கப் பார்த்தான். அவன் கண்கள் அக் கூட்டத்திலேயே வேறு யாரையோ தேடின. அதற்குள் அவனது கண்கள் மூடிக் கொண்டன. அவன் தலை ஒரு பக்கமாகச் சாய்ந்தது.

நிர்மலாவின் கணவனுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. அவன் கைகால்கள் நடுங்கின. இவ்வளவும் எப்படி நடந்தது என்று அவருக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. தலை சுழன்றது. ஸ்டுடியோ சுழன்றது! உலகமே சுழன்றது!... அவர் அப்படியே தலை மேல் கை வைத்தபடி சிறிது நேரம் இருந்தார். நிர்மலா 'செட்'டிலிருந்து போனது அவருக்குத் திடீரென ஞாபகம் வந்தது. உடனே அவர் வெறி பிடித்தவர் போல் நிர்மலாவின் அறையை நோக்கி ஓடினார்.

கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்தவர் அப்படியே சிலைபோல் நின்றார். அவர் கண்கள் கீழே தரையைப் பார்த்துக் கண்ணீர் உகுத்தன. அங்கே தரையிலே நிர்மலா கிடந்தாள். அவளருகில் ஒரு சீசா கிடந்தது. உடனே நிர்மலாவின் கணவருக்கு என்ன நடந்திருக்கிறது என்பது புரிந்து விட்டது. நிர்மலாவைத் தூக்கி அருகிலிருந்த ஓர் கட்டிலில் கிடத்தினார். அப்போது அவள் கைக்குள் வைத்திருந்த ஓர் கடிதம் கீழே விழுந்தது. உடனே அவர் அதை ஆவலுடன் பிரித்துப் பார்த்தார்.

"எல்லையற்ற துன்பக் கடலிலே மிதந்து கொண்டு எழுதுகிறேன். என் மனம் இக் கடிதத்தை எழுதத் துளிகூட ஒப்பவில்லை. இருந்தும், உலகம் உண்மையை அறிய இதை எழுதுகிறேன். நீங்கள் போட்டிருந்த திட்டமெல்லாவற்றையும் நான் அறிந்தேன். ஆனால் என் இளம் மனம் மோகனைத்தான் நாடியது. அவரும் என்னை அன்புடன் நேசித்தார். அதற்காக என்னை மன்னிக்கவும்.

இதற்கு ஒரு முடிவு தேட ஆவலுற்றேன். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை உங்கள் புதிய கதை எனக்கு அளித்தது! கடவுள் கடைசியில் கண் திறந்தார் என்று நினைத்தேன்!

நீங்கள் இருவரும் உபயோகிக்கப் போகும் துப்பாக்கிகளில் ஒன்றில் நான் நிஜ குண்டுகளைப் போட்டு வைத்தேன். அது ஒருவருக்கும் தெரியாது. அன்று என் விதியின் முடிவைத் தெரிந்து கொள்ள அப்படிச் செய்திருந்தேன். நிஜ குண்டுகள் அடங்கிய துப்பாக்கி மோகனிடம் கிடைத்தால் நான் அவனுடன் இன்ப வாழ்க்கை நடத்தலாம். ஆனால் உங்கள் கையில் அது கிடைத்தால் திரும்பவும் அதே துன்ப வாழ்க்கை! 'ஷூட்டிங்' நடந்து கொண்டிருக்கும் போது, நீங்கள் இருவரும் ஆளுக்கொரு துப்பாக்கி எடுத்துக் கொண்டீர்கள். துர் அதிர்ஷ்டவசமாக நிஜ குண்டுகள் போட்டது உங்கள் கையில் இருந்தது. என் வருங்காலம் பற்றி உடனே நினைத்தேன். துன்ப வாழ்க்கையை நடத்துவதைவிட உயிரை மாய்த்துக் கொள்வதே மேல் என்று தீர்மானித்து, 'செட்'டிலிருந்து என் அறைக்கு வந்து இக் கடிதத்தை எழுதிவிட்டு, நான் தயாராக வைத்திருக்கும் விஷத்தைச் சாப்பிடுகிறேன். இக் கடிதத்தை நீங்கள் படிக்கும்போது என் உயிர் வானுலகிலே மோகன் உயிருடன் மேலே மேலே போய்க் கொண்டிருக்கும். —சியாமளா."

இந்தக் கடிதத்தை அவர் எத்தனை முறை படித்தார் என்று அவருக்கே தெரியாது. அவர் கடிதத்தைக் கையில் வைத்துப் பார்த்தபடியே மூர்ச்சையுற்றிருந்தார்.

கண் விழித்துப் பார்க்கையில், தடித்த இரும்புக் கம்பிகளுக்குப் பின்னே தான் சிறைப்பட்டுக் கிடப்பதைக் கண்டார். மறுநாள் நியாய ஸ்தலத்திலே விசாரணை நடந்தது. சியாமளா எழுதிய கடிதத்தால் அதிக தாமதமின்றி அவருக்கு விடுதலை கிடைத்தது. ஆனால் அவர் தேகத்துக்கு விடுதலை கிடைத்ததே தவிர, புண்பட்ட அவர் மனத்துக்கு விடுதலை கிடைக்கவில்லை. அன்று படுக்கையில் படுத்த அவர் அப்புறம் எழுந்திருக்கவே யில்லை" என்று சொல்லிக் கொண்டே அவர் இரண்டு தரம் இருமினார்.

அதற்குள் பானு பேச ஆரம்பித்தாள். "அப்பா, இத்தனை சொன்னாயே! ஆனால் அவர்கள் படம் இங்கு இருப்பதன் காரணத்தைப் பற்றிச் சொல்லவேயில்லையே!" என்றாள்.

அவள், தகப்பனார் அருகில் நகர்ந்து உட்கார்ந்தாள். அவருக்கு மூச்சு இழுத்தது. இருமல் தாங்க முடியவில்லை. அப்படியும் பேசினார்: "அம்மா, பானு! அதைச் சொல்லத்தான் இக் கதையைச் சொன்னேன்." அவர் கண்களைக் கண்ணீர் மறைத்தது. மேலே சொன்னார்: "பானு! நிர்மலா உன் சித்தி. உன் தாயார் இறந்தவுடன் நான் இவளை இரண்டாம் தாரமாக மணந்தேன். நான் ஒரு பாவி. இவ்வளவு நான் உன் பிஞ்சு உள்ளத்தைப் புண்ணாக்கக் கூடாது என்று இதைச் சொல்லாமலிருந்தேன். நீ என்னை மன்னித்துவிடு. கடவுள் உன்னைக் காப்பாற்றட்டும்" என்று சொல்லி முடித்தார். அவர் கண்களை அகல விழித்துப் பானுவை ஒரு முறை பார்த்தார். அதைத் தொடர்ந்து ஓர் நீண்ட பெருமூச்சு. அவர் உயிர் உடலை விட்டுப் பிரிந்து சென்று விட்டது.

(ஆங்கிலக் கதையைத் தழுவியது.)

தெம்பூட்டுகிறது
காலையில் உபயோகித்தால்!
மென்மை உணர்ச்சி
மணிக்கணக்காய் மாறுது!
காஷ்மீர் பொக்கே டால்க் எவ்வளவு தெம்பூட்டுகிறது! அந்த மென்மை உணர்ச்சி மணிக் கணக்காக நீடிக் கிறது! ஈரத்தை உறிஞ்சி, அரிப்பும் புண் ணும் வராமல் தடுக்கிறது. குளுமை மணம், புத்துணர்ச்சி அளிக்கிறது.
கால்கேட் 1806 முதல்
தரத்துக்குப் பெயர்போனது
காஷ்மீர் பொக்கே
டால்கம் பவுடர்
ஆண்கள் விரும்பும் நறுமணம்
Cashmere Bouquet
TALCUM POWDER
CBG/13

ஹரி எப்படி வெற்றியடைந்தான்?

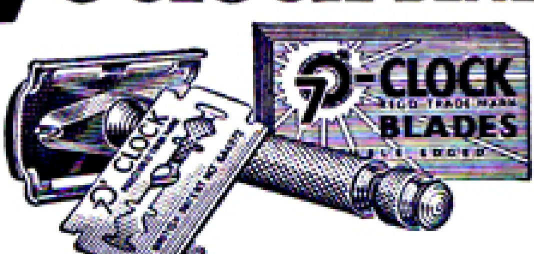

ஸெவன் ஓ'க்ளாக் பிளேடுகளால் உங்களுக்கு என்ன அனுகூலம்

பணம் மிச்சமாகிறது. டீக்கான தோற்றம்.
க்ஷவரசுகம். பரிசுத்தத்தன்மை.
வெற்றிக்கான மார்க்கம்.

தினசரி ஸெவன் ஓ'க்ளாக் பிளேடுகளால்
க்ஷவரம் செய்துகொள்ளுங்கள்.

7 o'clock BLADES

மனம் வைத்தால் சாதிக்க முடியாத காரியம் ஒன்றுமில்லை. கஷ்டமான காரியங்களையும் செய்யப் பலவழிகள் தோன்றிக் கொண்டே போகும். முடியாதுஎன்ற சொல் அவர்கள் அகராதியில் எப்போதும் காண முடியாது.

ஆரோக்கிய வாழ்வு

சீதாலக்ஷ்மி குமாரசாமி

18. சர்வாங்காசனம் செய்யச் சுலப வழி

மெய்வருத்தம் பாரார், பசிநோக்கார்,
கண்துஞ்சார்
எவ்வெவர் தீமையும் மேற்கொள்ளார்
கருமமே கண்ணாயினர்.

என்ற மூதியோரின் வாக்குப்படி, சர்வாங்காசனத்தை எப்படியும் செய்தே தீரவேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தபின் எவ்விதத்திலும் அதனைச் செய்தே தீருவார்கள். அவர்களுக்குப் பல குறுக்கு வழிகள் உண்டு.

1. சுவரின் ஓரமாய்ப் படுக்கவும். இரண்டு கால்களையும் நேராய்த் தூக்கிச் சுவரின் மேல் கிடத்திப் புட்டத்தைச் சுவரில் படும்படி வைத்துக் கொள்ளவும். கைகளை மடக்கி, முழங்கைகளை ஊன்றி, மூச்சைப் பிடித்து இரண்டு குதிகால்கள் மட்டும் சுவரில் இருக்க, புட்டம், இடுப்பு, முதுகு இவைகளை நன்கு தூக்கிக் கைகளை இடுப்படியில் கொடுத்துத் தாங்கிப் பிடித்துக் கொள்ளவும். மூச்சைச் சௌகரியம் போல் இழுக்கவும், விடவும் செய்யலாம். கைகளால் நன்கு இடுப்பைத் தாங்கிக் கொண்டபின், சுவரில் ஊன்றியிருக்கும் குதிகால்களில் ஒன்றை மட்டும் சுவரை விட்டுக் கிளப்பித் தலைப் பக்கம் நேராய் நிமிர்த்தியவாறே பின்பக்கம் கொண்டு வரவும். பின் கைகளை இன்னமும் சற்று இடுப்பைத் தாங்கிக் கொண்டு மற்றொரு காலையும் சுவரை விட்டுக் கிளப்பிக் காலை வளைக்காமல் தலைப்பக்கம் கொண்டுவந்து, முன் கொண்டு வந்த காலுடன் சேர்த்து வைத்துக் கொள்ளவும். பின் சர்வாங்காசன நிலையை மனத்தில் நினைவு கூர்ந்து ஏற்படும் குறைகளை விலக்க முயற்சிக்கவும்.

இடுப்பைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் கைகளைச் சிறுகச் சிறுக அடிப்பக்கம் நகர்த்தி முதுகைப் பிடித்துக் கொள்ள முயற்சி செய்யவும். சிலருக்குத் தலைப்பக்கம் கால்கள் அதிகம் வளைந்து விடும். அவ்வாறு செய்தால்தான் சர்வாங்காசனத்தில் நிற்க முடியும். ஆரம்பத்தில் எப்படிச் செய்தாலும் பரவாயில்லை. நாள் ஆக ஆகக் கால்களை நேராக நிமிர்த்த முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

கைகள் சரியாய்த் தாங்கிப் பிடிக்காததினால் சிலருக்கு உடல் சரிந்து விடும். ஒரு காலைச் சுவரை விட்டு எடுத்து, இரண்டாவது காலை எடுக்கும்போது கைநழுவி உடல் கீழே வந்து விடும். இதற்குக் கைகளின் உதவி மிக அவசியம். கைகளை விரித்து வைத்து இடுப்பைப் பிடிக்காமல், பக்கங்களில் உடலை ஒட்டினாற் போல் கைகளை நெருக்கி வைத்து உறுதியாய் நிமிர்த்தி இடுப்பைத் தாங்கிப் பிடித்தார்களானால், இரண்டாவது கால் தூக்கச் சௌகரியமாய் இருக்கும்.

உதவிக்கு ஆள் பக்கத்தில் இருக்கும் பட்சத்தில் முதல் கால் தலைக்குமேல் கொண்டு வந்த பின், அதைச் சிறிது பிடித்துக் கொள்ளச் சொல்லி, இரண்டாவது காலை எடுத்தால் மிகச் சுலபமாகச் செய்ய வரும்.

2. ஆள் உதவியுள்ளவர்கள் முதல் சொன்ன சுவர் உதவியில்லாமலும் செய்யலாம். மல்லாந்து படுத்துக் கால்களை மேலே தூக்கிக் கொண்டு வரவும். அதாவது நீட்டிய கால்களை நேராய்த் தூக்க வேண்டும். பின் உதவி செய்பவர், கால்களைப் பிடித்துத் தூக்கவேண்டும். அப்பொழுது புட்டம், முதுகு முதலியவைகள் தூக்கும். அச்சமயம் சாதகர் கைகளை மடக்கி, முழங்கைகளை ஊன்றி இடுப்படியில் கைகளைக் கொடுத்து, சர்வாங்காசன நிலைப்படி பிடித்துக் கொள்ளலாம். முதன் முதலில் கால்கள் தலைப்பக்கம் சிறிது சாய்த்துக் கொள்வதால் சுலபமாய்ச் செய்ய வரும். பின் சிறுகச் சிறுகத் திருத்திக் கொள்ளவும்.

3. ஒரு முழத்துக்குச் சற்று உயரமான படுக்கை ஒன்றை கன்றாய்க் கயிற்றால் கட்டித் தயார் செய்து கொள்ள வேண்டும். அதாவது கனத்த மெத்தையாக இருந்தால் உருட்டிக் கட்டிக் கொள்ளலாம். கனம் குறைவாக இருந்தால் மத்தியில் ஓரிரு தலையணை வைத்துக் கட்டிக் கொள்ளலாம். அல்லது நாலைந்து தலையணைகளை ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக வைத்துக் கயிற்றால் நழுவாதபடி கட்டிக் கொள்ளலாம். இவ்வாறு தயார் செய்த படுக்கைக் கட்டை, இரண்டாவது முறையில் சொன்னபடி உதவி செய்யும் ஆள் கால்களைப் பிடித்துத் தூக்கினதும், பக்கத்திலுள்ள வேறொரு ஆள் முதுகடியில் வைத்து விடலாம். அல்லது இரண்டாவது ஆள் கிடைக்காவிடில் முதல் ஆளே கூட இதைச் செய்யலாம். ஏற்கெனவே பக்கத்தில் இப்படுக்கைக் கட்டை வைத்திருந்து, கால்களைப் பிடித்து உடலைத் தூக்கினதும் கால்களால் படுக்கையைத் தள்ளி நகர்த்தி முதுகடியில் தள்ளி விடலாம். பின் சர்வாங்காசன நிலைக்கு வர முயற்சிக்க வேண்டும்.

இம்முறை வயதானவர்களுக்கும், மிகுந்த பலவீனர்களுக்கும் ஏற்றது. மற்ற முயற்சிகள் செய்தால் மேலும் களைப்புண்டாகும் என்ற நிலையில் உள்ளவர்கள் மேற்படி முறைப்படி செய்யலாம். மற்றும் படுத்த படுக்கையாய் எழுந்து நடமாடவும் முடியாது என்ற நிலையிலுள்ளவர்களுக்கும் இந்த முறை மிக ஏற்றது.

சிலருக்கு சர்வாங்காசன நிலையில் அதிகநேரம் முதுகைக் கைகள் அழுந்திப் பிடித்துக் கொள்வதால், சர்வாங்காசனத்தைக் கலைத்ததும் கை விரல்கள் மரத்தாற்போல் மத மதப்பாகி விடும். சிலருக்குச் சுண்டு விரல், மோதிர விரல் இவை மட்டும் மரத்துப் போய்விடும். விரல்களைச் சேர்ந்த நரம்புகள், முழங்கை மடித்து உடலைத் தாங்கும்போது அதிகம் அழுத்தப் படுவதே இதற்குக் காரணம். இம்மாதிரி எல்லோருக்கும் ஆவது கிடையாது. ஏதோ நூற்றுக்கு ஒன்று இருநூற்றுக்கு ஒன்று இவ்வாறு ஆகின்றது. அவர்கள் கைகளால் உடலைத் தாங்கிப் பிடிக்காமல், உயரமான படுக்கைக் கட்டை மேற் சொன்னபடி உபயோகிக்க வேண்டும். அப்பொழுது மேற் சொன்ன குறைகள் ஏற்படாது. இருந்தாலும் நீங்கிவிடும்.

4. விபரீதகரணி செய்வது போலவே செய்ய வேண்டியது. இதற்கு விபரீதகரணி படுக்கைக் கட்டை விட சிறிது உயரமாக இருக்கலாம். வயதானவர்கள், மிக்க பலவீனமானவர்கள் குறைந்த உயரமான படுக்கையை உபயோகிக்கலாம். படுக்கையின் முன் பக்கம் உட்கார்ந்து, பின்பக்கம் மெதுவாய்ச் சாய்ந்து தலை, புஜம் மட்டும் தரையில் படும்படி வைத்துக் கொள்ளவும். பின் கால்களை உயரத் தூக்கி நேராய் வைத்துக் கொள்ளவும். இம்மாதிரி சிலகாலம் செய்த பின் முதுகைக் கைகளால் தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டு, வேறு ஒருவரை முதுகடியில் இருக்கும் படுக்கையை எடுத்து விடும்படி செய்யலாம். பின் முதுகை நன்கு நிமிர்த்திச் சர்வாங்காசனத்தைப் போல பிடித்துக் கொள்ளலாம். அல்லது ஒரு கையால் முதுகை நன்கு தாங்கிப் பிடித்துக் கொண்டு மறு கையால் படுக்கையைத் தள்ளி விட்டு விடலாம். பின் இரு கைகளாலும் முதுகைப் பிடித்துக் கொள்ளலாம்.

5. இது சர்வாங்காசனப் பலகை உதவியினால் செய்வது. ஆஸ்பத்திரிகளில் சென்றால் நோயாளிகள் ஒவ்வொரு விதமாகப் படுக்க வைத்திருப்பார்கள். சிலருக்குக் கால்களை மட்டும் உயரே கயிற்றில் மாட்டித் தொங்க விட்டிருப்பார்கள். சிலருக்குக் கால் பக்கம் படுக்கையை உயரே தூக்கி வைத்திருப்பார்கள். அந்தக் கட்டிலில் இம்மாதிரியெல்லாம் செய்து கொள்ளச் சௌகரியமுண்டு. தலைப் பக்கம் தேவையானால் உயர்த்தலாம். அதைப் போலவே கால் பக்கமும் உயர்த்தலாம். கால் பக்கம் உயர்த்தும் நோக்கம் அதிக இரத்தம் கால் பக்கம் போக விடாமல் மார்பு, கழுத்து, சிரசு இவைகளுக்கு மட்டும் அதிக இரத்தம் போகவே அம்மாதிரி செய்யப்படுகின்றது. பூமியின் ஆகர்ஷண சக்தி இதற்குத் துணை செய்கின்றது.

இந்த நிலையையே இன்னும் சற்று அபிவிருத்தி செய்ய வேண்டியது. அதாவது சிறிது மட்டும் தூக்கியுள்ள நமது உடலை இன்னும் சற்றுத் தூக்க வேண்டியது. ஆனால் நாள் முழுதும் அல்ல. ஆரம்பத்தில் ஒரு சில நிமிஷம். பின் அரைமணி மட்டும் தான். அதற்கு ஆஸ்பத்திரிக் கட்டிலைப் போலவே வாங்கி உபயோகிக்கலாம். அல்லது பலகையினால் தயார் செய்து கொள்ளலாம்.

ஆறு அடி நீளம், இரண்டடி அகலத்தில் ஒரு பலகை, இரண்டு அடி நீளம், இரண்டடி அகலத்தில் மற்றொரு பலகை. இவற்றைக் கீல்களால் மடிக்கும்படி இணைத்துவிட வேண்டியது. தலை கீழே நழுவ விடாமல் தலைப் பக்கம் சிறிய பலகையில் ஒரு தடுப்புப் பலகையும் போடலாம். முன்னதுக்கு மாட்டும் நாதாங்கிகள் பொருத்திக் கொள்ள வேண்டும். பின் கனமான படுக்கையை அதன் மேல் விரித்துச் சாதாரணமாகப் படுக்க வைத்து, பெரிய பலகையைத் தூக்கி வேண்டுமளவுக்குக் கொக்கியை மாட்டி விடலாம். இதற்குக் கட்டாயம் ஆள் துணை வேண்டும். உடல் பலகையை விட்டு நீங்காமல் இருக்க, பலகையுடன் அங்கங்கு நாடாவினால் கட்டி விடலாம்.

இந்த முறையும் பலவீனமானவர்களுக்கும் கனமான உடலுடையவர்களுக்கும் ஏற்றது.

சாதாரண ஈஸிசேர்—சாய்வான நாற்காலியைக்கூட உபயோகிக்கலாம். தலையை உட்காரும் இடத்திலும், கால்களைச் சாய்ந்துக் கொள்ளும் இடத்திலும் வைத்துக் கொண்டால் வெகு சுலபமாக முடிந்து விடுகிறது. ஆனால் இம்முறை பலவீனர்களுக்கு ஏற்றதல்ல. மற்றவர்கள் செய்யலாம்.

இம்மாதிரி எந்த வகையிலாவது சர்வாங்காசன நிலைக்கு வரலாம். மனமிருந்தால் எதைத் தான் சாதிக்க முடியாது! (தொடரும்)

சென்னை தி பிரீமியர் எக்ஸ்ரே இன்ஸ்டிடியூட்டின் டாக்டர் கே. ஆர். துரைசுவாமி அவர்களின் புதல்வி சௌ. பத்மினிக்கும் பம்பாய் லாயிட்ஸ் பாங்கி ஸ்ரீ எஸ். ஆர். சந்திரன் அவர்களின் புதல்வன் சிரஞ்சீவி கே. ஆர். கணபதிக்கும் சென்ற ஏப்ரல் 11ல் சென்னை மயிலாப்பூரில் வெகு சிறப்பாகத் திருமணம் நடந்தேறியது. அன்று மாலை ஸ்ரீமதி கமலா லக்ஷ்மணன் நடன விருந்தும் இருந்தது. பல நண்பர்களும் உறவினர்களும் திருமணத்துக்கு வந்திருந்தும், வாழ்த்துக்கள் அனுப்பியும் சிறப்பித்தார்கள். வாழ்க மணமக்கள்!

அவர்கள் விரும்புவது
பாரீஸ்
Parry's
டாபிகள்
அலங்கார வேலைப்பாடமைந்த
காலியன் காஸ்கட்
பெட்டிகளில் கொண்டது.
மிகத் தூய்மையான
பொருள்களிலிருந்து தயாரிக்கப்படுகிறது
பாரீஸ் கன்பெக்ஷனரி லிட்.

ரவிசந்திரிகா

4. புள்ளி மானோ? புலியோ?

சோமு

கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்த கல்யாணி அம்மாள் அடுத்த வீட்டு நண்பர் திண்ணையில் வந்து நின்று கொண்டிருந்ததைக் கண்டாள்.

"அவர் இல்லையா?" என்று கேட்டுக் கொண்டே, பதிலுக்குக் காத்திராமல், "உங்கள் தகப்பனார் வந்திருக்கிறார், அம்மா! வீடு தெரியாமல் திகைத்துக் கொண்டிருந்தார்" என்று சொல்லி விட்டு, "நான் வருகிறேன்" என்று போய் விட்டார். இதற்குள் பழக் கூடையோடு இறங்கிய பெரியவர் வாசல் படிகளில் ஏறினார்.

"வாருங்கள், அப்பா!" என்று அவரை வரவேற்றுக்கொண்டே, வாசல் கதவுகள் இரண்டையும் நன்றாகத் திறந்தாள் கல்யாணி அம்மாள்.

"என்னம்மா, உன்னுடைய புதிய வீட்டைக் கண்டுபிடிப்பதற்குள், இந்த வண்டி எத்தனை மூலை முடுக்குகளுக்கெல்லாம் போகவேண்டியது இருந்தது, தெரியுமா! என்ன பாடு பட்டு விட்டது!" என்று சிரித்தவாறு சொல்லிக் கொண்டே பழக் கூடையைக் கீழே வைத்து விட்டு ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்தார் கனக சுந்தரம்.

"ஏனம்மா கல்யாணி, இத்தனை சந்து பொந்துகளைத் தாண்டி இங்கே வந்து எப்படிக் குடியேறினீர்கள்? இவ்வளவு பெரிய ஊரில் உன்னுடைய மாப்பிள்ளைக்கு என்று இப்படி ஒரு வீடு எப்படித்தான் அகப்பட்டதோ? பழைய ஆண்டார் தெரு வீட்டுக்கு என்ன குறை வந்தது? ஏன் அது பிடிக்கவில்லை?" என்று கேட்டார் கனகசுந்தரம்.

"அந்த வீடு நல்ல வீடுதான், அப்பா! தெருவும் நல்ல தெருத்தான். நமக்குப் பிடித்துத்தான் இருந்தது. ஆனால் நம்மைத்தான் அதற்குப் பிடிக்கவில்லை!"

"யாருக்குப் பிடிக்க வில்லையாம் உங்களை?" என்று கனகசுந்தரம் மிகுந்த வியப்போடு கேட்டார்.

"அக்கம் பக்கத்தில் உள்ளவர்கள் எல்லாம் பெரிய மனிதர்கள். சட்டம் தெரிந்தவர்கள். ராத்திரி நம்முடைய வீட்டில் ஓரே ஆட்டமும் பாட்டமுமாகக் கூத்தடிப்பது அவர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. தொந்தரவாக இருக்கிறதாம். உபத்திரவம் கொடுக்க ஆரம்பித்தார்கள். உங்கள் மாப்பிள்ளை குணந்தான் தெரியுமே! ஜன நடமாட்டமே இல்லாமல் ஒதுக்குப்புறமாக இருக்க வேண்டும் என்று இந்த விசாலமான ரத வீதியில் இத்தனை பெரிய சுந்தர மாளிகையைத் தேடிப் பிடித்துக் குடி வந்திருக்கிறோம்!"

இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டே ஊஞ்சலுக்கு அருகில் தரையிலே உட்கார்ந்தாள் கல்யாணி. அப்பொழுதுதான் பெரியவர் தம் மகளின் முகத்தைக் கூர்ந்து பார்த்தார். கண் நன்றாகச் சிவந்திருந்தது. விவரிக்க முடியாத சோகம் அந்த முகத்திலே படர்ந்திருந்தது.

"என்னம்மா இது? உடம்புக்கு ஒன்றும் இல்லையே?" என்று கேட்டுக்கொண்டே ஊஞ்சலை விட்டு எழுந்தார் கனககசுந்தரம்.

"கல்யாணி, ஒளிக்காமல் சொல்லு. இத்தனை நேரம் அழுது கொண்டுதானேயிருந்தாய்? ஏன் கண்ணெல்லாம் இப்படி ஒரே சிவப்பாக இருக்கிறது? என்ன சமாசாரம் அப்படி? சொல்லம்மா, கல்யாணி!" என்று கேட்டார்.

"ஒன்றும் இல்லை, அப்பா!" என்று சொல்ல வந்த கல்யாணி, 'இல்லை' என்று முடிப்பதற்குள் விம்மி விட்டாள்.

அடுத்த கணம் "அப்பா!" என்று ஒரு சின்னஞ்சிறு குழந்தையைப் போல் கூப்பிட்டுக் கொண்டே, விக்கி விக்கி அழுதாள் கல்யாணி!

கனகசுந்தரம் மகளின் அருகில் தரையிலே உட்கார்ந்து அவளுடைய தலையைப் பரிவோடு தாங்கினார்.

"கல்யாணி! கல்யாணி! என்ன இது? ஏன் இப்படி அழுகிறாய்? சொல் அம்மா, கல்யாணி!"

பெரியவருக்குத் தொண்டை அடைத்தது. இருமிக் கொண்டார்.

"அப்பா! எதற்காக என்னைப் பெற்று வளர்த்து இப்படிப் பாழாக்கினீர்கள்? எனக்கு ஒரு கல்யாணம் கூட வேண்டியிருந்ததா? வேண்டியிருந்ததா, அப்பா!"

இதற்கு மேல் கல்யாணிக்கு வார்த்தைகள் வரவில்லை; விம்மலும், கண்ணீருமாகத் தேம்பித் தேம்பி அழுதாள்!

பெரியவர் அடைக்கிற தொண்டையை இருமிச் சரிப்படுத்திக் கொண்டே, உள்ளே போய்க் குடத்தைச் சாய்த்து ஒரு டம்ளரில் தண்ணீர் கொண்டு வந்தார்.

"இந்தாம்மா, இதைக் குடி கல்யாணி. தொண்டை வறள்கிறதம்மா. கொஞ்சம், ஒரு வாய் குடி."

கல்யாணி அந்தத் தண்ணீரை வாங்கி ஒரு மடக்குக் குடித்துவிட்டு மௌனமாக இருந்தாள். முந்தானையால் உதட்டை அமுக்கிக் கொண்டாள். என்றாலும் அடுத்த கணம் வேகத்தோடு கண்ணீரும் வார்த்தைகளுமாகக் கலந்து வந்தன.

பெற்ற தகப்பனாரிடம் ஒரு மகள் தன்னுடைய துக்கத்தையெல்லாம் கொட்ட ஆரம்பித்தால் எப்படியிருக்கும்? தன்னுடைய உள்ளச் சிறையிலே அடை

பட்டுக் கிடந்த எண்ணங்களை யெல்லாம் வீசி யெறிந்தான் கல்யாணி. பெரியவர் ஒரே திகைப்பில் திகைமூட்டிப் போன வராய், அந்த வார்த்தைகளை யெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டே கன்னத்தில் கை வைத்து உட்கார்ந்து விட்டார்!

கனகசுந்தரம் லால்குடியில் கண்ய மான ஒரு மிராசுதார். இந்த இருபதாம் நூற்றுண்டின் நவநாகரிகம் அசைத்துப் பார்க்க முயன்று, முடியாது என்று தோல்வியோடு பின்வாங்கி விட்ட பரிசுத்தமான உள்ளம் அவருடைய உள்ளம். பகட்டும், டம்பமும், வறட்சியுமாக மாறி விட்ட இந்தப் புதிய நாகரிகம் என்ற அநாகரிகம், அவருடைய நீளமான கோட்டோடும், ஜரிகைத் தலைப்பாகையோடும் நின்று போய்விட்டது. அவ்வளவுதான். மற்றப்படி அவருடைய இதயத்தை அது தொடவில்லை. வீட்டுக்குள்ளே நுழையும் போது கழற்றி வைத்துவிடக்கூடிய கோட்டும் டர்பனும் போல, வெளிப் பூச்சு நாகரிகம் அவருடைய உடலை ஒட்டியும் ஒட்டாமலுந்தான் நின்றது. உள்ளத்துக்குள் லால்குடி மண்ணின் ஈர வாடைதான் நிலைத்தது. அந்தத் தமிழ் மண்ணிலே பிறந்து, அந்தப் புனித பூமியிலே வளர்ந்து பூத்த தமிழ்நாட்டுப் பண்பாடு, அவருடைய இதயத்தில் நறுமணம் வீசிக் கொண்டிருந்தது. எந்த துக்கத்திலும், எத்தகையகஷ்டத்திலும் நம்முடைய முன்னோர்களின் மறை நூல்களை நினைவுபடுத்தி ஆறுதல் பெறக் கூடிய பாங்கு நிரம்பியவர் அவர். என்றாலும் அப்படிப்பட்ட சிலருக்கும்கூட இப்பொழுது மகன் படும் வேதனையைப் பார்க்கவே சகிக்க முடியவில்லை. துக்கத்தை யெல்லாம் சிரமப்பட்டு அடக்க முயன்று கொண்டே, கனகசுந்தரம் சொன்னார்:—

"அம்மா, நான் நினைத்து வந்தது ஒன்று. இங்கே உள்ள நடப்போ வேறொன்று! எல்லாம் கடவுள் செயல். வேறு என்ன சொல்ல இருக்கிறது!"

"என்னப்பா? அப்படி என்ன நினைத்து வந்தீர்கள்? என்ன சமாசாரம்?" என்று அந்தத் துக்கத்தின் மத்தியிலும் ஆவல் மேலிட்டவளாய்க் கேட்டாள் கல்யாணி.

"உன்னுடைய தங்கை கமலத்துக்குக் கல்யாணம் நிச்சயம் ஆகியிருக்கிறது, அம்மா!"—இப்படி அவர் சொன்ன போது முகத்தில் ஒரு விநாடி ஒரு சிறு நிம்மதி நிலவியது.

"அந்தக் கல்யாணத்துக்கு உன்னுடைய மாப்பிள்ளையைக் கொண்டு கச்சேரி ஏற்பாடு செய்யலாம் என்று நினைத்தேன். சம்பந்தி வீட்டாரும் உன் மாப்பிள்ளையைப் பற்றி ரொம்பப் பெருமையோடு பேசினார்கள். நானும் பெருமையோடு தான் சொன்னேன். இங்கு வந்த பிறகோ இந்தக் கல்யாணத்துக்கு இப்படி ஒரு கச்சேரியே அவசியந்தானா என்று......"

இத்தனை பேச்சுக்குள்ளாக, வீட்டுக்கு வெளியே ஒரு கார் வந்து நின்று அதிலிருந்து ரவீந்திரனும் சந்திரிகாவும் இறங்கிப் படிகளில் ஏறி உள்ளே வந்து விட்டார்கள். சந்திரிகா வீட்டின் உள்ளே வராமல் திண்ணையிலிருந்த மாடிப்படிகளில் ஏறி, மேலே நடந்தாள். ரவீந்திரன் வீட்டுக்குள்ளே வந்தான்.

"நமஸ்காரம், மாமா! நான் வரும்போதே என்னவோ கல்யாணக் கச்சேரி என்று நல்ல வார்த்தையாகக் காதில் விழுகிறதே! பேஷ். நம்முடைய கமலாவுக்குக் கல்யாணம் நிச்சயம் ஆகிவிட்டது போலிருக்கிறது. பலே பலே!"

"ஆமாம்! நம்முடைய கமலத்துக்குக் கல்யாணம் நிச்சயம் ஆகியிருக்கிறது—" என்று வார்த்தைகளை ஒவ்வொன்றாக இழுத்தார் கனகசுந்தரம்.

"என்ன மாமா இது. கமலாவுக்குக் கல்யாணம் என்று சொல்வதற்கு ஏன் இப்படி ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கு இடையிலும் ஒரு கமா போடுகிறீர்கள்? கமலாவுக்குக் கல்யாணம், அதனால் அதற்கு நம்முடைய நடனக் கச்சேரி என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தீர்களாக்கும். பேஷ். சபாஷ். ரொம்ப சரி!" என்று வழக்கமான படபடப்போடு வார்த்தைகளை அப்படியே கொட்டினான் ரவீந்திரன்.

கனகசுந்தரம் திகைத்தார். எந்த விஷயத்தை யாரிடம் பேச வேண்டாம், பேசக் கூடாது என்று நினைத்தாரோ, அதே விஷயத்தை அதே மனிதரிடம் அப்பொழுதே பேச வேண்டிய அவசியம் நேர்ந்து விட்டது! என்ன செய்ய! ஆனாலும் ஒரு வகையாகச் சமாளித்தார்.

"சம்பந்தி வீட்டார் எல்லாருக்கும் உங்களுடைய புல்லாங்குழல் வாசிப்பில் அபாரமான மதிப்பு; நீங்கள் வந்து முழுக்க முழுக்க ஒரு தனிப் புல்லாங்குழல் கச்சேரி செய்தால் அவர்களுக்குத் திருப்தியாக இருக்கும்—" என்று வார்த்தைகளைச் செருகினார் கனக சுந்தரம்.

ரவீந்திரனுக்கு ஒரு வினாடி படபடப்பு ஏற்பட்டது. "தனிப் புல்லாங்குழல் கச்சேரி" என்ற வார்த்தைகளை மூளைக்குள்ளே ஒரு தரம் ஓட விடும்போதே எல்லா விஷயமும் விளங்கி விட்டது!

"தனிக் கச்சேரிதானே? கொஞ்சம் தனியாகவே யோசித்துச் சொல்லுகிறேன், மாமா!" என்று அந்தத் "தனி"யில் ஒரு அழுத்து அழுத்தி விட்டு, மறு பக்கம் திரும்பி வேகமாக மாடிப் படிகளில் ஏறினான் ரவீந்திரன்.

பெரியவருக்கு ஒரு நிமிஷம் மூச்சு நின்றுவிடும் போல் இருந்தது. கல்யாணி இதையெல்லாம் பார்த்ததும் மீண்டும் கண்ணைக் கசக்க ஆரம்பித்தாள்.

பண்பாடு நிரம்பிய பெரியவர், அதிகமான பேச்சுக்களுக்கு இடம் கொடுத்து வீண் சண்டையை வளர்க்க விரும்பவில்லை.

"கல்யாணி! இந்தப் பழக் கூடையை எடுத்து உள்ளே வை. வந்த நேரம் சரியாக இல்லை. நான் கொஞ்சம் உச்சிப் பிள்ளையார் கோவில் வரை போய்விட்டு வருகிறேன்" என்று சொல்லிக் கொண்டே எழுந்து வெளியே வந்தார் கனக சுந்தரம்.

மாமனார் வெளியே சென்ற மறுகணம் ரவீந்திரன் படபடப்போடு மாடிப்படிகளில் இறங்கி வந்தான். கல்யாணி 'திரு திரு' என்று அவனைப் பார்த்தாள்.

"யோசித்துச் சொல்கிறேன் என்றீர்களே, இதில் யோசிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது? அந்தக் கல்யாணம் நாமே முன்னிருந்து நடத்தி வைக்க வேண்டியது ஆயிற்றே!"

"ஆமாம்! யார் இல்லை என்றார்கள்? நான் யோசித்துச் சொல்கிறேன் என்றது கல்யாணத்தை நடத்துவதைப் பற்றியில்லையே? கச்சேரியைப் பற்றித் தானே?"

"நானும் கச்சேரியைப் பற்றித்தான் சொல்கிறேன். இதில் யோசித்துப் பதில் சொல்ல என்ன இருக்கிறது?" —கல்யாணியின் குரலில் சற்றுக் கடுமையும் கண்டிப்பும் உண்டாயின.

"உங்கள் அப்பா தனிக் கச்சேரி என்று சாமர்த்தியமாகத் துண்டித்துப் பேசினார்கள் அல்லவா? அதனால்தான் யோசிக்க வேண்டும் என்று சொன்னேன்! தனியாகக் கச்சேரி செய்வதை விட்டுத்தான் வருஷக் கணக்காக ஆயிற்றே. அம்மா! நடனக் கச்சேரிக்கே இனிமேல் புல்லாங்குழல் இரவல் வாங்க வேண்டும். இந்த நிலைமையில் தனிப் புல்லாங்குழல் கச்சேரியாம். பலே பலே!" என்றான் ரவீந்திரன் தலையை ஆட்டிக் கொண்டே!

'நடனம்', 'புல்லாங்குழல்', 'இரவல்'— இந்த மூன்று வார்த்தைகளும் மூன்று தீப்பொறிகளாகக் கல்யாணியின் உள்ளத்தில் தெறித்தன. கோபக் கனல் அப்படியே மூண்டு எழுந்தது.

"உங்களுடைய வாலையும் சேர்த்து அழைக்கவில்லை என்றுதானே நீங்கள் இப்படியெல்லாம் பேசுகிறீர்கள்?"— இப்படிக் கேட்கும்போதே கல்யாணியின் முகம் ஆவேசத்தினால் நெருப்பாகக் காய்ந்தது.

"என்ன சொன்னாய்?" என்று ஆத்திரத்தோடு கேட்டான் ரவீந்திரன். என்ன வேகம் அந்தக் குரலில்!

"உங்களுடைய வாலை என்று சொன்னேன். பின் வேறு எப்படிச் சொல்ல?

வால் இல்லை, உங்கள் தலையை என்று சொல்லட்டுமா? அல்லது உங்கள் உள்ளத்தை, உங்களுடைய உயிரை என்று சொல்லட்டுமா?''

கல்யாணிக்கு உதடெல்லாம் படபட என்று அடித்தது. கையும் காலும் உணர்ச்சி வசமாகி அப்படியே ஆடின.

"கல்யாணி! நீ அந்தக் கச்சேரியில் அப்படி எழுந்து வந்ததே மூர்க்கத்தனம். இப்படி யெல்லாம் பேசுவதோ பிசாசுத் தனம். பேய்த்தனம்."

"சொல்லுங்கள். ஒரு பெண்ணைப் பிறந்து மனைவியாக மாலையிட்டு விட்டேன் அல்லவா? நான் பேய்தான், பூதந் தான், பிசாசுதான்!"

"கல்யாணி, இதற்குமேல் நீ பேசினால் என்ன செய்வேன், தெரியுமா?" —ரவீந்திரனுடைய உள்ளம் எரிமலையாகக் குமுறிற்று.

"தெரியும். என்னைப் பிச்சைக்காரியாக ரயில் ஏற்றுவீர்கள். அந்தப் பிச்சைக்காரியை இங்கே குத்து விளக்கு ஏற்றச் சொல்லுவீர்கள்—"

"கல்யாணி!" என்று ஒரு கதறல் கதறினான் ரவீந்திரன். அப்படியே அந்த அறையின் சுவரும், ஊஞ்சலின் சங்கிலியுமே 'கிடு கிடு' என்று ஆடின.

"இந்தாருங்கள். என்னை இப்படியே கழுத்தை நெரித்து விடுங்கள். அப்படியானால்தான் எனக்கும் நிம்மதி. உங்களுக்கும் நிம்மதி. தயங்காதீர்கள். என்னை மாலை யிட்ட அந்தக் கையினாலேயே இந்தக் காரியத்தையும் செய்து விடுங்கள். தயங்காதீர்கள்" என்று கூச்சலிட்டுக் கொண்டே கணவனுக்கு அருகில் வந்தாள் கல்யாணி.

ரவீந்திரனுடைய கையும் காலும் 'வெட வெட' என்று நடுங்கின. அவனுடைய பதறும் விழிகள் இமைகளை மூடி மூடி விழித்தன. அவனுக்குத் தலை சுற்றியது.

"உன்னோடு பேசிப் பலன் இல்லை. நீ ஒரு, நீ ஒரு, நீ ஒரு......"

இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே வேகமாக அறையை விட்டு வெளியே வந்தான். வாசல் கதவைப் 'படார்' என்று சாத்தி விட்டு வெளியே இறங்கிப் பட பட என்று எங்கோ வேகமாகத் தெருவீதியிலே நடந்து சென்று மறைந்துவிட்டான் ரவீந்திரன்.

கணவன் வீட்டுக்கு உள்ளே இருக்கும் வரைக்கும் அவளுக்குக் கோபமும் ஆவேசமும் அலைவீசின. இப்பொழுதோ! அவன் தெருவீதியில் கால் அடி எடுத்து வைத்ததும் கல்யாணியின் கோப ஆவேசம் எல்லாம் துக்கமாக மாறிற்று. அப்படியே தரையிலே தடால் என்று உட்கார்ந்து 'கோ' என்று கதறினாள் கல்யாணி. அவளுடைய சோகத்தைக் கண்டு வெளிறி நின்றன சூன்யமான அந்த அறையின் சுவர்கள்.

வாசல் கதவு சாத்தியபடியே இருந்தது. எந்த துக்கத்தையும் எவருடைய சஞ்சலத்தையும் பொருட்படுத்தாத காலம் என்ற தேவனின் இமையாத கண்ணைப் போல, எதிரே அறைச் சுவரில் மாட்டியிருந்த கடிகாரம், கண் கொட்டாமல் விழித்துப் பார்த்துக் கொண்டே மணியடித்துத் தன் கடமையை ஒழுங்காகச் செய்து கொண்டேயிருந்தது.

இரவு ஒன்பது மணி ஆயிற்று. பத்து ஆயிற்று. பதினொன்றும் ஆயிற்று. பிள்ளையார் கோவிலுக்குச் சென்ற தகப்பனார் திரும்பக் காணோம். கோபத்தோடு சென்ற கணவனையும் காணோம்! என்ன செய்வாள் கல்யாணி?

'வாசல் கதவு தாளிடாமல் கிடக்கிறது. எப்படியும் அப்பா வருவார்கள். வந்ததும் அப்பாவை அனுப்பி அவரைத் தேடச் சொல்லுவோம்!' என்று நினைத்து, கூடத்தின் உள் கதவை மட்டும் தாளிட்டு விட்டு, கட்டிற் பலகையிலே வந்து ஒரே பெருமூச்சோடு சாய்ந்தாள் கல்யாணி. கண்ணீர் பொங்கிப் பொங்கி வந்தது. முந்தானையால் பொத்தினாள். துக்கத்தின் ஊற்று நிற்கவில்லை.

நீண்ட நேரம் சென்றது. கரைத்துக் கரைத்துக் கண்ணீராகக் கொட்டியும் கூட அவளுடைய இதயத்தின் சோகம் தீரவில்லை! கண்ணும் மனமும் களைத்துப் போய் அப்படியே மயங்கின. இமைகளை மூடினாள் கல்யாணி.

கும் கும் என்று இருண்டு, செடியும் கொடியுமாகப் பின்னிக் கொண்டு கிடந்த அடர்த்தியான மலைச்சாரல். திக்குத் திசை தெரியாத காடு. பட்டப் பகலிலும் கதிர் புகமுடியாதபடி காரிருள் கப்பிப் படர்ந்த கருங் கானகம். அந்தக் காட்டுக்குள்ளே எங்கிருந்தோ தண்ணீரின் குளுமையான சல சலப்புக் கேட்கிறது. சின்னஞ் சிறு ஓடை ஒன்று, மனிதனுடைய தெய்வ நம்பிக்கையைப் போல், இருள் சூழ்ந்த காட்டுக்குள் எப்படியோ பாதையைக் கண்டு

பிடித்துக் கொண்டு மரங்களினூடே கலைத்துக் கொண்டே ஓடுகிறது. அதனுடைய தெள்ளிய தண்ணீர் சஞ்சலத்தினூடு ஒலிக்கும் மனித இதயத்தின் தன்னம்பிக்கையைப் போல் கூழாங் கற்களை உருட்டிக் கொண்டே பாடி வருகிறது.

இதோ அந்த நீரோடையைத் தொடர்ந்து நெடுந்தூரம்சென்றால் ஒரு சிறிய திடல் தெரிகிறது. மற்ற இடங்களைவிட இங்கே மரஞ் செடிகளின் அடர்த்தி குறைந்திருக்கிறது. சூரிய வெளிச்சம் 'கண்ணாமூச்சி' விளையாடிக் கொண்டே நுழைந்து வருகிறது. இதென்ன? திடீரென்று ஒரு அழகான பெண்மான் பாறைகளிலே துள்ளித் துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டு ஓடி வருகிறது. இதோ அதைத் தொடர்ந்து அதனுடைய குட்டியும் ஓடி வருகிறது.

ஓடையின் கரையிலே ஓடிய தாய் மான் 'சட்' டென்று நின்று, கால்களை நன்றாகப் பாவிக்கொண்டு தலையை வளைத்து அந்த ஓடையில் தண்ணீர் குடிக்கிறது. பின்னால் ஓடி வந்த மான் குட்டி, ஓடைத் தண்ணீரைக் குடிக்காமல் தாயின் மடியை முட்டிப் பால் பருகுகிறது. அந்தத் தாய் மானுக்குத்தான் எத்தனை இன்பம் ஏற்படுகிறது?

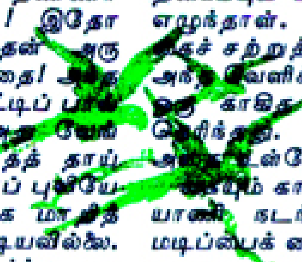
ஆனால், அதென்ன? அதோ சற்றுத் தொலைவில் அடர்த்தியான அந்தப் புதருக்குள் இரண்டு மின் பொட்டுக்கள் பளிச் பளிச் என்று பிரகாசிக்கின்றன? புதர் சலசலக்கிறது. சரேல் என்று ஆங்காரமான வேகத்தோடு ஒரு பெரிய வேங்கைப் புலி பாய்கிறது! ஐயோ! அந்தச் சின்னஞ் சிறு பச்சிளம் மான்குட்டியை நோக்கியா வேங்கைப் புலி பாய்கிறது?

திகைத்துப் பார்ப்பதற்குள் அந்தத் தாய் மானை எங்கே காணோம்? இப்பொழுது அந்த வேங்கைப் புலி ஓடையில் தண்ணீர் குடிக்க அல்லவா செல்கிறது! இதோ அந்தப் புள்ளி மான் கன்று அதன் அருகிலே செல்கிறதே! என்ன விந்தை! அந்த வேங்கைப் புலியின் மடியில் முட்டிப் பால் அருந்துகிறது மான் குட்டி! அந்த வேங்கைப் புலிதானா? இல்லை. அந்தத் தாய் மானேதான்! ஆமாம். வேங்கைப் புலியே-தான் இப்பொழுது தாய் மானாக மாறித் தெரிகிறது! இதென்ன! நம்ப முடியவில்லை. அதோ அந்த மரத்தில் உட்கார்ந்து சுகமாக ஒரு அத்திப் பழத்தைத் தின்றுகொண்டிருக்கும் அணிற் பிள்ளை 'கனவு' 'கனவு' என்று கத்துகிறதே. அதோ அந்தக் கிளிப் பிள்ளைகளெல்லாம் 'கனவு' 'கனவு' என்று கத்திக்கொண்டே சிறகடித்துப் பறக்கின்றனவே! ஒருவேளை இதெல்லாமே சித்த பிரமையோ? கனவோ? சொப்பனந்தான் காண்கிறேனோ?

பதறிப் போய் விழித்தாள் கல்யாணி. கடிகாரத்தில் மணி இரண்டு அடித்தது. அப்பா எங்கே? கோவிலிலிருந்து இன்னும் வரவில்லையா? அவர் எங்கே? வெளியே போனவர் திரும்பவே இல்லையா?

கண்களைத் திறந்ததும் கல்யாணியின் உள்ளத்தில் 'கிறு கிறு' என்று நினைவுகள் சுழன்றன. சக்கரமாகச் சுற்றின. வேங்கை, மான், ஏதோ ஒரு தனியான மரம், ஒரு அணிற் பிள்ளை, பச்சைக் கிளிகளின் கூட்டம்—கனவின் இந்தக் காட்சிச் சுழலுக்கு மத்தியிலே சோகம் படர்ந்த முகத்தோடு நிற்கும் தகப்பனாரின் உருவம், படபடப்போடு ஒரே ஆவேசமாகச் சென்ற கணவனுடைய தோற்றம்—இப்படியாக அவளுடைய சித்தவெளியரங்கில் ஊழிக் கூத்து நடந்து கொண்டிருந்தது. பூத கணங்கள் திடுதிடு என்று குதிக்க, ருத்ர பூமியிலே நின்று இறைவன் கூத்தாடுவதாகச் சொல்கிறார்கள் அல்லவா? அப்படிக் கல்யாணியினுடைய நினைவின் அரங்கில் எண்ணங்களையே பூத கணங்களாகச் சுழல விட்டு அவற்றின் மத்தியிலே நின்று கூத்தாடிக் கொண்டிருந்தது அவளுடைய மனம். பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டே கண்களைக் கசக்கியவாறு அந்தக் காட்சிகளை எல்லாம் அப்படியே உதறுகிறவள் போல இமைகளைச் சிதறிச் சிதறி விழித்தாள்.

விளக்கு எரிந்து கொண்டுதான் இருந்தது. ஆனால் மங்கியிருக்கிறது. கல்யாணி திகைப்பும் பதற்றமும் மேலிட்டவளாய், எழுந்தாள். நடந்து சென்று அந்த விளக்கைச் சற்றுத் தூண்டினாள். அப்பொழுது அந்த வெளிச்சத்தில் கட்டிலுக்கு அருகில் ஒரு காகித மடிப்பு விழுந்து கிடந்தது தெரிந்தது. ஜன்னல் வழியாக யாரோ அதை உள்ளே எறிந்திருக்க வேண்டும்.

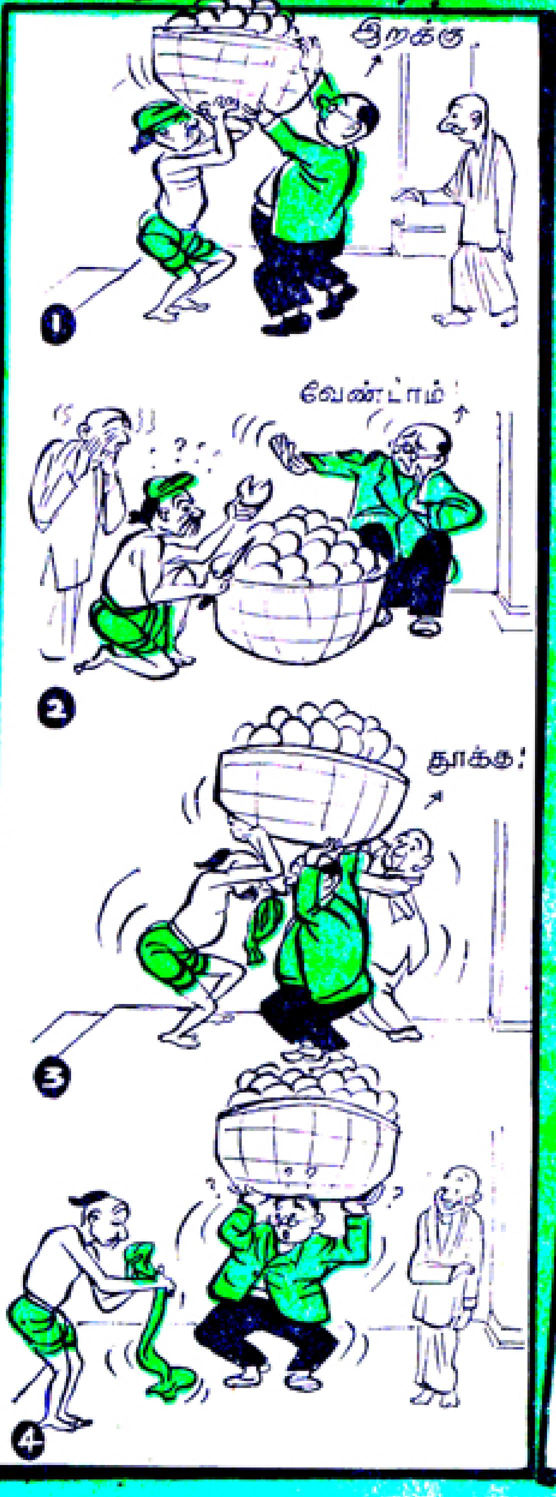

கையும் காலும் பதறிக்கொண்டே கல்யாணி நடந்து போய் அந்தக் காகித மடிப்பைக் கையில் எடுத்துப் பிரித்தாள். அது ஒரு கடிதம்!

(தொடரும்)

ஹாஸ்யக் களஞ்சியம்

மாம்பழம் எப்படி?

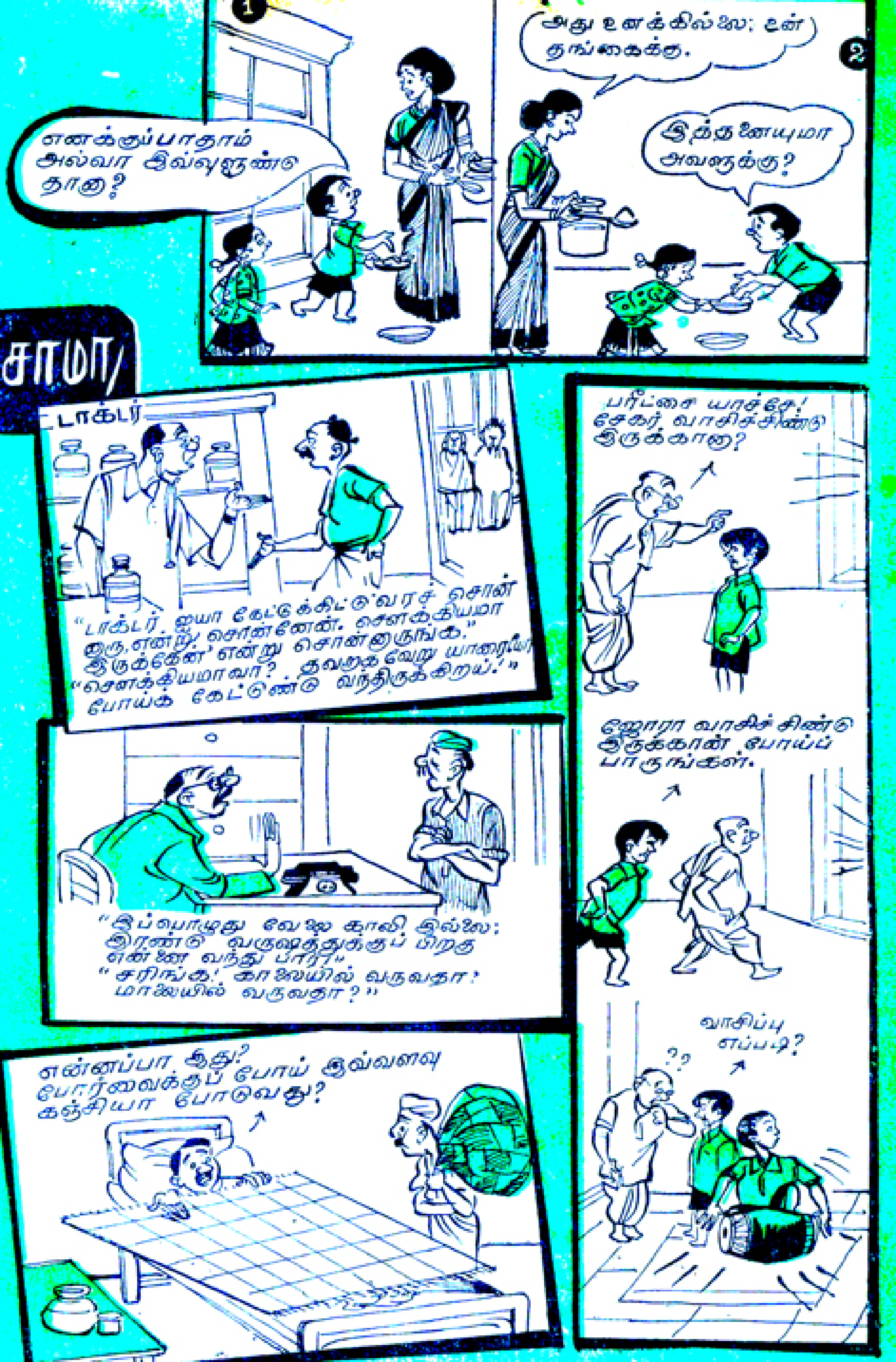
அந்த நடுவிலே இருக்கிற பிரஷை வாங்கு அப்பா!

"என்னப்பா, இந்த மைசூர்-பாகை என்னால் உடைக்க முடியவில்லையே!"

"அப்படியா? பலத்துக்கு நல்ல டானிக்கா வாங்கிச் சாப்பிடுங்கள்!"

1
எனக்கும் பாதாம் அல்வா இவ்வளுண்டு தானா?
அது உனக்கில்லே; உன் தங்கைக்கு.
2
இத்தனையுமா அவளுக்கு?
சாமா
டாக்டர்
"டாக்டர் ஐயா கேட்டுக்கிட்டு வரச் சொன் ரு, என்று சொன்னேன். சௌக்கியமா இருக்கேன்' என்று சொன்னாருங்க."
"சௌக்கியமாவா? தவறாக வேறு யாரையோ போய்க் கேட்டுண்டு வந்திருக்கிறாய்.'"
பரீட்சை யாச்சே! சேகர் வாசிச்சிண்டு இருக்கானா?
ஜோரா வாசிச்சிண்டு இருக்கான் போய்ப் பாருங்கள்.
"இப்பொழுது வேலை காலி இல்லை; இரண்டு வருஷத்துக்குப் பிறகு என்னை வந்து பார்!"
"சரிங்க! காலையில் வருவதா? மாலையில் வருவதா?"
என்னப்பா இது? போர்வைக்குப் போய் இவ்வளவு கஞ்சியா போடுவது?
??
வாசிப்பு எப்படி?

பாப்பா மலர் தொடர் கதை

தங்க மாம்பழம்

ராஜி

32. பயம் நீங்கியது

“அண்ணா! கவலைப் படாதே. உன்மேல் வைத்திருக்கும் பிடியைத் தளர விட மாட்டேன்” என்று மெல்லிய குரலில் பயந்து கொண்டே சொன்னாள் உமா.

பிரபாகரனுக்கு எதிராக வந்துகொண்டிருந்த நாய் சிங்கத்தைப் போலப் பார்வையும் பதினாறு அடி வேங்கையைப் போல உடலும் பெற்றிருந்தது. கோபத்தில் பற்களைக் காட்டிக் கொண்டே பிரபாகரனை நோக்கிப் பலமாகக் குரைத்துக் கொண்டே வந்தது. பிரபாகரன் முகத்தை மறைத்துக் கொண்டிருந்ததினால் கோபமடைந்து அவன் மீது பாய ஆரம்பித்தது.

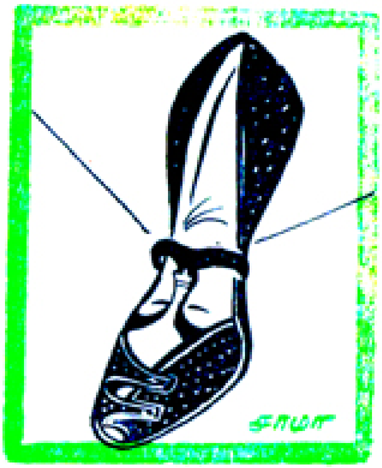
பிரபாகரன் பயமடைந்தான். தன் முகத்தை மறைத்துக் கொண்டிருக்கும் கண்ணாடியைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டு, கத்தியைத் தனக்கு முன்பாக இப்படியும் அப்படியுமாக வீசிக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் அவன் பயத்தினாலும், தனது இரண்டு கைகளிலிருக்கும் வஸ்துக்களின் கனத்தினாலும் சோர்வு அடைந்திருந்தான். அவன் உடல் முழுவதும் வியர்வையினால் நனைந்திருந்தது. உமாவும் பயத்தினால் தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்து கொண்டிருந்தாள். சிறிது நேரம் போனால் இருவரும் மூர்ச்சையாகிக் கீழே விழ வேண்டியதுதான். அந்த நிலைமையில் நாய் பிரபாகரனின் கத்தி வீச்சிலிருந்து தப்பிய வண்ணமாகப் பெரிதாகக் குரைத்துக் கொண்டு பிரபாகரனின் முகத்தில் இருக்கும் மறைப்பை எப்படியாவது நகர்த்துவதற்கு முயன்றது.

நாய் பலமாகக் குரைக்கக் குரைக்கப் பிரபாகரன் தன் முழு பலத்துடன் கத்தியைத் தன் முன் வீசிக்கொண்டிருந்தான்.

திடீரென்று நாயின் குரைப்புச் சப்தத்தைக் காணவில்லை. ‘இது என்ன இது? நம்மை ஏமாற்றுவதற்கு இந்த நாய் இப்படிப் பாசாங்கு பண்ணுகிறதா?’ என்று கத்தியை வலது பக்கமாகப் பலமாக வீசினான். அப்பொழுது கத்தி ஏதோ ஒரு கல்லில் பட்டது போல ‘டாண்’ என்று ஓசை கேட்டது. மறுபடியும் இடது பக்கமாக வீசினான். அப்பொழுதும் ‘டாண்’ என்று ஓசை கேட்டது. சற்று நேரம் பேசாமல் நின்று கொண்டிருந்தான். அப்பொழுதும் நாய் குரைக்கும் சப்தம் கேட்கவில்லை. மெதுவாகத் தன் முகத்தில் மறைத்திருக்கும் கண்ணாடியை மேல் பக்கமாகத் தூக்கினான். அப்பொழுது அவன் ஒரு ஆச்சரியமான சம்பவத்தைப் பார்த்தான். குரைத்துக் கொண்டிருந்த நாய் அவன் மீது பாய்ந்தபடியே சிலையாக இருந்தது. நம்பிக்கை இல்லாமல் அதைத் தொட்டுப் பார்த்தான். சிலையாக மாறின நாய் சிலையாகவேதான் இருந்தது! கையிலிருந்த கண்ணாடியைக் கீழே எறிந்தான். கத்தியையும் எறிந்தான்.

“உமா, உமா!” என்று கூப்பிட்டான். சோர்வு அடைந்திருந்த உமா, “என்ன அண்ணா! சிலையாக மாறி விட்டாயா? நான் என்ன செய்வேன்!” என்று அழ ஆரம்பித்தாள்.

“உமா, என்ன இப்பொழுதும் உளறுகிறாய்? நான் சிலையாக மாறி இருந்தால் உன்னுடன் பேச முடி

ஜோடு தெரிகிறதா? திருப்பிப் பாருங்கள்!

யுமா? இதோ பார், யார் சிலையாக மாறி இருக்கிறது என்று!" என்று கூறி அவசர அவசரமாக அவன் உமாவின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டான்.

"உமா, அந்தச் சிலையை நன்றாகப் பார்! நாய் என் மீது பாய வந்தபோது அப்படியே சிலையாக மாறி விட்டது. மற்றவர்களைச் சிலையாக மாற்றும் அந்தப் பொல்லாத நாய் நம் கண் முன்னே அதுவே சிலையாக மாறி விட்டது. ஹா! ஹா... ஹா...!" என்று கை கொட்டிச் சிரித்தான் பிரபாகரன்.

"என்ன அண்ணா, இதையா அந்த நாய் என்கிறாய்? எனக்கு என்னவோ அந்த நாய் எங்கேயோ ஓடிப் போய் இருக்கும் என்று தோன்றுகிறது. அது ஒரு நாளும் சிலையாக மாற முடியாது. திரும்பி அந்த நாய் இப்பொழுது ஓடி வந்துவிடப் போகிறது என்று எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது. நான் முன் போலவே கண்ணை மூடிக் கொள்ளுகிறேன். சீக்கிரம் கண்ணாடியை எடுத்து உன் முகத்தை நன்றாக மறைத்துக் கொள். சீக்கிரம்! நாய் வந்து விடப் போகிறது!" என்று கத்தினாள் உமா.

"ஏ, பயந்தாங்கொள்ளி உமா! இன்னுமா உனக்குச் சந்தேகம்? என் மீது பாய வந்த நாய்தான் அம்மா, இது! உன் சந்தேகத்தை இப்பொழுது தீர்த்து வைக்கிறேன். என் அருகில் வா!" என்றான் பிரபாகரன்.

உமா பயந்து கொண்டே பிரபாகரன் அருகில் வந்து நின்றாள். பிரபாகரன் சிலையாக மாறிய நாயை உற்று நோக்கினான். "உமா, உமா! இது அந்த நாய் தான் என்பது நிச்சயம். இதோ பார், அதன் கழுத்தில் நாம் இவ்வளவு நாள் சிரமப்பட்டுத் தேடி வந்த சாவி!" என்று கூறி, அந்த நாய் சிலையின் கழுத்தில் ஒரு மெல்லிய பித்தளைச் சங்கிலியின் மத்தியில் மாட்டியிருந்த ஒரு சிறிய சாவியைக் காண்பித்தான். உமா பயந்த வண்ணமாகவே நாய்ச் சிலையின் கழுத்தில் உள்ள சாவியைத் தொட்டுப் பார்த்தாள். "அண்ணா, நீ சொல்வது உண்மையே. நாம் தேடி வந்த சாவியும் அகப்பட்டு விட்டது! அந்த விஷமுள்ள நாய்தான் இப்படிச் சிலையாக மாறி விட்டது. இதில் சந்தேகமில்லை, இனி மேல் நான் நாய்க்குப் பயப்பட மாட்டேன்!" என்று சந்தோஷமாகச் சொன்னாள் உமா.

பிறகு, "அண்ணா, எனக்கு ஒரு சந்தேகம். நாய் சிலையாக மாறியபொழுது அதன் கழுத்திலுள்ள பித்தளைச் சங்கிலியும் சாவியும் ஏன் சிலையாக மாறவில்லை?" என்று கேட்டாள்.

"உமா, உன்னைப் போல் எனக்கும் சந்தேகம் உண்டாயிற்று. பிறகுதான் தெளிவடைந்தேன். அதோ பார், அந்தக் குதிரை வீரன் சிலையை. குதிரை சிலையாக மாறி இருக்கிறது. அதன் மீது வீற்றிருக்கும் மனிதனும் சிலையாக மாறி இருக்கிறான். ஆனால் குதிரை மேல் போட்டிருக்கும் சேணங்கள், அந்த வீரன் கையிலிருக்கும் வாள், அவன் அணிந்திருக்கும் உடுப்புகள் யாவும் அப்படியே இருக்கின்றன. அதோ பார், அந்த இடையனுடைய சிலையை. அவன்

உள் நாட்டு சரக்குகளையே
வாங்குங்கள் — நல்ல ரக
மாக வாங்குங்கள்.

சிறுவர்கள் சித்திரப் போட்டி.

சிலையாக மாறி இருந்தாலும் அவன் உடுத்திக் கொண்டிருக்கும் உடை, அவன் கையிலிருந்த தடி யாவும் அப்படியே இருக்கின்றன. இதோ இங்கே இருக்கும் குதிரை வீரனின் சிலையைப் பார். அவன் சிலையாக மாறி இருந்தாலும் அவன் அணிந்திருக்கும் மூக்குக் கண்ணாடி அப்படியே இருக்கிறது. இதிலிருந்து உயிருள்ளவைகளைச் சிலையாக மாற்றவே இந்த நாய்க்குச் சக்தி உண்டு என்று நமக்குத் தெரிகிறது. உயிரற்ற வஸ்துக்கள் மாறவில்லை என்று தெரிகிறது. அதனால்தான் நாய் கழுத்திலுள்ள சங்கிலியும் சாவியும் அப்படியே இருக்கின்றன. நல்ல வேளை! சாவியும் சிலையாக மாறி இருந்தால் ஒருகால் அது தங்க மாம்பழத்தைத் திறக்காமல் இருந்தாலும் இருக்கும். பிறகு நாம் இவ்வளவு சிரமப்பட்டு இங்கு வந்ததற்குப் பேசாமல் திரும்பி இருக்க வேண்டியதுதான்!'' என்று சொல்லி முடித்தான் பிரபாகரன்.

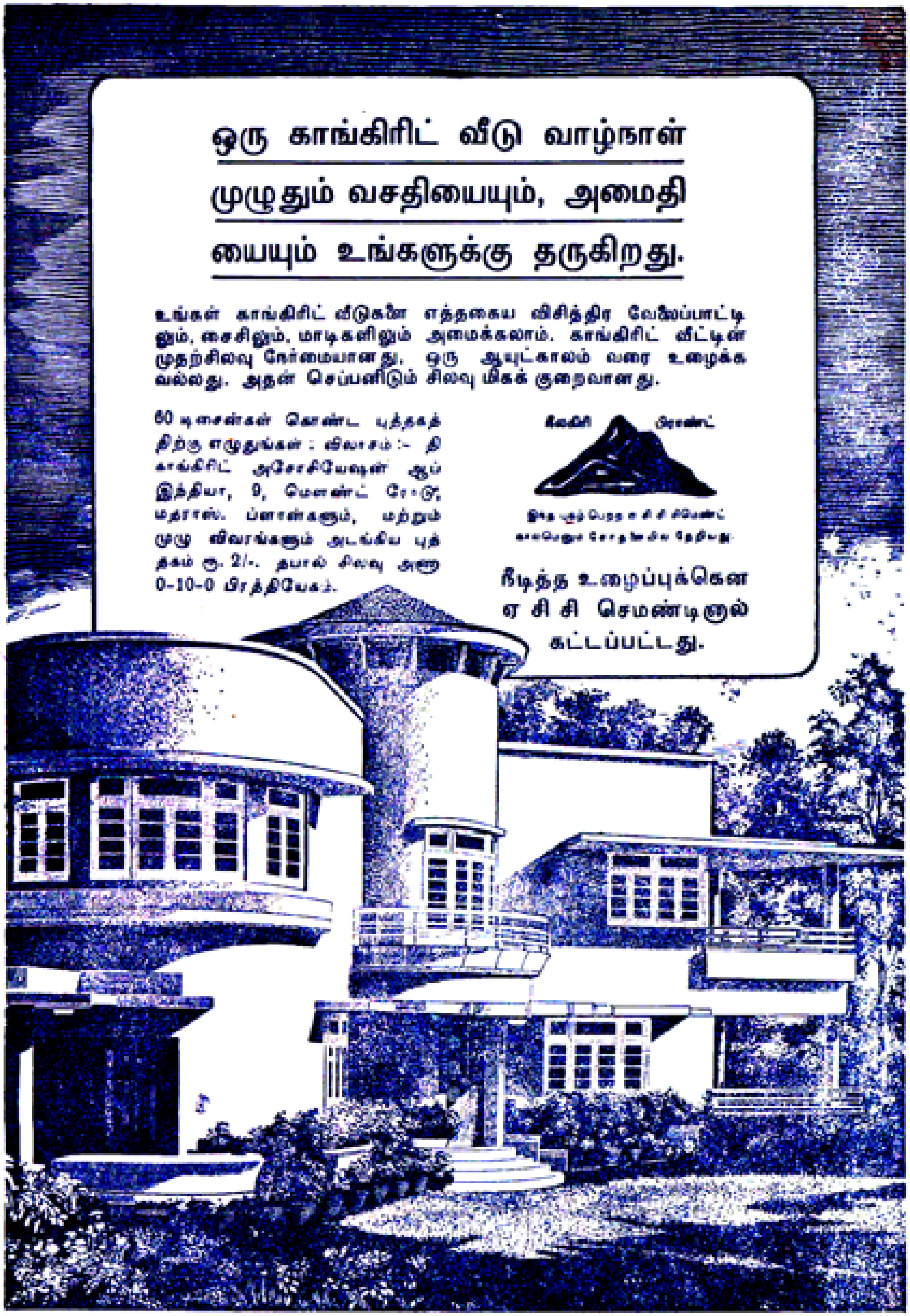
''அண்ணா, நீ சொல்வது எல்லாம் உண்மைதான். எனக்கு அவை நன்றாகப் புரிந்துவிட்டன. இன்னும் ஒரே ஒரு முக்கிய விஷயம்தான் நான் தெரிந்து கொள்ள மிகவும் ஆசைப்படுகிறேன்.''

''என்ன *சொல், சீக்கிரம் சொல்!''

''உன்மீது பாய வந்த அந்த நாய் எப்படிச் சிலையாக மாறியது? நீ ஏதாவது மந்திரங்கள் செய்தாயா? வயற்காட்டுக் கிழவியிடமிருந்து மந்திரங்கள் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறாயா?''

''உமா, இந்தக் கேள்வியை எனக்கு நீ கேட்பாய் என்று தெரியும். சற்று முன் இக் கேள்வியைக் கேட்டிருந்தால் நான் பதில் சொல்லத் தயங்கியிருப்பேன். நான் மந்திரங்கள் ஒன்றையும் உபயோகிக்கவில்லை, உமா. நான் அந்தப் படகிலிருந்து என் கண்களை மறைத்துக் கொள்ள ஒரு பெரிய பூதக் கண்ணாடி கொண்டு வந்தேன் அல்லவா? கண்ணாடியின் முன் பக்கத்தினால் மறைத்துக் கொண்டால் கண்கள் கூசுமே என்று பின் பக்கமாக என் முகத்தை மறைத்துக் கொண்டிருந்தேன். நாய் பூதக் கண்ணாடியில் தன் முகத்தைப் பார்த்திருக்க வேண்டும். தன் விழிகளைத் தானே பார்த்தவுடன் மந்திர சக்தியினால் அது சிலையாக மாறி விட்டது!'' (தொடரும்)

1. எஸ். விமலா, வயது 9, மாதுங்கா, பம்பாய். 2. எஸ். ஜி. மீனாக்ஷி, வயது 10, தேவகோட்டை. 3. டி. வில்லியம், 11½, அட்டகட்டி, பொள்ளாச்சி.

ஒரு காங்கிரிட் வீடு வாழ்நாள்
முழுதும் வசதியையும், அமைதி
யையும் உங்களுக்கு தருகிறது.
உங்கள் காங்கிரிட் வீடுகளை எத்தகைய விசித்திர வேலைப்பாட்டிலும், சைசிலும், மாடிகளிலும் அமைக்கலாம். காங்கிரிட் வீட்டின் முதற்சிலவு சேர்மையானது. ஒரு ஆயுட்காலம் வரை உழைக்க வல்லது. அதன் செப்பனிடும் சிலவு மிகக் குறைவானது.
60 டிசைன்கள் கொண்ட புத்தகத்திற்கு எழுதுங்கள் : விலாசம் :- தி காங்கிரிட் அசோசியேஷன் ஆப் இந்தியா, 9, மௌண்ட் ரோடு, மதராஸ். ப்ளான்களும், மற்றும் முழு விவரங்களும் அடங்கிய புத்தகம் ரூ. 2/-. தபால் சிலவு அணா 0-10-0 பிரத்தியேகம்.
நீலகிரி பிராண்ட்
நீடித்த உழைப்புக்கென
ஏ சி சி செமண்டினால்
கட்டப்பட்டது.

கோகிலா

ரமண்லால் வஸந்தலால் தேசாய்

மொழிபெயர்ப்பு ரா.வீ.

51. திருட்டு வெளியாயிற்று!

லால்ஜி ஸேட் அரசாங்க சபைத் தேர்தலில் எதிர்ப்பு எதுவும் இன்றி வெற்றி பெற்று விட்டார். அம் மகிழ்ச்சியில் செய்தித் தாள்களில் எல்லாம் தமது புகைப்படம் வெளியாகிறதா என்று பார்க்கலானார். பணம் படைத்தவர்கள் வெற்றி பெற்று விட்டால் புகைப்படம் பிரசுரமாவதைப் பற்றிக் கேட்பானேன்? அவரைப் பற்றிய புகழுரைகளும் வாழ்த்துச் செய்திகளும் பத்திரிகைகளில் பத்தி பத்தியாக வெளிவரத் தொடங்கின. அவற்றை ஒரு தடவை மட்டும் படிப்பதனால் அவருக்குத் திருப்தி ஏற்படுவதில்லை. அதனால் பன்முறை படித்துப் படித்துப் பெருமிதம் அடைவார்.

தமக்குக் கிடைக்கும் வரவேற்புரைகளுக்கு அளிக்க வேண்டிய பதிலை அவர் விஷயம் அறிந்தவர்களைக் கொண்டு முன் கூட்டியே எழுதி வைத்துக் கொண்டு விட்டார். அதை மிகவும் பிரயாசை எடுத்துக் கொண்டு மனப்பாடமும் செய்து வைத்துக் கொண்டார். நடுவில் மறந்து போய் அது தம் காலை வாரிவிடாமல் இருக்க வேண்டுமே, தமது சாயம் வெளுத்து விடாமல் இருக்க வேண்டுமே என்பதற்காக அவர் பார்த்துக் கொண்ட ஒத்திகைகளுக்கும் ஒரு கணக்கு வழக்குக் கிடையாது.

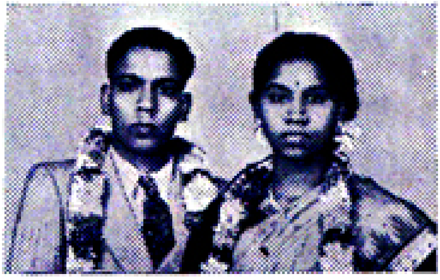
அன்று அவருடைய நண்பர்கள் பலர் சேர்ந்து ஒரு தோட்ட விருந்துக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். சாய்வு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து விஜயலக்ஷ்மி ஏகமாக வந்து குவிந்து கொண்டிருந்த வாழ்த்துக் கடிதங்களைப் பார்வையிடுவதில் ஈடுபட்டிருந்தாள். பலதடவை படித்த கடிதங்களாக,—அதாவது ஒரே மாதிரியான தோசையிருப்பல் கடிதங்களாக,—இருந்து விட்டால், சிறிது சுவாரஸ்யம் குறைந்து தன் கையில் உள்ள சாதாரணத் தங்க வளையலைச் சுழற்றுவாள். அல்லது தன் கழுத்துச் சங்கிலியில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் பதக்கத்தை இப்படியும் அப்படியும் அசைப்பாள்.

தமக்குக் கிடைத்த வெற்றி விஷயத்தில், மனைவி என்ற ஹோதாவில் விஜயலக்ஷ்மி எத்தனை உற்சாகம் காண்பிக்க வேண்டுமோ, அத்தனை உற்சாகத்தைக் காட்டவில்லை என்று லால்ஜி ஸேட்டுக்குத் தோன்றியது. அதனால், "விஜயா! என்ன இப்படி ஒரேயடியாக உற்சாகம் குன்றி விட்டாய்?" என்று கேட்டார்.

மதிக்குறைவான மனிதன் எத்தனைதான் நாகரிகமாகப் பேசினாலும் அநாகரிகமாகத்தான் தோன்றும். அதேபோல் நாகரிகம் வாய்ந்தவன் எத்தனை தான் வைதாலும் திட்டினாலும் அதில் அன்பு உறைந்திருப்பதாகத் தோன்றும். இது உலக இயல்பு.

"எல்லைமீறி உற்சாகம் காட்டுவதற்கு நான் என்ன, அரசாங்க சபைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறேனா? நீங்கள் அல்லவா தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறீர்கள்?" என்றாள் விஜயலக்ஷ்மி. அவளது அந்தப் பதில் அவருக்கு முகத்தில் அறைந்தாற் போலிருந்தது.

ஆனால் லால்ஜி அம்மாதிரி பதில்களுக்கெல்லாம் சளைத்து விடுபவரும் அல்ல; உற்சாகம் குன்றி இடிந்துபோய் விடுபவரும் அல்ல. "ஆமாம், ஆமாம்! அரசாங்க சபைக்கு நீ போக வேண்டியதுதான் பாக்கி. நீ அங்கே போய்விட்டால் என்ன என்னவெல்லாம் செய்வாயோ, யார் கண்டார்கள்?" என்று பரிகாசமாகக் கூறினார். இருந்தாலும் அவருக்கு உள்ளூற பயமாகத்தான் இருந்தது.

சென்னை ஸவுத் இந்தியா கார்ப்பொரேஷன் திரு ஜி. எஸ். கணபதி அய்யர் அவர்களின் குமாரத்தி சௌ. லக்ஷ்மிக்கும், திரு ஜி. எஸ். அருணாசலத்திற்கும் சென்ற 1—4—55 சென்னையில் திருமணம் வெகு சிறப்பாக நடந்தேறியது. வாழ்க மணமக்கள்!

ஒரே நேரத்தில் உச்சாணிக் கிளையில் தூக்கி வைக்கவும், அதே நேரத்தில் அதள பாதாளத்தில் தள்ளவும் தெரிந்த பெண்களின் சாமர்த்தியத்தை நினைத்துப் பார்த்தால் ஆண்களுக்கு அச்சம் உண்டாவது இயற்கைதானே? யாரும் ஒருமுகமாக ஒப்புக் கொள்ளும் இந்த விஷயத்துக்கு யார் தடை சொல்லப் போகிறார்கள்?

"நீங்கள் என்னடா வென்றால் பத்திரிகைகளில் பிரசுரமாகி யிருக்கும் உங்கள் புகைப் படத்தையே பார்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கிறீர்கள்! தோட்ட விருந்துக்குப் போக வேண்டுமே, நாழிகையாகி விடாதா என்ற எண்ணமே உங்களுக்கு இருப்பதாகத் தோன்றவில்லையே!" என்றாள் விஜயலக்ஷ்மி.

"நான் எத்தனை நாழிகையாக உடை மாற்றிக் கொண்டு தயாராக உட்கார்ந்திருக்கிறேன், தெரியுமா? தலைப்பாகை வைத்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான் பாக்கி. நீ தான் இன்னும் தயாராக வில்லை!" என்றார்.

"நானும் அப்பொழுதே பிடித்துத் தயார்தான்!"

"என்ன? தயாரா? இன்னும் நீ உடை மாற்றிக் கொள்ள வில்லையே!"

"நான் ஒன்றும் உடை மாற்றிக் கொள்ளப் போவதில்லை. இதே உடையுடன் தான் வரப்போகிறேன்!" என்றாள் விஜயலக்ஷ்மி.

தனது மனைவி நல்ல நல்ல உடையாக உடுத்திக் கொண்டு பொலிவுடன் புறப்பட வேண்டும் என்று எந்தக் கணவன் தான் விரும்புவதில்லை? உடை விஷயத்தில் அதிகப் பற்றுக் கொண்ட விஜயலக்ஷ்மி வீட்டுக்குள்ளேயே கூட வெகு சுத்தமாகத் தான் இருப்பாள். வெளியே போவது என்றால் அவளது ஆடை அலங்காரங்கள் இன்னும் பிரமாதமாக மிளிரும். அன்று அவளிடம் அந்த ஆர்வத்தைக் காணாத லால்ஜி ஸேட்டுக்கு வியப்பாக இருந்தது. "என்ன? உடை மாற்றிக் கொள்ளப் போவதில்லையா? இப்படியேதான் வரப் போகிறாயா?" என்று கேட்டார்.

"நீங்கள் ரொம்ப ரொம்பப் பெரிய மனிதராகி விட்டீர்கள். அதனால் நான் இனிமேல் மிக மிக எளிமையைக் கடைப் பிடிக்கப் போகிறேன். அப்பொழுது தான்......" என்றாள் விஜயலக்ஷ்மி.

லால்ஜி ஸேட் உள்ளங் காலிலிருந்து உச்சந் தலை வரை அவளை ஒரு முறை உன்னிப்பாகப் பார்த்தார். தமது மனைவியின் மேனியழகு அந்த எளிமையினால் எள்ளளவும் குறையவில்லை என்பது அவர் கண்களுக்கு உறுதிப்பட்டது. எனவே, அவர் சிறிதும் உற்சாகக் குறைவை வருவித்துக் கொள்ளாமல், "நீ எப்படி உடுத்திக் கொண்டாலும் நன்றாகத்தான் இருக்கிறது!" என்றார். அடுத்த கணம் அவர் பார்வை அவரையறியாமலே கடிகாரத்தின் மீது விழுந்தது. உடனே, "பார்த்தாயா, பார்த்தாயா? நாழிகையாகி விட்டது. சீக்கிரம் புறப்படு!" என்று அவசரப்படுத்தினார்.

அந்தப் புகழ் மொழிகள் விஜயலக்ஷ்மிக்குப் பிடித்தனவா, இல்லையா என்பதை அறிந்து கொள்ளும் விஷயத்தில் அவர் அதிகமாக அக்கறை காட்டவில்லை. கணவனுக்குத்தான் பல பிறப்புரிமைகள் கிடைத்திருக்கின்றனவே! அதன் பிரகாரம் அவர் விஜயலக்ஷ்மியைக் காரில் தம் பக்கத்தில் உட்கார வைத்துக் கொண்டார். அடுத்த நிமிஷம் அவரைக் கௌரவிக்கும் விருந்திலும் விழாவிலும் கலந்து கொள்வதற்காகக் கார் புறப்பட்டு விட்டது.

விருந்துக்கு ஆகும் செலவைத் தனிப்பட்ட முறையில் லால்ஜி ஸேட்டே ஏற்றுக் கொண்டு விடுவார் என்று அவருடைய எதிர்த் தரப்பாளர்கள் பேசிக் கொண்ட பொழுதிலும், அவருக்கு அந்த விருந்தின் பொழுது, மதிப்பு மிக்க பெரியவர்கள் அடங்கிய அந்தக் குழாத்திலே பெருமதிப்பே கிடைத்தது.

பொதுவாக, ஸர் பிஹாரிலால் இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளில் பங்கெடுத்துக் கொள்வது என்பதே அபூர்வம். ஆனால் அன்று மிகுந்த வற்புறுத்தலின் பேரில் தமது பெண் குஸுமாவை அழைத்துக் கொண்டு அவரும் வந்திருந்தார். அந்தக் கூட்டத்தில் ரமேஷ், பிராணலால், சுகபால், சாந்திப் பிரியன் எல்லோருமே காணப்பட்டனர்.

ஜுகல்கிஷோர்தானே லால்ஜிஸேட்டை அரசாங்க சபைக்கு நிறுத்தி வைத்தவன்,

வெற்றி வாங்கி அளித்தவன் எல்லாம். பணம், செல்வாக்கு இரண்டையும் உபயோகித்து அவன் எதிராளிகளை வாபஸ் வாங்கிக் கொள்ளச் சொல்லாமல் இருந்திருந்தால், லால்ஜி ஸேட் இவ்வளவு சுலபமாக வெற்றி வாகை சூடிக் கொண்டிருக்க முடியுமா? அதனால் ஜுகல்கிஷோர் வந்திருந்தானா இல்லையா என்ற பிரச்னையே அநாவசியமாகி விட்டது. 'பருப்பில்லாமல் கல்யாணமா?' என்பது போல் ஜுகல்கிஷோர் இல்லாமல் விருந்து ஏது?

லால்ஜி ஸேட்டுக்கு அன்று ஸர் பிஹாரிலாலுக்கு அருகில் அமரும் பாக்கியம் கிடைத்திருந்தது. இது ஒரு சிறிய விஷயம் அல்ல. கனவிலும் கிடைத்தற்கரிய பெரும் பாக்கியம்தான். பேச்சுப் போக்கில் லால்ஜி ஸேட், "ஆமாம்! திருட்டைப்பற்றிய விஷயம் என்ன ஆயிற்று?" என்று கேட்டார்.

ஸர் பிஹாரிலால் பதில் சொல்லவில்லை. அதற்கு முன்பாகச் சுகபால், "சந்தேகத்துக்கு ஆஸ்பதமானவன் இவருக்குப் பக்கத்து வீட்டுக்காரன்தான்!" என்று முந்திரிக் கொட்டை போல் ஸர் பிஹாரிலாலுக்குச் சொல்லி வைத்தான்.

"பக்கத்து வீட்டுக்காரன் இல்லை. இவர் வீட்டுக் காம்பவுண்டுக்குள்ளேயே வாடகைக்குக் குடியிருப்பவனுக்கும்!" என்று ஒரு திருத்தத்தைப் புகுத்திய சாந்திப்பிரியன், "அதனால்தான் நம் ஸேட்டின் சார்பில் அவனுக்கு ஜாமீன் கட்டுவதற்கும் ஏற்பாடாகியிருக்கிறது!" என்றான்.

அதைக் கேட்ட லால்ஜி ஸேட்டுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. "ஜாமீன் கட்டுவதற்கு நான் ஏற்பாடு செய்தேனா? யார் சொன்னது? எதற்காக நான் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்? அவனுக்கும் எனக்கும் என்ன உறவு? சம்பந்தமில்லாதவர்களுக்கெல்லாம் நான் ஏன் ஜாமீன் கட்டப் போகிறேன்?" என்றார்.

இவர்கள் இங்கே இப்படிப் பேசிக் கொண்டிருந்த பொழுது விஜயலக்ஷ்மியும் குஸுமாவும் ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஸர் பிஹாரிலால் சம்பாஷணையின் போக்குப் பிடிக்காமற் போகவே, "எதற்காக அந்தப் பழைய குப்பைகளையெல்லாம் இங்கே கிளறிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?" என்று கூறி அந்தப் பேச்சை நிறுத்தப் பார்த்தார்.

"ஜகதீஷ் திருடினான் என்று சொல்பவர்கள் எல்லோரும் பாலும் சோறும் சர்க்கரை தொட்டுக் கொண்டு சாப்பிடுகிறார்கள். சாப்பிடட்டும், சாப்பிடட்டும்!" என்றான் ஜுகல்கிஷோர். அவன் பேச்சைக் கேட்ட ரமேஷும் விஜயலக்ஷ்மியும் அவனைப் பார்க்கலாயினர். ஜுகல்கிஷோரின் அந்தச் சொற்களைக் கேட்டபின் யாருமே பேச்சை வளர்த்த விரும்பவில்லை. அதனால் அந்தப்பேச்சு அப்படியே அறுபட்டு விட்டது.

விஜயலக்ஷ்மி தருணம் பார்த்து ரமேஷைத் தன் அருகில் கூப்பிட்டாள். அவனுடன் புதிதாக அறிமுகம் செய்து கொள்பவள் போல் நடித்து, "ஜகதீஷிடமிருந்து கடிதம் வந்திருக்கிறது!" என்றாள்.

"என்ன? கடிதமா? எங்கிருந்து?" என்று ஆர்வத்துடன் கேட்டான் ரமேஷ்.

"எங்கிருந்து, என்னவென்று என்பதெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் அவர் சௌக்கியமாக இருக்கிறார். இந்தச் செய்தியைக் கோகிலாவுக்கும் உங்களுக்கும் சொல்லச் சொல்லி எழுதியிருக்கிறார். உங்களுக்குச் சொல்லியாகி விட்டது. ஆனால் கோகிலாவுக்கு எப்படிச் சொல்லியனுப்புவது என்பதுதான் விளங்கவில்லை!" என்றாள் விஜயலக்ஷ்மி.

"நான் இரண்டு மூன்று நாட்களில் கோகிலாவிடம் போகப் போகிறேன். சொல்லி விடுகிறேன்!" என்றான் ரமேஷ்.

அதே சமயம் ஜுகல்கிஷோர் ரமேஷின் அருகில் நெருங்கி வந்து, "பாவம் ஓரிடம், பழியோரிடம் என்பது எவ்வளவு உண்மை, பார்! கடைசியில் உண்மைத் திருடன் கிடைத்து விட்டான்! ஆனால்

செய்யாத குற்றத்துக்கு ஜகதீஷ் வீணில் இலக்கானான்!'' என்றான்.

"திருடன் அகப்பட்டு விட்டானா? அந்தத் திருடன் யார்?''

''அவன் யார் என்பதைப் பிராணலால் சொல்லுவார். அவரிடம் கேட்டுப் பார்!'' என்றான் ஜுகல்கிஷோர்.

பிராணலால் அன்று அதிகாலையிலேயே ஸர் பிஹாரிலாலின் வீடு தேடிப் போனார். அவர் பிஹாரிலாலைத் தனிமையில் சந்திக்கத் தருணம் பார்த்திருந்தார். ஆனால் வெகு நாழிகை காத்துக் கொண்டிருந்தும் அன்று அவருக்கு அந்தத் தனிமை கிடைக்கவே இல்லை.

ஒருவருக்குப் பின் ஒருவராக எத்தனையோ பேர் ஸர் பிஹாரிலாலைப் பார்க்க வந்து கொண்டிருந்தார்கள். தீயிலிருந்து தப்பிப் பிழைத்த தந்தையையும் மகனையும் பார்த்து விசாரித்து விட்டுப் போவதற்காகத்தான் அன்று அத்தனை கும்பல் அவர் வீட்டை நோக்கி வந்திருந்தது. அதோடு அவர் இரண்டொரு நாட்களில், இட மாற்றத்தை உத்தேசித்துத் தமது கிராமத்துக்குப் போவதாக இருந்தார். அதன் காரணமாகவும் அவரைப் பார்க்கப் பலர் வந்திருந்தனர்.

வந்தவர்கள் விடைபெற்றுக் கொண்டு போகும் வரை பிராணலால் தோட்டத்தில் பிஹாரிலாலுடன் இருந்தார். பிறகு அவருடனேயே வீட்டுக்கும் வந்தார். இனி நமக்குத் தனிமை கிடைக்கும் என்று எண்ணிய அவருக்கு அப்பொழுதும் தனிமை கிட்டவில்லை. ஏனெனில், குஸுமா, ரமேஷ் இருவரும் வீட்டுக்குள் வந்ததும் வராததுமாகப் பிஹாரிலாலைச் சூழ்ந்து கொண்டு விட்டனர். பொறுமை யிழந்த பிராணலால், "சற்றுத் தனிமையில் தங்களோடு பேச வேண்டும்!'' என்று பிஹாரிலாலிடம் தைரியமாகவே சொல்லி விட்டார்.

''ரமேஷும் குஸுமாவும் நம்பிக்கைக்குப் பங்கம் விளைவிக்கக் கூடியவர்கள் அல்ல. அவர்களை இங்கிருந்து அனுப்பி விட்டுத் தனிமையில் சொல்லக்கூடிய ரகசியம்அப்படி உனக்கு என்ன இருக்கிறது?'' என்று கேட்டு ஸர் பிஹாரிலால் பிராணலாலை மடக்கி விட்டார்; அதோடு தனிமையில் பேசச் சந்தர்ப்பம் அளிக்க முடியாது என்று மறுத்தும் விட்டார்.

வேறு வழி புலப்படாத பிராணலால் தம் தலைப்பாகையைக் கழற்றி ஸர்பிஹாரிலாலின் காலடிகளில் வைத்தார். பிறகு தம் இரு கைகளையும் கூப்பி, "எசமான்! என் கழுத்தை வெட்டுவதென்றாலும் வெட்டி விடுங்கள். நான் பெரிய தவறு ஒன்று இழைத்து விட்டேன்!'' என்றார்.

பிராணலால் கெஞ்சுவதைக் கண்ட ஸர் பிஹாரிலாலுக்குக் கொஞ்சம் கோபமே வந்து விட்டது. தமது பழைய நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான சிப்பந்தி இவ்வளவு தாழ்வு மனப்பான்மை கொள்வதைக் காண அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. "ஏன், பிராணலால்! இதென்ன காரியம் செய்கிறாய்? முதலில் உன் தலைப்பாகையை எடுத்துத் தலையில் வைத்துக் கொண்டு, சரியாக உட்கார்ந்து விவரமாகச் சொல்!'' என்று தம் சொல்லில் சிறிது கடுமை தொனிக்கவே உத்தரவு போட்டார்.

"எசமான்! தலைபோகிற காரியம் நடந்து விட்டபின் தலைப்பாகையை நான் எடுத்து வைத்துக் கொள்வதா? தாங்கள் பெரிய மனசு பண்ணினால்தான் உண்டு. என் வாழ்க்கையே மண்ணோடு மண்ணாகி விட்டது. உங்களிடம் நடந்ததை எப்படிச் சொல்வது என்றுதான் புரியவில்லை!'' என்றார் பிராணலால்.

பிராணலாலின் பீடிகையைக்கேட்ட குஸுமாவுக்குப் பொறுக்கவில்லை. "ஏன், பிராணலால் மாமா! அப்படி என்ன

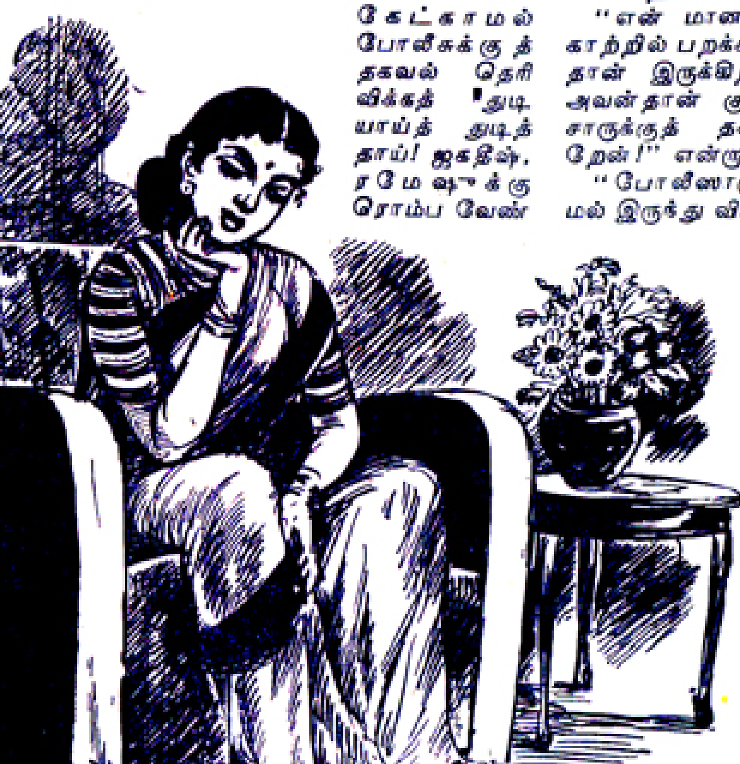
காரியம் நடந்து விட்டது?" என்று வியப்புடன் கேட்டான்.

"எசமான்! இன்றைக்கே நான் என் உத்தியோகத்தை ராஜிநாமாச் செய்து விடுகிறேன். இனி இந்தப் பிராண லாலுக்கு உத்தியோகம் பார்க்க யோக்கியதை கிடையாது!" என்று சொல்லிப் பிராணலால் தமது சட்டைப் பையிலிருந்து ஒரு காகிதத்தை எடுத்து ஸர் பிஹாரிலாலின் கையில் கொடுத்தார். பிஹாரிலால் அதைப் படித்துப் பார்த்தார். பிறகு இலேசாகத் தமக்குள் சிரித்து விட்டுப் பிராணலால் கொடுத்த அந்த ராஜிநாமாக் கடிதத்தைச் சுக்கு நூறாகக் கிழித்தெறிந்தார்.

"நல்ல ஆள் அப்பா, நீ! விஷயத்தை விளக்கமாகச் சொல்வாயா? இல்லை, என்னை மன்னித்து விடுங்கள், என்னை மன்னித்து விடுங்கள் என்று கெஞ்சுவாயா?" என்று கேட்ட ஸர் பிஹாரிலால், "சரி, உன் குற்றம் எத்தனை பெரிதாக இருந்தாலும் சரி, மன்னித்து விடுகிறேன். உன் காரணமாக எனக்குப் பெரிய நஷ்டம் ஏற்பட்டால்கூடப் பாதகமில்லை. அதை வேறு எந்த வகையிலாவது ஈடு கட்டிக் கொள்கிறேன். நீ கவலைப் படாதே!" என்று சமாதானப் படுத்தினார்.

"எசமான்! வியாபார விஷயத்தில் ஒன்றும் தவறு ஏற்பட்டு விடவில்லை. பதினையாயிரம் ரூபாய் திருட்டுப் போயிற்றல்லவா? அது விஷயமாகத்தான்......!"

"நான்தான் உன்னிடம் முன்னாலேயே 'அவசரப்படாதே, ஒன்றும் குடி முழுகி விடாது' என்று சொன்னேனே! நீ தானே கேட்காமல் போலீசுக்குத் தகவல் தெரிவிக்கத் துடியாய்த் துடித்தாய்! ஜகதீஷ், ரமேஷுக்கு ரொம்ப வேண்டியவன்; ஆப்த நண்பன். அதோடு 'அல்கா' ஆசாமியும் இல்லை. நற்குணங்கள் நிரம்பப் பெற்றவன். கஷ்டங்கள் தாளாமல் ஏதாவது தவறான காரியங்களில் இறங்கியிருந்தால் கூட அவனுக்குத் திருந்தத் தருணம் அளிக்க வேண்டும். ஆனால் நீ அவசரப் பட்டு விட்டாய். அதனால் போலீஸாருக்குத் தகவல் போய் விட்டது. அவர்கள் காது மூக்கு வைத்து அவனைப் பெருங் குற்றவாளியாக்க முற்பட்டு விட்டார்கள்! இனி இவ்விஷயத்தில் நாம் என்ன செய்ய முடியும்?" என்றார் ஸர் பிஹாரிலால்.

ரமேஷ் மேற்கொண்டு அவரைப் பேச விடவில்லை. "சார்! ஜகதீஷைப் பற்றித் தாங்கள் நினைப்பது தவறு. அவன் செத்தாலும் சாவானே யொழிய இம்மாதிரி இழி தொழில்களில் இறங்க மாட்டான். இது நிச்சயம்!" என்று தன் குரலில் அழுத்தம் கொடுத்துச் சொன்னான்.

"வாஸ்தவம்! திருடன் என் வீட்டுக்குள்ளேயே அல்லவா உட்கார்ந்திருக்கிறான்!" என்றார் பிராணலால்.

"என்ன?"

ஸர் பிஹாரிலாலின் கேள்வியில் வியப்புத் தொனித்தது. அங்கிருந்த மூவரில் யாருக்குமே விஷயம் ஏது, என்னவென்று ஒன்றுமே விவரமாக விளங்கவில்லை.

"என் மகன் சந்திரகாந்தன்தான் திருடியிருக்கிறான்!"

"அப்படியா? அவனிடம் தீய குணங்கள் நாளுக்கு நாள் அதிகமாகப் படிந்து வருகின்றன என்பது எனக்குத் தெரிந்த விஷயம்தான். இருந்தாலும்...!" என்றார் ஸர் பிஹாரிலால்.

"என் மானத்தைக் காப்பாற்றுவதும் காற்றில் பறக்க விடுவதும் தங்கள் கையில் தான் இருக்கிறது! நீங்கள் சொன்னால் அவன்தான் குற்றவாளி என்று போலீசாருக்குத் தகவல் கொடுத்து விடுகிறேன்!" என்றார் பிராணலால்.

"போலீஸாருக்குத் தகவல் தெரிவிக்காமல் இருந்து விட்டால்......?"

"தகவல் தெரிவிக்காமல் இருந்து விட்டதால் குற்றம் ஏதுமற்ற ஜகதீஷ் கஷ்டங்களுக்கு உள்ளாவான். தவிரவும், ஜுகல் கிஷோர் ரொம்பப் பொல்லாதவன். அவன் போலீஸ் வரை இந்தத் தகவலைக் கொண்டு போகாமல் விட மாட்டான். அதனால் நாமே தெரிவித்துவிடுவது நல்லதல்லவா?"

"ஜுகல் கிஷோருக்கு இந்த விஷயமெல்லாம் தெரிய நியாயம் ஏது?"

"அவன் சுபாவம் உங்களுக்குத் தெரியாததா? வம்பு-தும்புகளை வலியப் போய் விலைக்கு வாங்கிக் கொண்டு ஜனங்களைப் பயமுறுத்திப் பணம் பறிப்பதுதானே அவனுடைய தொழில்? வெறும் வாயையே மெல்பவனுக்கு அவல் கிடைத்துவிட்டால் கேட்க வேண்டுமா?"

"அப்படியானால் இப்பொழுது என்ன செய்யலாம் என்கிறாய்?"

"எனக்கு ஒரே ஒரு வழிதான் தெரிகிறது. இத்தனை நாள் வாழ்க்கையில் பொய்யே சொல்லியறியாத நான் முதல் தடவையாகப் பொய் புளுகிக் குற்றத்தை மறைக்க முயல வேண்டும். தத்தாரியாகத் திரியும் என் மகனைக் கைவிலங்கு - கால் விலங்கு மாட்டுவதிலிருந்து காப்பாற்றுவதற்கு இதை விட்டால் வேறு வழி எதுவுமே இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை!" என்றார் பிராணலால்.

பிராணலால் மிக மிக நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவர். அதுவே அவருடைய பெருமைக்குப் பெரும் காரணமாக இருந்தது. மற்றப்படி அவர் சுபாவத்தை மிக உயர்ந்தது என்று சொல்லி விடுவதற்கில்லை. ஏனெனில் அவரிடம் பல இழிய குணங்களும் படிந்திருந்தன. அவர் சுத்த முசுடு. எதற்கெடுத்தாலும் கோபம்; எதற்கெடுத்தாலும் சந்தேகம். இவ்வளவுக்கும் இடையே அவரிடம் இருந்த நற்குணம் ஒன்றே ஒன்று. அவர் தம் வாழ்நாளில் உண்மை ஒன்றைத் தவிர வேறு எதுவுமே பேசி அறியார். தலைபோவதாயிருந்தாலும் உண்மைக்குப் புறம்பாக ஒரு பொழுதும் நடக்கமாட்டார். பொய்யும் பித்தலாட்டமும் நிறைந்த வியாபாரிகள் கும்பல் கூட உண்மையை உடும்புப் பிடியாகப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த அவரை ஏகமாகப் புகழ்ந்தது. அவரிடம் இருந்த அந்த ஓரே நற்குணம் மற்ற தீய குணங்களுக்கெல்லாம் திரை போட்டு மறைத்து விட்டது.

அத்தகையவரை உலகாநுபவம் மிகப் பெற்ற ஸர் பிஹாரிலால் நம்பாமல் இருப்பாரா? இரண்டொரு சந்தர்ப்பங்களில் பிராணலால் உண்மையானவர்தானா இல்லையா என்பதைப் பரீட்சித்துப் பார்த்த பிஹாரிலாலுக்குப் பிராணலாலைப் போல் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவர்கள் இந்த உலகத்திலேயே யாரும் இருக்க முடியாது என்ற அளவுக்கு நம்பிக்கை ஏற்பட்டுவிட்டது. அதன் பலனாகத் தமது தொழில் முழுவதையுமே அவரை நம்பி அவரது மேற்பார்வையிலேயே விட்டு விட்டார். அது முதற்கொண்டு அவர் பிராணலால் கீறிய கோட்டைத் தாண்டுவதில்லை. பிராணலால் சொல்வது எதுவாயிருந்தாலும் அவருக்கு அது வேதவாக்குத்தான்.

வியாபாரத் துறையில் பிராணலால் புலிதான். அவரைக் கெலிக்கும் திறமைசாலி வெகு சொற்பமானவர்களே. திறமையோடு அவரிடம் உண்மை உறைந்திருந்தது; நன்றிக் குணம் நிறைந்திருந்தது. அதனால் அவர் தம்மைப் பற்றி அலாதிப் பெருமைகூடப் பட்டுக் கொள்வதுண்டு.

ஜுகல்கிஷோரைப் போன்றவர்கள் தாங்க முடியாத தொல்லையில் அகப்பட்டுக் கொண்டு தவித்தால் அவருக்குச் சொல்லி முடியாத ஆனந்தம் ஏற்படும்.

ஒரு தடவை ஆலைத் தொழிலாளிகளிடையே புரட்சி புரையோடியிருந்தது. அப்பொழுது ஜுகல்கிஷோர் தொழிலாளர் தலைவர்களுக்குப் பணம் கொடுத்துப் பிரித்துத் திண்டாட வைத்து விடப் போவதாக மார் தட்டிக் கொண்டான். அவன் மிரட்டலைக் கண்டு பிராணலால் அஞ்சி விடவில்லை. "உன்னுடைய பொய்யும் புளுகும் என்னிடம் வாலை ஆட்ட முடியாது. ஒட்ட நறுக்கி விடுவேன்!" என்று எள்ளிநகையாடவே செய்தார்.

"மிஸ்டர் பிராணலால்! வாழ்க்கையில் ஒரு தடவையாவது நீங்கள் பொய் சொல்லி நான் பார்க்க வேண்டும். பொய் பேசுவதில் உள்ள இன்பமே தனியாக்கும், தெரியுமா?" என்றான், அவர் பேச்சினால் ஆத்திரம் மூண்ட ஜுகல்கிஷோர்.

"அந்த இன்பம் உனக்கே இருக்கட்டும். எனக்கு வேண்டாம்! என் நாக்கில் எப்பொழுதும் உண்மை தாண்டவமாட வேண்டும்; இருதயத்தில் இறைவன் இடம் பெற்றிருக்க வேண்டும். இதைத் தவிர நான் வேறு எதுவும் வேண்டேன்!" என்றார் பிராணலால்.

"இறைவனுடைய சுமை இருதயம் முழுவதையும் நிறைத்து விட்டால்......!" என்று ஆரம்பித்த ஜுகல்கிஷோர், என்ன நினைத்துக் கொண்டானோ என்னவோ, வார்த்தையை அதிகம் வளர்த்த விரும்பாதவன் போல அந்தப் பேச்சுக்கு அப்படியே முற்றுப் புள்ளி வைத்து விட்டான்.

திருட்டு விஷயத்தில் ஆரம்பத்திலிருந்தே ஜுகல்கிஷோருக்குச் சந்திரகாந்தன் மேல்தான் சந்தேகம். சந்திரகாந்தனுக்குச் சூதும் வாதும் நிறைந்த தோழர்கள் ஏராளமாயிருந்தார்கள். அவர்களுடைய உதவியைக் கொண்டே அவன் சந்திரகாந்தனுடைய துர்ப் பழக்கங்களைப் பற்றியெல்லாம் தீர விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்டிருந்தான்.

சந்திரகாந்தன் என்றென்றைக்கு எத்தனை யெத்தனை ரூபாய் எப்படி யெப்படிச் செலவிட்டான்? பாங்கியிலிருந்து பிராணலாலுக்கு வந்த நோட்டுகளின் நம்பர் என்ன? சந்திரகாந்தன் செலவிட்ட நோட்டுகளின் நம்பர் என்ன? எப்படி எப்படிக்

கை மாறிப் பணம் யார் யாரிடம் போய்ச் சேர்ந்திருக்கிறது?—இது போன்ற விஷயங்களை மிகவும் பிரயாசை எடுத்துக் கொண்டு அவன் துப்பு துலக்கி வைத்திருந்தான்; அதோடு தனக்குத் தேவையான சாட்சியங்களையும் தயார் செய்து வைத்திருந்தான்.

'தூர்ப் பழக்கங்களுக்குத் தாயகமான சந்திரகாந்தன் எத்தனை திறமையுடன் பிராணலாலின் மேஜை டிராயரை மறு சாவி போட்டோ அல்லது அவருடைய சாவியையே கொண்டோ திறந்திருக்க வேண்டும்? பிராணலாலைப் பார்க்க வந்திருந்த ஜுகதீஷைத் தன் காரியத்துக்கு ஒரு கருவியாக எப்படி உபயோகித்திருக்க வேண்டும்? திருட்டுக் குற்றம் ஜுகதீஷின் தலையில் எவ்வளவு தந்திரமாகச் சுமத்தப் பட்டிருக்க வேண்டும்?' என்பது போன்ற விஷயங்களைக்கேட்பவர்கள், கண்கொண்டு காண்பது போலவே நம்பும்படியாக வர்ணித்தான். இதையெல்லாம் பிராணலால் மறைந்திருந்து கேட்டு விட்டார். அதைக் கேட்ட பின், 'உண்மைச் சாட்சிகளை வீட்டுக்கு வெளியே தயார் செய்வது சுலபம். வீட்டுக்குள்ளேயே உண்மைச் சாட்சிகளைத் தயாரிக்க நேரிட்டால் அது அவ்வளவு சுலபமான காரியம் அல்ல; சிரம சாத்தியமான காரியம்!' என்பது அவருக்குத் தெள்ளென விளங்கியது.

பிராணலால் யோசனையில் ஆழ்ந்தார். ஒருபுறம் புத்திர பாசம். இன்னொரு புறம் உண்மை மீதுள்ள பற்று. பொய்யாக இருந்தாலும் பையனைப் பறிகொடுக்கவும், இல்லாத கஷ்டங்களுக்கெல்லாம் அவனை இலக்காக்கவும் அவர் மனம் துணியவில்லை; அதோடு உண்மையை விட்டு விடுவதற்கும் அவருக்கு இஷ்டமில்லை. இப்படி அவர் இருதலைக்கொள்ளி போல் தவித்துக் கொண்டிருந்த பொழுது ஜுகல்கிஷோரே முன் வந்து அவருக்கு ஒரு வழி சொல்லிக் கொடுத்தான்.

"ஒரு பதினையாயிரம் ரூபாயை எடுத்து இரவுக்கிரவே ஒரு அலமாரியில் வைத்து விடுங்கள். பிறகு தற்செயலாக அலமாரியைத் திறந்த பொழுது அந்தத் தொகை கிடைத்து விட்டதாகப் போலீஸுக்குத் தகவல் தெரிவித்து வழக்கை வாபஸ் வாங்கிக் கொண்டு விடுங்கள். தவறெல்லாவற்றையும் தங்கள் ஞாபக சக்தியின் மேல் சுமத்தி விடுங்கள். அப்பொழுது தான் தங்கள் தனயன் தண்டனையிலிருந்து தப்ப முடியும்!" என்றான் அவன்.

ஜுகல்கிஷோரின் சொற்களை ஒரு முறைக்குப் பன்முறையாக யோசித்துப் பார்த்த பிராணலால் தமக்குக் கிடைத்திருந்த 'நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரம்' என்னும் பட்டத்தைத் துறந்து விடுவதென்றும், உண்மை என்னும் பெருஞ் சுமையை இறக்கி வைத்து விடுவதென்றும் தீர்மானித்து விட்டார். ஸர் பிஹாரிலாலிடம் உண்மையில் நடந்தது அனைத்தையும் ஆதியோடு அந்தமாகச் சொன்னார். தாம் செய்யத் தீர்மானித்திருக்கும் காரியத்துக்கு அவர் அங்கீகாரத்தையும் கேட்டார். ஸர் பிஹாரிலாலுக்குத் தமது நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவரும் நன்றியறிவுள்ள ஊழியருமான பிராணலாலின் மரியாதைக்குப் பங்கம் விளைவிப்பது உசிதமாகத் தோன்றவில்லை. அதனால் அவர் இஷ்டப்படி செய்ய அநுமதி அளித்தார். 'நடந்தது நடந்து விட்டது. அதற்காக மனத்தைப் போட்டு அரற்றிக் கொள்ளாதே!' என்று ஆறுதலும் அளித்தார். அதைக் கேட்டுப் பிராணலால் ஒருவாறு சமாதான மடைந்தார்.

அதற்குப்பிறகு வெகுநேரம் அவர்கள் ஏதேதோ பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். பேச்சுக் கிடையில், "பிராணலால்! நான் இடமாற்றத்தை உத்தேசித்து வெளியூருக்குப் போவதாக இருக்கிறேனல்லவா? அதற்குமுன்னால் உன்னிடம் ஒரு யோசனை கேட்க வேண்டும் என்பது......!" என்று ஆரம்பித்தார் பிஹாரிலால்.

"சொல்லுங்கள்! கேட்கத் தயாராயிருக்கிறேன்!" என்றார் பிராணலால்.

"எனக்குக் குஸுமாவின் கவலையாகவே இருக்கிறது. அவளுக்குக் கல்யாணத்தைச் சீக்கிரமாக செய்து முடித்து விட்டால் நல்லதல்லவா?" என்றார் பிஹாரிலால்.

பெண்களாகப் பிறந்து விட்டால் அவர்களுக்குக் காலாகாலத்தில் கல்யாணம் செய்து விடவேண்டும் என்ற உறுதியான அபிப்பிராயம் கொண்டவர் பிராணலால். எனவே, "சந்தேகம் என்ன? நான் எத்தனை காலமாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன்? நீங்கள்தான் காதில் போட்டுக் கொள்ளவில்லை!" என்றார்.

"நான் காதில் போட்டுக் கொள்ளவில்லை என்று சொல்வது தவறு. குஸுமா சம்மதிக்க வேண்டுமே! அதுவல்லவா முக்கியம்!" என்றார் பிஹாரிலால்.

குஸுமாவும் ரமேஷும் ஒரு கணம் ஒருவரை யொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். பிறகு நாணம் குறுக்கிடவே, இருவரும் வேறு திசையை நோக்கலாயினர். இம் மாதிரி பேச்சு வார்த்தைகள் நடக்கும் பொழுது, அத்துடன் தொடர்பு கொண்ட ஆணாயிருந்தாலும் பெண்ணாயிருந்தாலும் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்று விடுவது தானே உசிதம்? ஆனால் அவ்விருவரும் அவ்விடத்தை விட்டுப் போகும் பேச்சையே எடுக்கவில்லை. (தொடரும்)

நீங்கள் சற்று கண்ணயர்ந்திருக்கும் போதுகூட உங்கள் சக்தி செலவாகிக் கொண்டு வருகிறது

இழந்த சக்தியை க்ளுகோவிடா சீக்கிரம் சரி செய்ய உதவி, உங்களுக்கு தெம்பும் சுறுசுறுப்பும் ஊட்டுகிறது.

இரவு பகல் ஒவ்வொரு வினாடியும், நீங்கள் விச்ராந்தியுடன் இருப்பதாக நினைக்கும்போது கூட, உங்கள் இருதயமும் மற்றும் முக்கியமான உறுப்புகளும் கடுமையாக வேலை செய்கின்றன. அவைகள் தூங்குவதுமில்லை, ஓய்வுபெறுவதுமில்லை. உங்கள் சக்தியை விரயமாக்கிக்கொண்டே வருகின்றன. தினசரி வேலைகளோடு இப்படி வீணாகும் சக்தியும் சேர்ந்து உங்கள் உடல் வலிமையை பாதிக்கக் கூடுமாதலால், உங்களுக்கு அடிக்கடி சக்தி கிடைப்பதற்கு ஒரு மார்க்கம் தேவையாவதில் ஆச்சரியம் ஒன்றுமில்லை. இதற்கு க்ளுகோவிடா உட்கொள்வதைவிட சிறந்தவழி கிடையாது.

க்ளுகோவிடாதான் சக்தியூட்டும் இயற்கை உணவாகிய சுத்தமான க்ளுகோஸ். அதில் விடமின்களும் தாதுப் பொருள்களுங்கூட சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. பிரதிதினமும் இரண்டு ஸ்பூன் அளவு க்ளுகோவிடா, டீ, காப்பி அல்லது ஏதாவது குளிர்ந்த பானத்துடன் சேர்த்துப் பருகவும். அது உங்கள் நினைப்படி வேலையை எதிர்த்து நிற்கவும் ஓய்ந்த வேளையை அதி உற்சாகமுள்ளதாகவும் செய்ய உதவியாயிருக்கும்.

க்ளுகோஸ்மிகவிரைவில் ரத்தமாகிறது—உடனடியாக சக்தி தருகிறது. சமீபத்தில் நடத்தப்பட்ட ஒரு அகில இந்திய ஆராய்ச்சியின் மூலம் 10 டாக்டர்களில் 9 பேர் வழக்கமாக இதையே சிபார்சு செய்கின்றனர் என்று தெரியவருகிறது. இங்குள்ள அலுவல்களில் எவ்வளவு சக்தி செலவழிகிறதென்பதை பாருங்கள்!

(ஒவ்வொரு வேலையும் அதனால் விரயமாகும் சக்தியை சரிசெய்யக்கூடிய க்ளுகோஸின் அளவைக்கொண்டு மதிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது)

சற்று கண்ணயர்தல் மணி 1க்கு 1 அவுன்ஸ்

நாடகத்தில் நடித்தல் மணி 1-க்கு 10 அவுன்ஸ் வரை

காரைத் தள்ளுதல் மணி 1-க்கு குறைந்த பக்ஷம் 15 அவுன்ஸ்

உங்களுக்கு

க்ளுகோவிடா

அவசியம்

—இன்றே ஒரு டின் வாங்குங்கள்!

கார்ன் ப்ராடக்ட்ஸ் கம்பெனி (இந்தியா) லிமிடெட், பம்பாய் 1 - கல்கத்தா 1

CPG 148

லஞ்சம் வாங்காதவன்

கல்கி

நடு நிசி. டாண், டாண் என்று மணி அடித்தது. மிஸ்டர் பராங்குசம் ஐ. ஸி. எஸ். நிமிர்ந்து கடிகாரத்தைப் பார்த்தார். மணி பன்னிரண்டு. ஆனால் இன்னும் அவர் டிஸ்பஸல் செய்ய வேண்டிய தஸ்தாவேஜிக் கட்டுக்கள் மேஜைமேல் மலைபோல் குவிந்து கிடந்தன!

* * *

உத்தியோக பதவியில் மேலேற ஏற, சம்பளம் அதிகமாக ஆக, வேலை குறைவு என்று சாதாரணமாய் ஓர் எண்ணம் இருந்து வருகிறது. சிற்சில இலாகாக்கள், சிற்சில பதவிகள் விஷயத்தில் இது உண்மையாக இருக்கலாம். ஆனால் நிர்வாக இலாகா உத்தியோகங்களைப் பொறுத்த வரையில் மேற்கண்ட எண்ணங்கள் எவ்வளவு பிசகானது என்பதற்கு மிஸ்டர் பராங்குசம் ஐ. ஸி. எஸ். பிரத்யட்ச உதாரணமாயிருந்தார்.

அதுவும் ஜில்லா கலெக்டர் ஆனதிலிருந்து அவர் பொழுது விடிந்தது முதல் இரவு பன்னிரண்டு மணி வரையில் உழைத்து உழைத்து ஓடாய்ப் போனதை யார் அறிவார்கள்! சர்வமும் அறிந்த ஆண்டவனுக்கும், டபேதார் சின்ன கேசவலுக்கும் தவிர வேறு யாருக்குத் தான் தெரியும்!

கிராம வெட்டியான் மேல் கிராம முனிசிப் செய்யும் புகார் முதற்கொண்டு, ரயில் கவிழ்க்கும் சதியாலோசனை வரையில் அவர் விசாரணை செய்து நியாயத் தீர்ப்புச் செய்ய வேண்டும்! புறம்போக்கை ஆக்கிரமித்த குடியானவனுக்கு இரண்டு ரூபாய் தண்டத் தீர்வை விதிப்பது முதல், கடற்கரை ஓரத்தில் ஜப்பான் உளவுப் படகு வருவதைத் தடுப்பது வரையில் பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தின் பொறுப்பை அவர் தாங்கியாக வேண்டும்.

இதெல்லாம் ஒருபுறமிருக்க, இந்தச் சாமான் கட்டுப்பாடு விஷயம் வந்தாலும் வந்தது—ஐயையோ! சகிக்க முடியாத தொல்லையாய்ப் போயிற்று. மனுஷர், ஐம்பது வயது வாலிபராயிருந்தவர், ஆறே மாதத்தில் எழுபது வயதுக் கிழவராகி விட்டார். மூக்குக் கண்ணாடியை இந்த ஆறு மாதத்தில் மூன்று தடவை மாற்ற வேண்டியதாகி விட்டது.

ஆறு மாதங்களுக்கு முன்பு அவருடைய தலையில் ஆங்காங்கு இரண்டொரு வெள்ளி ரோமங்கள் காணப்பட்டன. இப்போது தலையெல்லாம் ஒரே நரை. நல்ல வேளை! மிஸ்டர் பராங்குசத்தின் பத்தினி இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பே காலமாகி விட்டாள். இப்போது மட்டும் அந்த நாகரிகப் பெண்மணி உயிரோடிருந்தால், மிஸ்டர் பராங்குசம் எவ்வளவு அவதியடைய நேர்ந்திருக்கும்!

* * *

இப்போதும் மிஸ்டர் பராங்குசத்துக்கு அவதி அவ்வளவு ஒன்றும் குறைவாக இல்லை. மேஜை மீது குவிந்து கிடந்த தஸ்தாவேஜிக் கட்டுக்களை அவர் வெறுப்புடனே ஒரு தடவை பார்த்தார். சிவா! ராமா! இன்னும் இரண்டு மணி நேர வேலை இருக்கிறது. இப்படி உத்தியோகம் பார்த்து அணு அணுவாய் உயிரை விடுவதைக் காட்டிலும் ஒரேயடியாய்ச் செத்துத் தொலைந்து போனால்தான் என்ன!—இதற்குள் மிஸ்டர் பராங்குசத்தின் பார்வை தஸ்தாவேஜிக் கட்டுக்களுக்குப் பக்கத்திலே கிடந்த பண நோட்டுக் கட்டுக்களின் மேல் விழுந்தது. உடனே அவர் முகம் பிரகாசம் அடைந்தது. அவர் வேண்டாமென்று சொல்லியும் கேட்காமல் ராம்ஜி ஸேட் மேஜையின் மேல் வைத்து விட்டுப் போன நோட்டுக்கள் அவை. ஸேட் அங்கு இருந்தவரையில் மிஸ்டர்

பராங்குசம் அந்த நோட்டுகளைத் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. அவர் போன பிறகும் கொஞ்ச நேரம் பார்க்கவில்லை. இப்போது தான் பார்த்தார். பார்த்து விட்டுக் கட்டுக்களை எடுத்து ஒவ்வொன்றாக எண்ணினார். ஒவ்வொன்றிலும் இருபது 100 ரூபாய் நோட்டு; மொத்தம் பத்துக் கட்டு. ஆக மொத்தம் இருபதினாயிரம் ரூபாய்.

எண்ணிப் பார்த்த கட்டுக்களை மிஸ்டர் பராங்குசம் எடுத்து மேஜை டிராயர் ஒன்றுக்குள் திணித்தார்.

மேஜைக்கு மேலே பெரிய பவர் லைட்டு எரிந்து கொண்டிருந்தது. அவர் ஓரமாய்த் தரையில் ஒரு ரிவால்வு இலாகா லாந்தர் எரிந்து கொண்டிருந்தது. அதிலிருந்து இப்போது புகை அசாத்தியமாய்க் கிளம்பியது.

"கேசவா! இந்த லாந்தர் புகைகிறது! எடுத்துக்கொண்டு போ!" என்றார் பராங்குசம்.

வெளியிலிருந்து டபேதார் வந்து அந்த லாந்தரை எடுத்துக் கொண்டு போனான்.

2

கேசவன் போனதும் மிஸ்டர் பராங்குசம் ஒரு கொட்டாவி விட்டு நாற்காலியின் மேல் 'அம்மாடி' என்று சாய்ந்தார். சற்று நேரம் ஏதோ சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார். பிறகு, ஒரு காகிதமும் பென்சிலும் எடுத்து, யோசித்து யோசித்து, சில எண்களை வரிசையாக எழுதினார். எழுதிய எண்களைக் கூட்டிய போது ஒன்பதரை லட்சம் வந்தது.

"இன்னும் ஐம்பதினாயிரம் வந்து விட்டால் அப்புறம் எந்த ராஜா எந்தப் பட்டணம் போனாலும் சரி" என்று மிஸ்டர் பராங்குசம் முணுமுணுத்தார்.

பிறகு, பழையபடி தஸ்தாவேஜிக் கட்டுக்களை எடுத்துப் பார்க்கத் தொடங்கினார்.

மிஸ்டர் பராங்குசம் தஸ்தாவேஜிக் கட்டுக்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில், மேற்படி ஒன்பதரை லட்சத்தின் மர்மம் என்னவென்பதை நாம் பார்க்கலாம்.

சென்ற ஆறு மாத காலத்தில் மிஸ்டர் பராங்குசம் லஞ்சம் வாங்கிச் சேர்த்திருந்த பணம்தான் ஒன்பதரை லட்சம்!

வாசகர்களுக்கு இது ஆச்சரியமாகத்தானிருக்கும். சாதாரணமாக ஐ. சி. எஸ்.காரர்கள் மீது லஞ்சக் குற்றம் ஏற்பட்டதாக நாம் கேள்விப்பட்டதில்லை. பெரிய அதிகாரங்களை வகிக்கும் அவர்களுக்கு லஞ்சம் வாங்கத் தூண்டுதலே ஏற்படக் கூடாதென்பதற்குத் தானே பெருவாரியான சம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறது! இதெல்லாம் உண்மைதான். ஆனால், மிஸ்டர் பராங்குசம் அன்று வரையில் ஒன்பதரை லட்சம் ரூபாய் லஞ்சம் வாங்கிச் சேர்த்திருந்ததும் உண்மைதான். இது எப்படி நேர்ந்தது என்பதைச் சொல்லுகிறோம்.

மிஸ்டர் பராங்குசத்தின் காலஞ் சென்ற மனைவிதான் அதற்கு முதல் காரணம்; இந்தப் பாழாய்ப் போன யுத்தம் இரண்டாவது காரணம்.

மிஸ்ஸஸ் பராங்குசம் நாகரிகத்தில் முதிர்ந்த சீமாட்டி. இந்த நாளில் நாகரிகமாய் வாழ வேண்டுமென்றால் பணத்தை யல்லவா கண்களை மூடிக் கொண்டு செலவு செய்ய வேண்டியிருக்கிறது! மிஸ்டர் பராங்குசம் ஆபீஸுக்குப் போக ஒரு கார், மிஸ்ஸஸ் பராங்குசம் லேடீஸ் கிளப்புக்குப் போக ஒரு கார், குழந்தைகள் பள்ளிக்கூடம் போக ஒரு கார்—இப்படியெல்லாம் நாகரிக வாழ்க்கையாகிய பூதம் பணத்தை விழுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

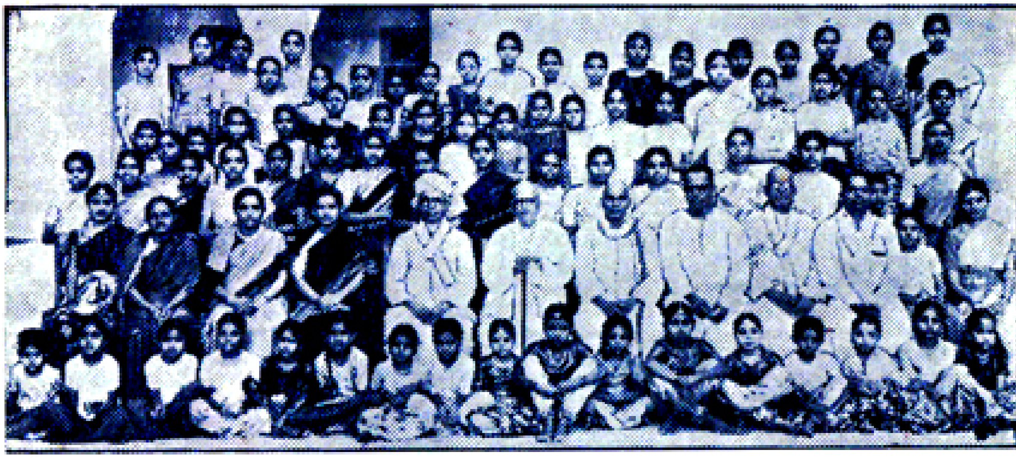
இதன் பயனாக, மிஸ்ஸஸ் பராங்குசம் கண்ணை மூடியபோது, மிஸ்டர் பராங்குசத்துக்குத் திருடர் பயம் என்பதே அடியோடு இல்லாமலிருந்தது. மடியில் கனம் இருந்தால் அல்லவா வழியில் பயம்!

மிஸ்ஸஸ் பராங்குசம் பண விஷயத்தில் தாராளமாயிருந்ததுபோல் சந்ததிகளின் விஷயத்திலும் வெகு தாராளமாயிருந்தாள். ஐந்து பெண் குழந்தைகளையும் நாலு பிள்ளைக் குழந்தைகளையும் விட்டுச் சென்றாள். இவ்வளவு பேருக்கும் உயர்தரக் கல்வி அளித்து, கல்யாணம் பண்ணி வைக்கும் பொறுப்பு எல்லாம் மிஸ்டர் பராங்குசத்தின் தலையில் விழுந்தது.

அவருக்கோ வயது ஆகிவிட்டது. உத்தியோகத்திலிருந்து ரிடையர் ஆகவேண்டிய காலம் சமீபித்திருந்தது.

இந்த நிலைமையில் பாழாய்ப் போன யுத்தம் வந்து தொலைந்தது! யுத்தத்தினால் எத்தனையோ ஜனங்கள் எத்தனையோ கஷ்ட நஷ்டங்களை அநுபவித்தார்கள். ஆனால் ஒரு சிலர் ஏராளமாய்ப் பணத்தை வாரிக் குவித்துக் கொண்டிருப்பதை மிஸ்டர் பராங்குசம் கவனித்தார். யுத்த காண்டிராக்டுகளில் சிலர் லட்சம் லட்சமாய்ப் பணம் சம்பாதித்தார்கள். பின்னுக்கு வியாபாரி ஒருவர் ஏழு லட்சம் பண்ணியிருந்தார். விறகு வியாபாரி ஒருவர் பன்னிரண்டு லட்சம் பண்ணி யிருந்தார். நூல் வியாபாரிகள் சிலர் இருபது லட்சம், முப்பது லட்சம் சம்பாதித்திருந்தார்கள். செங்கல் சூளை போட்ட ஒருவர் ஏழு லட்சம் சேர்த்திருந்தார்.

சென்னை புரசைவாக்கம் டாக்டர் ருக்மணி வாசுதேவன் சங்கீத வித்யாலயத்தின் ஆண்டு விழா புரொபஸர் ஆர். சீனிவாசன் அவர்களின் தலைமையில் ஏப்ரல் 2-ம் தேதி வெகு சிறப்பாக நடந்தேறியது. விழாத் தலைவர் [அவர்களையும், விழாவுக்கு வந்திருந்த பிரமுகர்களையும், வித்யாலய மாணவிகளையும் படத்தில் காணலாம்.

இப்படி யுத்தத்தினாலே பலர் கொழுத்த பணக்காரர்களாகிக் கொண்டு வரும்போது, பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்துக்கு இவ்வளவு நீடித்த ஊழியம் செய்து வந்திருக்கும் தாம் மட்டும் ஏன் ஏழையாயிருக்க வேண்டும் என்று மிஸ்டர் பராங்குசம் வியந்தார்! இத்தனைக்கும் மேற்கண்ட விதமாகப் பணம் சம்பாதித்தவர்கள் பெரும்பாலும் தம்மிடம் லைஸென்ஸோ, அநுமதியோ பெற்று வியாபாரம் செய்தவர்கள் என்பதை எண்ணும்போது அவருடைய வியப்பு பன்மடங்கு ஆயிற்று! அவ்விதம் தம்மிடம் லைஸென்ஸுக்கோ, பர்மிட்டுக்கோ வருகிறவர்களிடம் தாம் சற்றே கையை நீட்டினால் போதும்; வீட்டில் தனலக்ஷ்மி தாண்டவமாடத் தொடங்குவாள்!

இன்னும் சில நாளைக்கெல்லாம், மிஸ்டர் பராங்குசம் இத்தனை காலமும் தாம் இவ்வளவு பரிசுத்தமாய் இருந்து கண்ட பலன் என்ன என்று வியக்கத் தொடங்கினார். தம் கண் முன்னால் லஞ்சம் வாங்கிப் பணம் சேர்த்திருக்கும் மனிதர்கள் எல்லாம் ஒவ்வொருவராய் அவர் கண் முன்னால் வந்தார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் என்ன கௌரவம் குறைந்து போய் விட்டது! இன்னும் யோசிக்க யோசிக்க, "பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தின் ஆதி ஸ்தாபகர்களான கிளைவும் வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸுமே லஞ்சம் வாங்கியிருக்கும்போது, நமக்கென்ன வந்தது!" என்று அவருக்குத் தோன்றியது.

பட்டினி கிடந்தவர்களின் முன்னால் நல்ல சாப்பாட்டை வைத்தால், கணக்குத் தெரியாமல் சாப்பிட்டு விடுவது இயற்கையல்லவா! அஜீரணமாகி விடுமே, வயிற்றை வலிக்குமே என்றெல்லாம் அவர்கள் யோசித்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா!—அதேமாதிரி, உத்தியோகத்தில் வெகு காலம் நெறி தவறாமலிருந்த மிஸ்டர் பராங்குசம் லஞ்சம் வாங்க ஆரம்பித்தபோது அவருக்கு நாறு கை வந்து விட்டது போலிருந்தது. அப்படிப் பணத்தை வாரிக் குவித்தார். அவருடைய டபேதார் சின்னக் கேசவலு அமார் பதினையாயிரம் ரூபாய் சேர்த்து விட்டான் என்றால் அவர் ஒன்பதரை லட்சம் சேர்த்து விட்டதில் என்ன ஆச்சரியம்!

இப்படி மளமளவென்று குவிந்த பணத்தை எப்படிப் பத்திரப் படுத்துவது என்பதிலேதான் கஷ்டம் அதிகமாயிருந்தது. ஆறே மாதத்தில் மனுஷருக்குத் தலை நரைத்துப் போனதற்கு இந்தக் கவலையும் ஒரு காரணம் என்று சொல்லலாம். வெள்ளிக் கட்டிகளும், தங்கக் கட்டிகளும் வாங்கினார். வீடுகள், வயல்கள் வாங்கினார். அப்புறம் ஷேர் மார்க்கெட்டில் பங்குகள் வாங்கினார்.

நாளாக ஆக, அவருக்குத் துணிச்சல் அதிகமாயிற்று. பகிரங்கமாக பாங்கிகளிலேயே பணத்தைப் போட ஆரம்பித்தார்.

நிலைமை இவ்வளவுக்கு முற்றிய பிறகு, சர்க்கார் காதுக்கு எட்டாமலிருக்குமா! எட்டிய பிறகு சர்க்கார்தான் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளாமலிருக்க முடியுமா!

ஆனால், பராங்குசத்துக்கு இப்போது ஏற்பட்டிருந்த துணிச்சல் கவர்ன்மெண்ட் நடவடிக்கையைக் கூட 'பூபூ' என்று தள்ளிற்று. என்ன பிரமாத நடவடிக்கை எடுத்துவிடப் போகிறார்கள்! பிராஸிக்யூட் செய்து வழக்கு நடத்த ஒரு நாளும் தைரியம் வரப்போவதில்லை. அதனால் கவர்ன்மெண்டின் மதிப்பேயல்லவா குறைந்து போய் விடும்!—இன்றைக்கெல்லாம் செய்தால், உத்தியோகத்தை விட்டு நீக்கி வைப்பார்கள். போனால் போகட்டும். இந்த உத்தியோகம் யாருக்கு வேண்டும்! இன்னும் ஐந்து வருஷம் உழைத்துப் பிறகு காணப் போகும் லாபந்தான் என்ன! பத்து லட்சம் ரூபாயுடன் இப்போதேதான் விலகிக் கொள்ளலாமே! இன்னும் ஐம்பதினாயிரந்தான் பாக்கி!—இப்படி எண்ணமிட்ட மிஸ்டர் பராங்குசத்துக்கு மறுபடி கொட்டாவி வந்தது.

3

"மிஸ்டர் பராங்குசம்! உடனே புறப்படும்!" என்ற பேச்சைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டவராய்ப் பராங்குசம் நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

எதிரே சுவர் ஓரத்தில் ஓர் கறுத்த உருவம் நின்றது.

சொல்ல முடியாத பீதியினால் மிஸ்டர் பராங்குசத்தின் நாக்கு மேலண்ணத்தில் ஒட்டிக் கொண்டது.

தட்டுத் தடுமாறி, "நீர் யார்!" என்று கேட்டார்.

"மேலே யிருந்து உத்தரவு கொண்டு வந்திருக்கிறேன். உம்மைக் கையோடு அழைத்துக் கொண்டு வரும்படி கட்டளை."

மேலே யிருந்து உத்தரவு வரும் என்பது பராங்குசம் எதிர் பார்த்ததுதான். ஆனால், இந்த வேளையில் இந்த விதத்தில் இப்படித் திடீரென்று உத்தரவு வரும் என்பதாக அவர் எதிர்பார்க்கவில்லை.

பராங்குசத்தின் மார்பு 'தட், தட்' என்று அடித்துக் கொண்டது.

"ஏன் தாமதம்? கிளம்பும்!"

பராங்குசம் ஈனக் குரலில், "எனக்கு இப்போது வரச் சௌகரியம் இல்லை" என்றார்.

"உம்முடைய சௌகரியத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. உத்தரவு அப்படியில்லை."

பராங்குசத்தின் ஆரம்ப பீதி குறைந்து வர வரத் துணிச்சல் ஏற்பட்டது.

"இந்த தஸ்தாவேஜிக் கட்டுக்களில் எல்லாம் நான் கையெழுத்துப் போட்டு ஆக வேணும்."

"நீர் போட வேண்டியதில்லை; உமக்குப் பதில் வருகிறவர் போட்டுக் கொள்வார்."

"முக்கியமான சொந்த ஜோலிகள் இருக்கின்றன."

"இனிமேல் உமக்கு ஒரு சொந்த ஜோலியும் இல்லை."

பராங்குசம் அப்போது மேஜை டிராயரை இழுத்து ஒரு கத்தை நூறு ரூபாய் நோட்டுக்களைக் கையில் எடுத்தார்.

"இதோ பத்தாயிரம் ரூபாய். திரும்பிப் போய் நான் வீட்டில் இல்லையென்று சொல்லி விடும்."

"முடியாது; லஞ்சமெல்லாம் உம்முடனே இருக்கட்டும்."

"இருபதினாயிரம் தருகிறேன்."

"பணப் பேச்சே வேண்டாம்."

"இந்த டிராயரில் உள்ள ஐம்பதினாயிரம் ரூபாயையும் எடுத்துக் கொள்ளும்."

"நான் லஞ்சம் வாங்குவது கிடையாது. கிளம்பும் உடனே."

பராங்குசம் சற்று யோசித்து விட்டு, "கொஞ்சம் பொறுத்துக் கொள்ளும்; என் பிள்ளையைப் பார்த்துப் பேசி விட்டு வருகிறேன்!" என்றார்.

"முடியாது; நேரம் இல்லை."

"அரை மணி நேரம் கொடும். மேல் மாடிக்குப் போய் என் கடைக் குட்டிக் குழந்தையை ஒரு தடவை கண்ணால் பார்த்து விட்டு வருகிறேன்."

"குழந்தையா! நீர் செய்த அக்கிரமங்களினாலே இன்று இந்த ஜில்லாவில் இருபதினாயிரம் குழந்தைகள் பட்டினி கிடக்கின்றன."

"இந்த ஐம்பதினாயிரம் ரூபாயும் கொடுத்து இரண்டு லட்சம் ரூபாய்க்குச் செக்கும் தருகிறேன். பத்து நிமிஷமாவது கொடும்."

"முடியாது. ஒரு நிமிஷங் கூடக் கொடுக்க முடியாது."

"அப்படியானால் இந்தாரும்!" என்று சொல்லி மிஸ்டர் பராங்குசம் சடக்கென்று இன்னொரு டிராயரைத் திறந்தார். அதிலிருந்து ஒரு கைத் துப்பாக்கியை எடுத்து எதிரே நீட்டினார்.

"இப்போது என்ன சொல்கிறீர்!" என்று கூறி மிஸ்டர் பராங்குசம் பயங்கரமாகச் சிரித்தார். அவருடைய சிரிப்பின் எதிரொலியே போல் அந்தக் கறுத்த உருவமும் சிரித்தது.

அடுத்த வினாடி "படீர்" என்று கைத் துப்பாக்கி வெடித்தது. மிஸ்டர் பராங்குசம் மேஜை மேல் சாய்ந்தார். அவருடைய ஆத்மா தன் நீண்ட பிரயாணத்தைத் தொடங்கிற்று.

4

இரண்டு நாளைக்கெல்லாம் பத்திரிகைகளில் பின்வரும் செய்தி பிரசுரமாயிற்று:—

"சென்ற செவ்வாய்க் கிழமை யன்று இரவு......ஜில்லா கலெக்டர் மிஸ்டர் பராங்குசம் ஐ. சி. எஸ். திடீரென்று மாரடைப்பினால் காலம் சென்றார்.

மிஸ்டர் பராங்குசத்தின் மேல் லஞ்சப் புகார்கள் அதிகமாக ஏற்பட்டு மாகாண கவர்ன்மெண்டார் அவர் மேல் நடவடிக்கை எடுக்கத் தீர்மானித்திருந்தார்கள் என்று தெரிகிறது. உத்தியோகத்திலிருந்து அவரைத் தாற்காலிகமாய் நீக்கி வைக்கும் உத்தரவில் கையெழுத்திக்கூட ஆகி விட்டதாம். மிஸ்டர் பராங்குசத்தின் அகால மரணத்தை முன்னிட்டு மேற்படி நடவடிக்கைகள் வாபஸ் வாங்கப்படுமென்று அறிகிறோம்."

மேற்படி சம்பவம் நடந்து ஒரு வாரத்துக்குப் பிறகு, ஜில்லா கலெக்டர் பங்களாவைப் புதிய கலெக்டர் வரப்போவதை முன்னிட்டு சுண்ணாம்பு அடித்துச் சுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். டபேதார் சின்னக் கேசவலு இன்னொரு சேவகனுடன் கலெக்டரின் ஆபீஸ் அறையைச் சுத்தம் செய்ய வந்தான்.

"அதோ பார்த்தாயா, அண்ணே!" என்று முத்தப்பன் சுவரைச் சுட்டிக் காட்டினான். இருவரும் அருகாமையில் போய்ப் பார்த்தார்கள்.

ரவி வர்மா படத்தில் சத்தியவானுடைய உயிரைக் கொண்டு போவதற்காக ஒரு புகை உருவம் வருகிறதே, அந்த மாதிரியான ஓர் உருவம் சுவரில் காணப்பட்டது.

அதைப் பார்த்து டபேதார் சின்னக் கேசவலு சொன்னான்:— "தம்பி, ஒரு நாளைக்கு இங்கே ஹரிகேன் லாந்தர் வைத்திருந்தது. அதிலிருந்து ஒரே புகை அடித்தது. நான்தான் லாந்தரை எடுத்துக் கொண்டு போய் அணைத்தேன். அந்த லாந்தர் புகைதான் இப்படி யமனைப் போல் சுவரில் விழுந்திருக்கிறது!"

"அப்படியா!" என்றான் முத்தப்பன்.

"இதில் வேடிக்கையைக் கேளு. அன்றைக்கு இராத்திரிதான் இந்த ரூமிலேயே பழைய கலெக்டர் துரை மாரடைத்துச் செத்துப் போனார்!"

ஆமாம்; ஆறே மாதத்தில் பதினையாயிரம் சம்பாதித்த டபேதார் சின்னக் கேசவலுக்கு உலகமே இப்போது ஒரு வேடிக்கையாய்த் தானிருந்தது!

கல்கி 1-9-43

Printed & Published by T. Sadasivam at the "Kalki" Press, No. 20, Dr. Guruswamy Mudaliar Road, Kilpauk, Madras-10. Editor: Mi. Pa. Somasundaram.

எழிலுடைய பெண்கள் யார்?
நீங்கள் பரிசு பெறலாம்
எளிதானது! இலவசமானது!
ரூ. 2000
ரெக்ஸோனா அழகு போட்டி
முடிவு தேதி மே 16 1955
நீங்கள் செய்யவேண்டியது எல்லாவென்றும் ஒரு பிரவேச பாரத்தைப் பெறுங்கள்; அதிலுள்ள ஒன்பது அழகிய பெண்களின் போட்டோக்களை சரியாக கவனித்துப் பாருங்கள். பிறகு அவர்களுடைய அழகு, கவர்ச்சி முதலியவைகளைக்கொண்டு உங்கள் கருத்துப்படி வரிசைக்கிரமமாகப் பொறுக்குங்கள். நீங்கள் தேர்ந்தெடுத்த விடை விசேஷ பரிசீலனை குழுவினரது முடிவுடன் ஒத்திருந்தால் நீங்கள் பரிசு பெறுவீர்கள். இதற்கு பிரவேசக் கட்டணம் கிடையாது — ஒவ்வொரு முழு விடையுடன் ஒரு ரெக்ஸோனா சோப் சுற்றுத்தாளை அனுப்புங்கள்.
ஒவ்வொரு முழு விடையுடன் ஒரு சாதாரண சைஸ் ரெக்ஸோனா சுற்றுத்தாள் (அல்லது மூன்று சிறிய சைஸ் சுற்றுத்தாள்களை) அனுப்பவும் – ஒரு பெரிய சைஸ் சுற்றுத்தாளுக்கு நீங்கள் இரு முழு விடைகளை அனுப்பலாம்.
ரெக்ஸோனா
கேடில் கலந்த சோப் இது ஒன்றே
ரெக்ஸோனா விற்பனையாளரிடமிருந்து ஒரு பிரவேச பாரத்தைப் பெறுங்கள்
எல்லோரும் கலந்து கொள்ளலாம் (பம்பாய் மாகாணத்திலுள்ளவர்களைத் தவிர)
RP. 120-30 TM

REGISTERED No. M. 4392
Registered as newspaper in Ceylon

